

ထောင်လွှား

ချင်းချင်း

ရန်ပြစ်နေသောမှန်နှစ်ချပ်

မိုးနီလွင်

BURMESE
CLASSIC

ပန်းမပွင့်တဲ့ရင်ခွင်

www.burmeseclassic.com

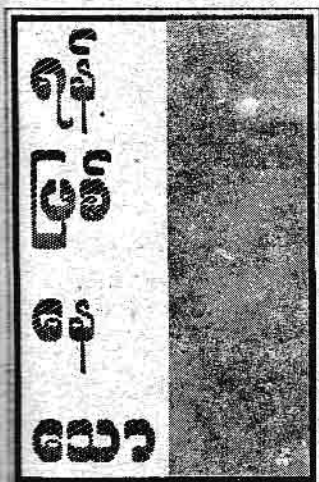
စာမိတ် ထွဲ ဖျိုး (ရင်းစွန်းခြင်း)

ရန်ပြစ်နေသော မှန်နှစ်ချပ်

စိုးနီထွင်

ပန်းမပွင့်တဲ့ ရင်ခွင်

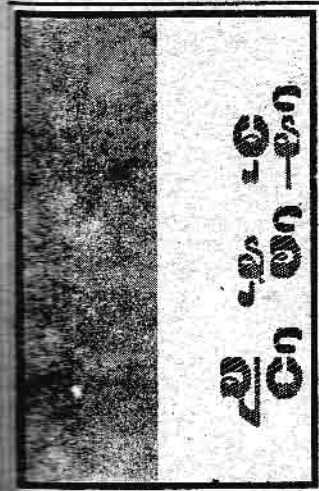

စာအုပ်

မှ

စိုး

(စုတ်စုတ်ခြံ)

{၁}

အလှပပြင်လည်း . .

ငါ့ရင်ထဲမှာ . .

နှင်ပဲ စိုးမိုးနေပါတယ် . . . ။

သူ့ အလှပြင်နေသောအခါတိုင်း၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ
ရွတ်ဆိုမိသော ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ ကဗျာ
ခေါင်းစဉ်ကို "မလှချင်" . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပေးချင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ထွက်ကျလာရသော၊ နှလုံး
သား စာဝါကျလေးတွေကို၊ ထိုကဲ့သို့ ပြီးစလွယ် အမည်မတပ်
ရက်ပါ။ ထို့ကြောင့်၊ အထက်ပါ စာဝါကျလေးသုံးကြောင်းဖြင့်
ဖွဲ့စည်းထားသော ကဗျာလေး၏ ခေါင်းစဉ်ကို၊ “**အပျို**” . .
ဟုသာ၊ ကျွန်တော် အမည်တပ် ဖြစ်ခဲ့၏။

သူသည်၊ ကျွန်တော့်၏ မှန်တစ်ချပ်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်
သည် သူ၏ မှန်တစ်ချပ် ဖြစ်ပါသည်။

• “ဟန်နီက၊ ကိုကိုရဲ့ မှန်လေးနော်။

ကိုကိုက၊ ဟန်နီရဲ့ မှန်လေး။

ကိုကို . . .

ဟန်နီ လှလားဟင်”

ထိုကဲ့သို့၊ သူ . . . မေးမြန်းသည့်အခါတိုင်း၊ ကျွန်တော်
မပြုံးချင်ပြုံးချင်ဖြင့် ပြုံးလျက်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်ချည်း
ဖြစ်၏။

“ကိုကို။ ပြောလေ။ ဟန်နီလှလား
 . . လို့။ ပါးစပ်က၊ ပြော”

“ဪ . . ။ လှပါတယ်ဆိုမှ။ လှပြီး
 သားကို၊ လှလားလို့ မေးနေတော့ ကိုကို
 ဘယ်လို ဖြေရမလဲ”

“ဖြေတတ်အောင် ဖြေ။ လှလား
 . . လို့”

“လှတယ် . . လှတယ်။ အရမ်းလှ
 တယ်။ ငါ . . . စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်
 လောက်အောင်၊ လှတယ်။ ငါ့ရင်ဘတ်
 ကြီး ဖျန်းဖျန်းကွဲရလောက်အောင်၊ နင်
 . . . လှတယ်”

ထိုသို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့်၊ ကျွန်တော် ပြော
 လိုက်သည့်အခါတိုင်း၊ သူ . . ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့
 ရယ်မောလေသည်။ (သူ . . တကယ်လှပါသည်။) ပြုံးရွှင်
 ရယ်မောလိုက်သည့် အခါတိုင်း၊ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခုက၊ မထိ
 ရက် မတို့ရက်လောက်အောင်၊ လှပစွာ ပေါ်လွင်စမြဲ ဖြစ်၏။

သူ့ ပါးချိုင့်လေး နှစ်ခုအတွင်း . . သို့၊ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်
လုံး နှစ်ဝင်သွားရသည့်ပမာ၊ ချစ်ခင်ကြင်နာစရာ၊ သူ . .
တကယ်လှပါသည်။

အလှပြင်သော အလုပ်သည်၊ မိန်းကလေးတိုင်း၏
အလုပ် . . ဟု၊ လူ . . တော်တော်များများက လက်ခံထား
ကြပေလိမ့်မည်။ (ကျွန်တော် . . , လက်မခံချင်ပါ)။ အလှပြင်
သော အလုပ်သည်၊ မလှသော သူများ၏အလုပ် . . ဟု၊
ကျွန်တော် . . ယူဆချင်ပါသည်။

“စိတ်ကိုလှအောင် လုပ်ထားရင်၊

ရုပ်ကို လှအောင်ပြင်ဖို့ မလိုဘူး။

ကိုကိုက၊ ဟန်နီကို၊ စိတ်နှလုံး နူးညံ့

လှပတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ဖြစ်စေချင်
တယ်”

“ဟန်နီက၊ ဘယ်သူ့အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးရာ

ပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်နေလို့လဲ။ သူတစ်ပါးအပေါ် ဟန်နီ
တ ယုတ်မာနေလို့လား” . . ဟု၊ သူ . . ပြန်မေးပါသည်။

“ဟန်နီ စိတ်နှလုံး မကောင်းဘူး
. . လို့ ကိုကို ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။

အစားအသောက် အနေအထိုင်
အပြုအမူ . . ၊ အားလုံးကို . . , သတိပြု
ဆင်ခြင်နေတတ်တဲ့ စိတ်မျိုးထားဖို့ ကိုကို
ပြောနေတာ”

“ကိုယ်စားချင်တာ ကိုယ်စားမယ်
လေ။ သူများဆီက လုမစားဘူးလေ။

“ကိုယ် . . လုပ်ချင်တာ ကိုယ် လုပ်
မယ်လေ။ သူ တစ်ပါးကို မတိုက်ခိုက်ဘူး
လေ။ အဲဒါ . . ဘာကို ဆင်ခြင်ဖို့ လိုနေ
လို့လဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“နင် . . ငါ ပြောကာ နားမလည်
ဘူး ဟန်နီ”

“ဟန်နီလည်း၊ ကိုကိုပြောတာ နား
မလည်ဘူး”

“ကိုကို ပြောနေတာ စိတ်လှဖို့ ပြော
နေတာ။ လူတိုင်း . . သတ္တဝါတိုင်း
အပေါ်၊ စိတ်ထားလှလှလေးနဲ့ မေတ္တာ
ပို့နေဖို့ ပြောနေတာ။ စိတ်သန့်ရှင်းတဲ့
လူက၊ အဝတ်အစားတောင်၊ လှလှပပ၊
ဝတ်စရာ မလိုဘူး”

သူက . . .

“အဲဒါဆို။ အကောင်းစား ဟိုတယ်
တစ်ခုထဲကို၊ အဝတ်အစား အစုတ်
အပြတ်တွေ ဝတ်ပြီး၊ ကိုကို တက်သွား
ကြည့်ပါလား။

ကိုကို . . . နင် . . မသေမချင်း
မှတ်ထား။ လူတွေက၊ အပေါ်ယံကို
ကြည့်တယ်ဟဲ့။ အခွံတွေကို ဦးစားပေး
တယ်။ နင့် စိတ်ထား ဖြူမဖြူကို သူတို့

မကြည့်ဘူး။ နင့်အဝတ်အစား သန့်
မသန့်ဘဲ၊ သူတို့ ကြည့်တယ်။

လူ့လောကမှာ၊ လူတွေနဲ့ အဆင်
ပြေပြေ နေချင်တယ်ဆိုရင်၊ စုတ်စုတ်
ပြတ်ပြတ် နေတတ်တဲ့ နင့်အကျင့်ကို၊ နင်
.. အမြန် ဆုံး ပြင်ပါ .. ကိုကို။ ကိုကိုကို၊
ဟန်နီ .. အရမ်းချစ်လို့ ပြောနေတာ”

“ကိုကိုလည်း ..

ဟန်နီကို၊ ချစ်လို့ ပြောနေတာပဲ”

“ချစ်ရင် မချုပ်ချယ်နဲ့”

“ချုပ်ချယ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဟန်နီက၊ အလှပြင်ရအောင်။ ဟန်နီ ..

အရုပ်ဆိုးနေလို့လား။

ဆံဖျားက၊ နေ ခြေဖျားအဆုံး။ တစ်
ကိုယ်လုံး လှပြီးသားပဲ။

ခြေချောင်း လက်ချောင်း လက်
မောင်းလေးတွေက၊ လည်း၊ လှလှလေး။

မျက်ခုံး . . မျက်လုံး . . နှာတံ . . နှုတ်
ခမ်း။ ပြောစရာ မရှိအောင် လှပြီးသား။
ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်ရင်တောင်၊ ပါးချိုင့်
လေးက၊ ပေါ်လာသေးတယ်။ ဘာလို
သေးလဲ။

လူတိုင်း . . ငေးကြည့်ရလောက်
အောင်၊ လှပြီးသား။ ပြီးတော့ . . ဟန်နီ
လှလှ၊ မလှလှ။ ကိုကိုက၊ ချစ်ပြီးသား။
အတွားကြီးဖြစ်လို့ အိုမင်းရွတ်တွသွား
တဲ့အထိ၊ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ၊
ချစ်ခင်မြတ်နိုး သွားမယ့် . . လူ။

အဲဒါ . . ကို၊ ဘာကြောင့်၊ အလှ
ပြင်နေရတာလဲ။ ဟန်နီကိုယ်ဟန်နီ၊ လှ
တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

သူ . . ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒါသိလျက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အလှ
ပြင်နေရတာလဲ”

ဆံပင်လေးတွေကို၊ လက်ချောင်းလေးများဖြင့်၊ ပင့်မ၊
လျက် . .

“ဟန်နီက၊ သေတဲ့အထိ၊ လှလှ
လေး သေချင်တာ”

“လှမှာပါ။ ဟန်နီက . . သေသွား
တဲ့ အချိန်အထိ လှနေမှာပါ။ အဲဒါကို၊
ကိုကို သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . ,ဘာ
ကြောင့် အလှပြင်နေတယ်ဆိုတာ ကိုကို
မသိဘူး။ ကဲ . . ကိုကို မေးမယ်။ ဟန်နီ
အလှပြင်နေတာ၊ ကိုကိုအတွက်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“တခြားသူတွေ၊ ပိုပြီး ငေးကြည့်ဖို့
အတွက်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာအတွက်လဲ”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး။

ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး။

ဟန်နီလှလှ မလှလှ။ ကိုကို အရမ်း
ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ဟန်နီ သိတယ်”

“သိရင် မပြင်နဲ့တော့လေ”

“ဟန်နီက၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှ
ပပ, နေတာ ဝါသနာပါလို့ပါ။

နောက်ဆုံးပေါ် ဆံပင်ပုံစံ တွေ့ပြီ
ဆိုရင်၊ ဟန်နီ အဲဒီဆံပင်ပုံစံ ပြင်ချင်
တယ်။ ဟန်နီနဲ့ လိုက်လိုက် မလိုက်
လိုက်၊ ပြင်ကြည့်ချင်တယ်။

နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်အစား၊
ဒီဇိုင်းအဆန်းလေး တွေ့ပြီဆိုရင်၊ ဟန်နီ
ဝတ်ကြည့်ချင်တယ်။ ကိုကို . . လုပ်ပေး
စရာ မလိုဘူး။ ကိုကို မချုပ်ချယ်ဖို့ပဲ
လိုတယ်။

လှချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သပ်သပ်
ရပ်ရပ် . . လှလှပပ, သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့၊
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုတစိုက်နေချင်တာ။ ဒါ

.. ကျွန်တော့်ဇနီးပဲ.. လို့ တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ကိုကို မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ
စုတ်ပြတ်နဲ့ချာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့၊
ဟန်နီ နေမပြချင်ဘူး ကိုကို။ ကိုကိုကို
လည်း မနေစေချင်ဘူး။

ဟန်နီကို၊ ကိုကိုက အလှမပြင်စေ
ချင်သလိုပဲ။ ကိုကိုကိုလည်း၊ ဟန်နီက
ဖိုသီဖတ်သီ မနေစေချင်ဘူး။ သူတော်
စင် သူတော်ကောင်းတွေတောင်၊
အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နေထိုင်
ကြရင်၊ လူတွေက .. သိပ်မကြည်ညို
ကြဘူး .. ကိုကို။

လူအကြည်ညို ခံစေချင်လို့ ပြော
တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ လူအထင်သေးမှာ
စိုးလို့ ပြောတာ ..”

သူ .. ပြောတာ မှန်ပါသည် .. ဟဲ့၊ ကျွန်တော်
ထောက်ခံလိုက်ရမလား။ သို့မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ

သာ၊ မှန်ပါတယ် . . .ဟု၊ ပြန်လည် ငြင်းခုန်ရမလား။
ကျွန်တော် မဝေခွဲချင်တော့ပေ။

{၂}

“ဘောလုံးပွဲနဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ဘာ
ဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာလဲ။ အမျိုး
သမီး ဘောလုံးအသင်းတောင် နှိုးနှိုးပြီပဲ
ဟာ။ ကိုကို၊ ကလည်း နေရာတကာ
လိုက်ချင် . . . ဟယ်”

“ကိုကို မကြိုက်ဘူး . . . ဟန့်န့်”

“ဟန်နီက၊ လည်း၊ ချစ်ချယ်တာ
မကြိုက်ဘူး”

“ငါ . . ချုပ်ချယ်တာ မဟုတ်ဘူး။
နင် . . မိန်းကလေး မပီသလို့ ပြောနေ
တာ။

နင့်မှာ . . မိန်းမ ပီသတာ တစ်ခုမှ
မရှိဘူး။ ငါ့ကို၊ ကိုကို . . လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့
အချိန်တစ်ခုပဲ။ နင် . . နူးညံ့တယ်။ ကျန်
တဲ့အချိန်တွေ အကုန်လုံး၊ နင့် စရိုက်က
ယောက်ျားလေး စရိုက်။

ငါ . . စိတ်ဆိုးတော့မှာနော် . .
ဟန်နီ”

“ဆိုးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ယောက်ျား ပေးစာကမ်းစာလေး
စားပြီး၊ ယောက်ျား စိတ်ကြိုက်လေးကို၊
စိတ်ပါပါ . . မပါပါ။ အလိုက်တသင့် နေ
ပြတတ်တဲ့ မိန်းမအမျိုးအစားထဲမှာ၊

ဟန်နီ မပါဘူး။

ဟန်နီကို ကိုကို စိတ်တိုင်းကျ ပုံစံ
သွင်းဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ဟန်နီ . .

ဖယောင်းရုပ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် . . . “တက်” တစ်ချက်၊ ခေါက်လိုက်မိ
သည်။

သူက . . မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မျက်နှာလွဲ
ထား၏။

ချစ်သူ၏ မကောင်းကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်
အား ပြောပြရင်ဖွင့်ဖို့ ကျွန်တော် . . ချစ်သူကို အားနာပါ
သည်။ သို့သော် . . ကျွန်တော် မခံစားနိုင်လွန်းတော့ပါ။
ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ကျွန်တော် . . ရင်ဖွင့်ရ
တော့သည်။

“ကြာရင် ငါ သေလိမ့်မယ်။ ငါ . .

သူ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး”

“တော်တော်ဆိုးလို့လား” . . ဟု၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က၊ မေးသည်။

“ဆိုးတယ်။ အရမ်းဆိုးတယ်။ ငါ့စကားကို တစ်ခုမှ၊ နားမထောင်ဘူး”

“အခု . . မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“ငါ . . ဖြတ်တော့မယ်ကွာ။ သူ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ဖို့၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး”

“ဘာတွေ ဆိုးလို့လဲ”

“ငါ . . မကြိုက်တာ အကုန်လုပ်ပါတယ်ဆို။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုင်တာ ငါမကြိုက်ဘူး။ ဆယ်လူလာဖုန်းကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ တကိုင်းကိုင်လုပ်တာ ငါ . . မကြိုက်ဘူး။

သူက . . ငါ့ထက် အသက်သုံးနှစ်ငယ်တယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့အခါ . . စကား

များတဲ့အခါ ငါ့ကို နင်နဲ့ငါနဲ့ ပြောတယ်။

အဲဒါကို ငါ . . မကြိုက်ဘူး။

ခဏကားများတဲ့အခါ လက်ညှိုး
တထိုးထိုးနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒါကို . . ငါ မကြိုက်ဘူး။ ရန်ဖြစ်ပြီး
ရင် ငါကပဲ ပြန်ပြန်ချော့ရတယ်။

အဲဒါကို . . ငါ မကြိုက်ဘူး။

ငါက . . မြန်မာဆန်ဆန်လေး
ဝတ်စားစေချင်တယ်။ သူက . . ခေတ်
ဆန်ဆန် ဝတ်စားတယ်။ အဲဒါကို . . ငါ
. . မကြိုက်ဘူး”

“မင်းမကြိုက်တာတွေကလည်း၊
အများကြီးပဲ။ အဲဒါတွေကို မင်း . . ပြော
ပြပြီးပြီလား”

“ပြောတယ်။ ချို့ချို့သာသာ ပြော
တယ်။ ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်းလည်း ပြော
တယ်။ မရဘူး။ ခေါင်းအရမ်းမာတယ်”

“မင်း အရမ်းချစ်မှန်းသိလို့၊ နွဲ့ဆိုး
 . . ဆိုးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“နွဲ့ဆိုး . . ဆိုးတာထက် ဆိုးတယ်
 ကွ။ အနိုင်ကျင့်သလို ဖြစ်နေပြီ။

ငါ . . ဘာပြောပြော၊ အမြဲတမ်း
 သူ လုပ်ချင်တာကိုပဲ၊ ရအောင်လုပ်
 တယ်။ ငါ . . သူ့ကို မပြတ်နိုင်မှန်းသိလို့၊
 သူ . . ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ။

ငါ . . မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ခံစား
 ပေးဖို့ ငါ့အသည်းနှလုံးမှာ နေရာမရှိ
 တော့ဘူး။

ငါကသာ သူ့ကို အရမ်းချစ်တယ်
 . . သိပ်ချစ်တယ် ပြောနေခဲ့ရတာ။
 သူက . . ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ် . . လို့၊
 တစ်ခါမှ၊ မပြောဖူးဘူး။ သူ့ဘဝမှာ . .
 ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ . . လို့၊ ငါ . .
 မေးဖူးတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အချစ်ဆုံး

တဲ့။ အယ်လော့ကွံ ရင်နာစရာ ကောင်း
တဲ့ အဖြေလဲကွာ”

“ဟာ။ အဲဒါ . . သူ့ အမှန်အတိုင်း
ဖြေတာပဲ။ လူတိုင်း လူတိုင်း ကိုယ့်ကို
ကိုယ် အချစ်ဆုံးပဲလေကွာ”

“ဒါတော့ . . ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့
. . . ငါက . . ငါ့ကိုယ်ငါထက် သူ့ကို
ပိုချစ်ထားတာကွာ”

“ကဲ . . ။ အခု . . မင်း သူ့ကို
ဘယ်လို ဖြတ်မှာလဲ။ မုန်းတယ် . . လို့
ပြောပြီး ဖြတ်မှာလား။ မေ့လိုက်တော့လို့
ပြောပြီး ဖြတ်မှာလား”

“မုန်းတယ်” မေ့တယ်လို့ ပြောပြီး
မဖြတ်ဘူး။ ငါ့မှ . . သူ့ကို မမုန်းဘဲ။ မခံ
စားနိုင်တော့ဘူး . . လို့ ပြောပြီး ဖြတ်မှာ”
သူငယ်ချင်းများက၊ တားကြပါသေးသည်။

“သူလည်း . . မင်းကို အရမ်းချစ်မယ်” . . လို့ ငါတို့

ထင်တယ်နော်” . . ဟု၊ ထင်မြင်ချက် ပေးကြပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ . .

ကျွန်တော် . . ၊ မည်သူ့စကားကိုမျှ၊ နားမဝင်တော့ပါ။ ဟန်နီကို၊ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ့ဆန့်ကျင်ဘက် စကားသံတွေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အမူအကျင့်တွေကို မခံယူနိုင်စွမ်းတော့သဖြင့်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ပြန်လည်ဆယ်ယူလိုက်တော့မည် . . ဟု၊ စိတ်ကို၊ ယတိ ဖြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူ့ကို၊ စိတ်ထဲမှ စတင် ဖယ်ထုတ်လိုက်သောအနေဖြင့်၊ ပထမဦးစွာ၊ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ဖုန်းတွင် ရေးထိုးထားသည့် HONEY . . ဟူသော အမည်နာမလေးကို၊ ပယ်ဖျက်လိုက်ပါသည်။ သူ . . ဖုန်းဆက်ခဲ့လျှင်လည်း . . ၊ ပြန်လည်ပြောဆိုရမည့် . . စိတ်အနေအထား၊ လေယူလေသိမ်း၊ စကားအသုံးအနှုန်းတွေကိုလည်း၊ အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင်၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားဖြစ်၏။

{၃}

“ဟဲ့ . . ကိုကို။ နင် . . အကျင့်ယုတ်
တယ်။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်ဘာ
လဲ”

“ဟလို။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်
ပြောတာကို သေသချာချာ နားထောင်
ပေးပါ။ ကျွန်တော် . . ခင်ဗျားထက်၊

အသက်သုံးနှစ်ထိတိ ကြီးပါတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့်၊ စကားပြောရင်၊ ရှိရှိသေသေ
ပြောစေချင်ပါတယ်”

“ဟာ . . ကိုကို။ နင် . . ဘာဖြစ်နေ
တာလဲ။ နင် . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ကိုကိုလို့လည်း မခေါ်စေချင်
တော့ပါဘူး။ ခေါ်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။
မခေါ်ပါနဲ့တော့”

“ဟာ . . ။ ဘာပြဿနာ ဖြစ်တာ
လဲ။ ဘာဖြစ်တယ်။ ကဲ . . အဲဒါဆို လည်း၊
ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်။ ရှင်
. . ကျွန်မ၊ ကို ဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

“ဘာအချိုးမှ ချိုးတာ မဟုတ်ဘူး။
ခင်ဗျားကို၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်
လိုက်တာ။

ခင်ဗျားရဲ့ ဖဏ်တွေကို၊ ခံစားနိုင်ဖို့
ရင်ထဲမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး”

“ဟယ်။ တစ်ခုခု မှားနေပြီ ထင်တယ်။ ကဲ . . မခံစားနိုင်တော့လို့၊ စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီပဲထား။

ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေကို၊ ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ”

“ကျွန်တော့် အိမ်၊ ကျွန်တော့် ဇိတ်တွေ ဂယက်ထဲ၊ ခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလ၊ တွေလို့ နားလည်ထားလိုက်ပါ”

“ဒါဆို၊ ကျွန်မက . . အဲဒီ၊ ဂယက်ထဲ၊ သွားတယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ . . ၊ ဘယ်နေရာမှာ ပါဝင်ခဲ့သလဲ”

“ဂယက်ထဲ၊ သွားတဲ့ ရေပြင်ပေါ်မှာ ရွက်လွင့်ပြီး လှေစီးခဲ့တယ် . . လို့ ယူဆလိုက်ပေါ့”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်တယ် . . လို့ ပြောပြီးမှ၊ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တဲ့ အခါကျတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်

လာပြောဖို့၊ ရှင့်မှာ သတ္တိမရှိဘူးလား”

“သတ္တိမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီက တုံ့ပြန်မယ့် ကြမ်းကြမ်း

တမ်းတမ်း အပြုအမူတွေကို ခံယူဖို့၊

နေရာမရှိတော့လို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း . . ပြီးတာပဲ။ ဒါပဲ

နော် . . ။ Good bye ”

“Thank you”

သုံးရက်တိတ်ကြာသောနေ့တွင်၊ ဟန်နီ ကျွန်တော်ကို
လိုက်ရှာနေသည်ဆိုသော သတင်းစကားကို ကြားရ၏။

ကျွန်တော် သူ့ကို ရှောင်ဖယ်နေခြင်း မယ့်က်ပါ။

သူ့ ဒဏ်ကို ခံယူနိုင်စွမ်း မရှိတော့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ

သည်။

“မင်း . . သူ့ကို မုန်းပစ်လိုက်တာလား” . . .ဟု၊
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မေးသည်။

ကျွန်တော်က . .

“မုန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုးတဲ့
ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့တာ။

နောက်ထပ် အသည်းနှလုံးတစ်စုံ
ထပ်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်၊ ငါ . . ထပ်ပြီး
ခံချင်ပါတယ်ကွာ။

အခုဟာက၊ တကယ့်ကို ခံနိုင်စွမ်း
မရှိတော့လို့ပါ”

“သူ . . မင်းကို၊ အရမ်းချစ်တယ်
. . လို့၊ မင်း . . မထင်ဘူးလား”

“မထင်ဘူး”

“သူ . . ည၊ ည၊ မအိပ်ဘူး။ ငိုနေ
တယ် သူငယ်ချင်း။

အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ အဖေမိဘ

တွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ငိုလိုက်။ မျက်နှာ
သစ်လိုက်နဲ့ ထမင်းလည်း မစားဘူး . .
တဲ့”

“မင်း . . ဘယ်က ကြားတာလဲ”

“သူ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက
လာပြောတာ”

“ငါက . . အရင်အဆက်ဖြစ်လိုက်လို့ ဒေါသ၊ စိတ်
ကြောင့် ငိုတာ နေမှာပါကွာ” . . ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်
သည်။

‘မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဒေါသ၊ကြောင့်
ငိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သောက၊ကြောင့်
ငိုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း . .

“သူက . . စိတ်အရမ်းမာတယ်။ သူ
. . ငိုတာ တစ်ခါမှ၊ ငါ . . မမြင်ဖူးဘူး။
မကြားဖူးဘူး”

“အခု . . ငိုနေပြီလေကွာ”

“သုဘဒ္ဒါစိတ်နှလုံးနဲ့ ငိုတာပဲ ဖြစ်မှာပါ” . . . ဟု၊ ကျွန်
တော် ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သည်။ နားထဲတွင် သောနုတ္တရ
မုဆိုး၏ လေးညို့သံကို ကြားယောင်၏။

{၄}

“ကျွန်မကို စကားနည်းနည်း ပြောခွင့်ပြုပါ”

ဟူသော တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
၏ စကားသံကို၊ တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားရ၏။

“မိတ်ကဲ့ . . ပြောပါ”

“ကျွန်မ . . ပြုမူသမျှ။ ပြောဆို

အနိုင်ယူခဲ့သမျှတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မကို လူချင်း တွေ့ခွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ . . မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“အစ်ကို တစ်ယောက်က ညီမ၊ တစ်ယောက်ကို လာတွေ့တဲ့ပုံပုံမျိုးနဲ့၊ ကျွန်တော် လာတွေ့ပါမယ်။ တခြား . . စကား။ တခြား အခြေအနေမျိုးနဲ့ဆိုရင်၊ ရန်ဖြစ်စရာတွေ ကြုံလိမ့်မယ်။ အဲဒီအော်ဟစ်ရန်ဖြစ်တဲ့ ဒဏ်တွေကို၊ ကျွန်တော် မခံနိုင်လို့ပါ”

“ချစ်သူဆိုတဲ့ စိတ်နှလုံးမျိုးနဲ့ လာမတွေ့နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့၊ မလာပါနဲ့တော့ရှင်”

ငိုမည့်ငို ကို၊ ထိန်း၍ ပြောနေသံ . . ဟု၊ သိလိုက်

သည်

“ဒါဆိုလည်း၊ မေးစရာရှိတာကို၊
ဖုန်းထဲကပဲမေးပါ။ ကျွန်တော် . . ဖြေပါ
မယ်”

“ကျွန်မ . . မေးပါမယ်။ စိတ်ထဲမှာ
ရှိတဲ့အတိုင်း၊ ဖြေပေးပါ။

ကျွန်မ . . ကို၊ မုန်းလိုက်တာလား
ဟင်။ ရွံ့မုန်းစရာကောင်းလောက်
အောင်၊ ကျွန်မမှာ၊ အပြစ်ကြီးကြီးမား
မား ရှိခဲ့လို့လား”

ရုတ်တရက်၊ မည်သို့ ဖြေကြားရမည် မသိ။

“ဖြေပါ”

“ကျွန်တော်၊ မုန်းလိုက်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဆိုးတဲ့ဒဏ်ကို၊ ခံနိုင်ရည် မရှိ
တော့တာပါ”

“ကျွန်မ . . ဘယ်လောက်အထိ
ဆိုးခဲ့လို့လဲ။

ကျွန်မကို၊ အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့

လူတစ်ယောက်အပေါ် အရမ်းချစ်တဲ့
ကျွန်မက . . ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဆိုးခဲ့တာ
လေ။

သူ . . ခံနိုင်တယ်၊ မခံနိုင်ဘူး ဆို
တာ ကျွန်မ၊ ထည့်မတွက်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကို
အရမ်းချစ်တာပဲ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ငါ . .
ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး၊ အရမ်းခွင့်လွှတ်
နိုင်လိမ့်မယ် . . လို့ ကျွန်မ . . ယုံကြည်
ခဲ့တာပါ။ တစ်ဖက်လူ ခံစားနိုင်သလား
မခံစားနိုင်သလား ဆိုတာကို လုံးဝ ထည့်
မတွက်ဘဲ၊ ချစ်လွန်းလို့ ဆိုးခဲ့တာပါ။
ကျွန်မ . . ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်နိုင်
လိမ့်မယ် . . အလိုလိုက်နိုင်လိမ့်မယ်
. . လို့ ကျွန်မ . . ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့
ဆိုးခဲ့တာပါ။

အဲဒီလို ယုံကြည်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မ . .
မှားသွားပါတယ်။ ကျွန်မ . . ကို ခွင့်

လွတ်ပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် . . ခွင့်လွတ်ပါတယ်။

ခံနိုင်ရည်၊ မရှိတော့လို့သာ၊ စိတ်ထဲက
ဖယ်ထုတ် လိုက်ရတာပါ။

ကျွန်တော့်မှာ အမှားရှိရင်လည်း၊

ခွင့်လွတ်ပါ”

“မမှားပါဘူး။ မှားသွားတာက၊

ကျွန်မပါ။ အရမ်းချစ်တဲ့သူကို၊ အရမ်း
ယုံကြည် စိတ်ချခဲ့မိတာ၊ ကျွန်မ၊ အမှားပါ။

ကျွန်မ . . သိထားတာက၊ ကျွန်မ

. . အရမ်းချစ်တဲ့လူက၊ လွဲပြီး၊ တခြား
တစ်ယောက်ယောက်အပေါ်၊ ခင်တွယ်

နေမိတဲ့ အပြစ်မျိုးက၊ လွဲရင် တခြား
အပြစ်တွေအားလုံး၊ ကျွန်မ . . ကျွန်မလွန်

ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့၊ ခံယူထားတာပါ။ ဒီ
. . တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်မယ်။ ဒီ . .

တစ်ယောက်အပေါ်ကို အရမ်းဆိုးမယ်။

အရမ်း အနိုင်ယူမယ်။

တခြားတစ်ယောက်ဆိုတာ၊ ကျွန်မ
 . . အသိစိတ် . . မသိစိတ်ထဲမှာ၊ မရှိတဲ့
 အတွက်၊ ရှိနေတဲ့ တစ်ယောက်တည်း
 အပေါ်မှာ . . ကျွန်မ . . အရမ်းဆိုးခဲ့မိ
 ပါတယ်။ ကျွန်မ . . ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . ”

ဇိုသံကြားသည်။

ကျွန်တော် . . ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်မကို၊ ဖုန်းချခွင့်ပြုပါ”

ရင်ထဲတွင် နင့်လာ၏။

“ကျွန်မကို၊ ဖုန်းချခွင့်ပြုပါရှင်”

မျက်ဝန်းထဲတွင်၊ မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာ၏။

“ကျွန်မကို၊ ဖုန်းချခွင့်ပြုပါရှင်”

“မချပါနဲ့ဦး” . . ဟု၊ အပြေးအလွှား တားချင်သည်။

မျက်ရည်တွေကို ဖယ်သုတ်နေရသေးသဖြင့်၊ မည်

သည့်အသံမျှ ပြန်မပြုဖြစ်။

ငိုရွိုက်သံများနှင့်အတူ၊ သူ . . ဖုန်းချသွားသည်။

ညဉ့်နက်ပေပြီ။

ကျွန်တော် . . တစ်ညလုံး အိပ်၍မရ။

မနက် မြန်မြန်လင်းမှ ဖြစ်ပေမည်။

မနက်လင်းလျှင် လင်းချင်း . .

သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို၊ ကျွန်တော် . . စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖိနှိပ်
လိုက်သည်။

“ဟန်နီ။ ကိုကို ဟန်နီနဲ့ တွေ့ပါရ

စေ။ မြန်မြန်ထွက်လာပေးပါနော်။

ကိုကို . . ဟန်နီကို ပြောစရာရှိလို့

ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြန်မြန်လာနော်၊ ဟန်နီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တစ်ခါမျှ “ဟုတ်ကဲ့” .. ဟု၊ လိမ္မာရေးခြား ရှိစွာ
မပြောဆိုတတ်သော၊ မပြောဆိုဖူးခဲ့သော၊ ချစ်သူ၏ ..
“ဟုတ်ကဲ့” သံသည်၊ စိတ်ကို .. ထိတ်ပျာရင်နှင့်ခြင်း ကြီးစွာ၊
ခံစားရလေ၏။

သူ့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း၊ ကျွန်တော် ပြေးဖက်လိုက်
မိသည်။

“ဟန်နီ။

ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုကို မှားသွားပါတယ်။

ဟန်နီ ကိုကိုကို ချစ်တာ၊ ကိုကို

မသိဘူး။ ကိုကို မသိခဲ့ဘူး ဟန်နီရယ်”

တစ်ယောက်မျက်ရည်တွေကို တစ်ယောက် “ဟယ်”
သုတ်ပေးဖြစ်ကြ၏။

ချစ်သော ဟန်နီသည်၊ ငိုရှိုက်ပင်ပန်းခဲ့သော၊ ကလေး

ငယ် တစ်ယောက်ပမာ၊ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲတွင်၊ စကား
တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ၊ မျက်လုံးလေး မွှေးစင်းလျက်သာ နေ
နေတော့သည်။

မွှေးစင်းထားသော မျက်လုံးထောင့်မှ၊ မျက်ရည်တွေ
ကျနေသေး၏။

အသည်းနှလုံးကို ထုတ်ယူပေးကမ်း၍၊ တောင်းပန်
စကား ဆိုရဦးမည် ဆိုလျှင်ပင်၊ ကျွန်တော် . . . ဝန်လေးလိမ့်
မည် မဟုတ်ပါ။

{၅}

ဟန်နီကို ရွှေ့တည့်တည့်မှထားလျက်၊ သူငယ်ချင်း
ထစ်ယောက်ကာ ပြောသည်။

“ရိုးတဲ့လူက၊ ရိုင်းတယ်ကွ။

မှတ်ထား”

“ငါ သိပါပြီကွာ” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ကိုယ့်ချစ်သူက လွဲပြီ။

တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ အာရုံ
ထားမှသာ အပြစ်ရှိတယ် . . . တဲ့ ကျန်တဲ့
အပြစ်တွေကို သူ . . . ကျူးလွန်ခွင့် ရှိ
တယ် . . . တဲ့။ မင်း . . . ခံနိုင်ရည်ရှိပါ
မလား”

ကျွန်တော် . . . ပြုံးလျက်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ဟန်နီလည်း၊ ပါးချိုင့်လေး ပေါ်လွင်သည်အထိ ပြုံး
ရယ်နေ၏။

ကျွန်တော်က . . .

“နုလုံးသည်းပွတ် တစ်ခုလုံး ငါ . . .
ဟန်နီကို ပေးထားတာကွ။

နောက်ထပ် . . . သူ ဆိုးဦးမယ်ဆို
လည်း၊ ဆိုးပေစေ။

ပေးစရာကျန်သေးတယ်”

“မဆိုးတော့ပါဘူး” . . . ဟု၊ ဟန်နီ ဝင်ပြောသည်။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က . . .

“ကဲ . . . မဆိုးတော့ပါဘူး” . . . ဟု။

ပြောနေပြီ။ တကယ်လို့ ထင်ဆိုးဦးမယ်
ဆိုပါတော့။

မင်း . . စကား။ ဆက်ပါဦး။ ဘာ

ပေးစရာ ကျန်သေးလဲ”

ကျွန်တော် . . ဟန်နီကို ကြည့်လိုက်၏။

သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးနောက် . .

ကျွန်တော် . . ဟန်နီအတွက်၊ နောက်ထပ် ပေးနိုင်
စရာ တစ်ခုကို၊ အောက်ပါအတိုင်း . . ကြေညာလိုက်လေ
သည်။

အသက်

အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြ၏။

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထက်တွင်၊ ဟန်နီက၊ နွဲ့နွဲ့လေး မှီနေ
သည်။

ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ဖုန်း၏ မှန်သားပြင်အတွင်း

.. HONEY ဟူသော နာမည်လေး ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့
ပေပြီ။

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

2004 Jan 8

6:40 (P.M)

မင်းမပွင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့

ပိုးနီလွင်

စိုက်ခတ်နှိုးကတော့ အချစ်ပါ
ပွင့်လာတော့ အမုန်းတွေ...

နိဒါန်း

.....

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ တင်ထားသော စားပွဲပေါ်မှာ ခဏချထားသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက တတိတီထ၊မြည်၍ စု... လန့်သွား၏။

ဘေးနားမှာ လက်ဖွဲ့တွေကို စာရင်းမှတ်နေသော ယမုံက စုမျက်နှာကို မှင်သေသေနှင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ စုကတော့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို ကမန်းကတန်း ကောက်ကိုင်လိုက်မိပြီ။

ဖုန်းရဲ့ဒစ်ဂျစ်တယ်ဒိုင်ခွက်ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ တစ်ဘက်က ဖုန်းနံပါတ်ဟာ ကိုဌေးရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်။ ဖုန်းဆက်သူဟာ ကိုဌေး...။

စုရင်တွေ မတန်တဆခုန်ပေါက်သွားသည်။

ဘေးနားက ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် မော့ကြည့်အကဲ ခတ်နေသော ယမုံကို အတိုးဖွဲ့ဆုံးလေသံနှင့် ဖြေလိုက်ရသည်။

“ကိုဌေး...”

ပြီးတော့ ဖုန်းထဲကိုလည်း ခပ်တိုးတိုးလှမ်းထူးလိုက်ရသေး
သည်။

“ကိုဌေး...၊ ဘာလဲ”

ဖုန်းထဲမှာ ကိုဌေးရဲ့ စကားသံက ကတုန်ကယင်ပေါ်လာပါ
သည်။

“စုစု...၊ ဟို... မိနွေ...၊ မိနွေရောက်လာပြီ၊ အခုပဲ”

“ဘုရားရေ...”

စုရဲ့ ဘုရားတ၊သံကြောင့် ယမုံတစ်ယောက် လက်ဖွဲ့ထုပ်တွေ
ကို စာရင်းမှတ်နေရာမှ ဘောလ်ပင်ကို ကယောင်ကတမ်း လွှတ်ချလိုက်
ရသည်။

စုက ယမုံကို နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့် ထပ်ပြောလိုက်၏။

“နွေရောက်လာပြီတဲ့...”

ယမုံရဲ့မျက်နှာကလည်း အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းသွားပါ
သည်။ သို့ပေမယ့် ယမုံက မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြန်ပြင်လိုက်နိုင်သည်။

မပြင်လို့လည်းမရ။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းသိမ်းသော ဒီစားပွဲရည်
ကြီးရဲ့ အနီးအနားမှာ သတို့သမီးရဲ့ တူမချောချောလေးနှစ်ယောက်က
လည်း စည်ခံကြိုဆိုရေးလုပ်နေသည်။

သတို့သားရဲ့ အဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ဦးက လက်ဖွဲ့
ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းရာမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသည်။

သတိုးသားနဲ့ သတို့သမီးရဲ့ အဲဒီဆွေမျိုးတွေ နွေ...ရောက်
လာတာကို လုံးဝသိလို့ မဖြစ်။

စုက ထိတ်လန့်တကြား ဖုန်းထဲမှာ ကိုဌေးကိုမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ...၊ အခုသူဘယ်မှာလဲ ကိုဌေး”

“သူကိုယ်တိုင် ကားနဲ့ မောင်းဝင်လာဟ...၊ မိနွေကတော့
လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟာ၊ သူ့ကားက ဟိုတယ်ပေါ်တီကို အောက်ကနေ
အခုလေးတင် ဖြတ်မောင်းသွားတာ၊ ငါ့ရှေ့တင်ပဲ၊ ငါ့ကိုလည်းမြင်တယ်၊
ခပ်တည်တည်တောင် လှည့်ကြည့်သွားသေးတယ်၊ အခု သူ ကားကို
ခါကင်သွားထိုးနေပြီ၊ ငါ ကားပါကင်ရုံတဲ့ မြေအောက်ထပ်ကို အခု
ချိုးသွားနေတာ၊ နင်တို့လည်း အမြန်ပြေးလာခဲ့တော့၊ သူ့ကို မင်္ဂလာ
ခန်းမထဲ လုံးဝပေးဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကိုဌေး... မြန်မြန်သွားတားထား၊ စုတို့ အခုလာပြီ”

စုက ဖုန်းကို ချက်ချင်းပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ယမုံကို မျက်ရိပ်ပြ
ထိုက်သည်။

ယမုံက လက်ဖွဲ့စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခနဲ ထ၊ရပ်
သည်။

စုနဲ့ယမုံ အမြန်ပြေးထွက်မည်လုပ်တော့ သတို့သားအဒေါ်က
ထုမ်းမြင်ပြီး မေးတော့သည်။

“ဟယ်...၊ သမီးတို့ ဘယ်လဲ”

စုက လှလှလေး ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ဪ...အန်တီ၊ သမီးတို့နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရောက်လာလို့ အပြင်ထွက်ကြိုမလို့ အန်တီ၊ ခဏနော်၊ အန်တီ...၊ လက်ဖွဲ့စာရင်းလေးခဏ မှတ်ပေးထားပါဦး၊ လူလည်း နည်းတော့ နည်းသွားပါပြီ”

“ဪ...အေး...အေး၊ သွားကြိုကြ သမီးတို့၊ အန်တီကြည့် ထားလိုက်မယ်၊ မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ဦး၊ မင်္ဂလာချိန်က နီးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

စုနဲ့ယမုံခမျာ သူတို့ရှေ့တွင်တော့ ခြေလှမ်းမပျက်ရုံ ခပ် သွက်သွက်ကလေးသာ လှမ်းလျက်၊ လူကွယ်ရာ ဟိုတယ်ကော်ရစ်ဒါ ထောင့်ချိုးသို့ အရောက်တွင် နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းချိတ်လျက် အမြန်ဆုံးပြေးကြပါတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဒေါက်ဖိနပ်သံတွေက မင်္ဂလာခန်းမထဲမှ တေးသီချင်းသံကို ဆူညံစွာ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ပြေးရင်းနဲ့ ယမုံက အမောတကြီးမေးသည်။

“စု...၊ အခု...နွေ...နွေ...ဘယ်မှာလဲ”

“မြေအောက်ထပ်က ကားရပ်နားစခန်းထဲမှာ၊ သူ အပေါ်တက် မလာခင် တို့သူ့ကို အုပ်မိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်၊ သူ...ဒီလောက် အဝေးကြီးကို ကားမောင်း လာတယ်၊ သူ...သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ပြေးရင်းလွှားရင်း စုမှာဒေါသတွေနှင့်အတူ ထိတ်လန့်စိုးရွံ့လာ

ပါသည်။

“ဪ...၊ ယမုံကလည်း...၊ ဒီလက်ထပ်ပွဲရဲ့ သတို့သားက သစ္စာဖောက်တာကို လှလှပပခံလိုက်ရတဲ့ ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက် - ဒီမင်္ဂလာ ပွဲရောက်လာတာကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေးနေသေးတယ်၊ ဒီ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဖို့ပေါ့ဟဲ့၊ လာ...၊ မြန်မြန်ပြေး...ယမုံ၊ အောက်မှာ ခိနွေကို ကိုဌေး တစ်ယောက်တည်း တားလိုနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကားစက်သံရပ်သွား၏။

အဖြူရောင်ဗန်ကားလေးသည် ခရီးကြမ်းကို မနားတမ်း အပြင်းမောင်းလာရမှန်း သိသာနေသည်။ ကားကိုယ်ထည်တစ်ခုလုံး ဖုန်၊ သဲများ အရောင်နှင့် ဝါကျင့်ကျင့်ဖြစ်နေ၏။

ကားတံခါးက သွက်လက်စွာ ပွင့်သွားသည်။

ကားပေါ်ကနေ ခြေချဆင်းသက်လိုက်သည့် ခြေထောက်အစုံ တိုပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာပင် အံ့သြစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

အနက်ရောင်အောက်ခံပေါ်မှာ ငွေမှုလေးတွေ ကျပ်က်ထား သလို လက်လက်ထပ်ပြောင်လက်နေသည့် ခွာမြင့် လေဒီရှူးဖိနပ်

ကလေး...။

ခြေထောက်နှစ်ဘက်စလုံး၏ ခြေကျင်းဝတ်မှာ ပလက်တီနီ
(Foot Chain) မျှင်မျှင်ကလေးတွေနဲ့။

ဖြူနုရင်းသန့်နေသော သွယ်လျလျ ခြေတံတွေက ကားအပြင်
သို့ထွက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သောအခါ မြင့်မားသောအရပ်နှင့်
ကျစ်လစ်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်က ငေးမော
စိုက်ကြည့်ချင်စရာ ထင်းလင်းဝင်းပြက်လာပါသည်။

“နွေမိုးဆောင်း...” ။

အဲ့ဒါ... မိနွေအစစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မြင်တွေ့နေကျ
နွေမိုးဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမဟုတ်တော့။

စုစုနုယမုံသည် ကားပါကင်ထဲသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာ
ကြပြီးမှ ကိုဌေးတစ်ယောက် တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေခဲ့သော
ကားထဲက ဆင်းလာသည့် မိနွေ၏ ပုံရိပ်ကို သူတို့ပါ မှင်တက်ငေးစိုက်မိ
သွားပါသည်။

နွေက ကားတံခါးကို နောက်ပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

နွေရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ ချပ်ရပ်နေသော ပိုးသားပျော
ဝတ်စုံကလေးကလည်း ဖိနပ်အရောင်နှင့် ဆင်တူစွာ အနက်အောက်ခံ
ပေါ်မှာ ငွေမှုလေးတွေ တလက်လက်တောက်ပနေသည့် ဝတ်စုံဖြစ်လေ
သည်။

မြင့်မားသွယ်လျသော အရပ်ကြောင့် တစ်ချိန်တုန်းက
ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ဆိုလျှင် လုံးဝမစီးတတ်ခဲ့သော...၊ ငါးပေခြောက်လက်မ

ငါ့သော “ကိုကို”နဲ့တွဲလျှောက်ရင် လိုက်ဖက်မညီမှာ စိုးတယ်ဟု
 ကာ သားရေဖိနပ် မည်းမည်းပါးပါးလေးတွေသာ မက်မက်
 စက် စီးတတ်ခဲ့သော နွေတစ်ယောက် လေးလက်မခန့် မြင့်မားသော
 သွယ်သည့် ခွာမြင့်ဖိနပ်ကလေးနှင့် တိကျနိုင်ခန့်စွာ လျှောက်လှမ်း
 တွဲမှာ ငေးကြည့်ချင်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ရင်ခန့်ချင်စရာလည်း
 ဆင်းပါသည်။

“မိနွေ...”

ကိုဌေးက တုန်ရီလိုက်မောစွာ ခေါ်သည်။

နွေရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဆီးကာ၍ တားသော ကိုဌေးကို
 လုံးဝပြန်မကြည့်ပါ။

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ငွေရောင်တလက်လက် ပိုက်ဆံ
 တစ်ကလေးကို ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ သူတို့တွေ့ရ
 သည်။

နွေရဲ့လက်ချောင်များနဲ့ လှည့်တိုင်စေ့မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့
 ဆက်တီနမ်နှင့် စိန်ရေယွက်သော လက်ရာကျနသေသပ်လှသည့်
 ဝတ်လက်စားများကိုလည်း သူတို့အကုန်လုံး တွေ့မြင်လိုက်ရ
 သည်။ အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်ညီအောင် ဆင်ယင်တတ်သော
 ဤတွေ နွေတစ်ယောက် ဘယ်ကရရှိထားပါလိမ့်။

နွေမိုးဆောင်းဆိုတာ တကယ်တော့... ဘယ်လိုတန်ဖိုးကြီး
 တုတ်နပ်စည်း၊ လက်ဝတ်ရတနာမှ မမက်မောတတ်သော ပေးကျား

ဆန်ဆန် မိန်းလေးရယ်ပါ။ ယောက်ျားလေးရှပ်အင်္ကျီ၊ လုံချည်
ပြောင်တွေသာ ဝတ်တတ်ခဲ့၍ ကိုကိုနဲ့တွေ့မှ မိန်းကလေးနဲ့ တူအောင်
ဘလောက်စံအင်္ကျီတွေ၊ ခါးတိုအင်္ကျီတွေ ဝတ်တတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ
ကောင်မလေး။

အခုတော့... အို... ကြည့်စမ်းပါဦး။

လှလိုက်တာနွေရယ်။ စုစုနဲ့ယမုံက နွေရဲ့အလှသစ်မှာ
နစ်မျောနေကြတုန်း ကိုဌေးဆီက အသံထွက်လာသည်။

ကိုဌေးအသံက မာကျောနေဟန်ဆောင်ထားပေမယ့် ဝမ်းနည်း
ဆို့နှင့်နေသော လေသံက ဖုံးမရအောင် ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“မိနွေ...၊ နင်... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ နင့်ကို လုံး
မလာပါနဲ့လို့ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား ဟာ...၊ နင်...နင်... ငါ့စကား
ကိုနားမထောင်ဘူး”

“ကိုဌေး၊ မိနွေကို မတားပါနဲ့၊ ဖယ်ပေးပါ”

နွေရဲ့ အသံက ပြတ်သားသလို ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး
အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။

“ညီမလေး၊ ကိုဌေးပြောတာ နားထောင်လေ၊ ညည်းစိတ်လို့
မာန်ပါ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင်...အဲဒီလို လုပ်လို့ဘာထူးမှလဲ မိ
ငါတို့အားလုံး နှင့်ခံစားချက်ကို နားလည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအခိုက်
နင် ဒီလိုလုပ်တော့ ဘာထူးမလဲ၊ အကုန်လုံး ရှုပ်ကုန်မယ်”

သူမ၊ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။

“စွပ်ခဲတာ နွေမဟုတ်ပါဘူး ကိုဌေး”

နွေစကားကြောင့် ကိုဌေး မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“ဦးမင်းနေပြည်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားပါ”

နွေက ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းတိုးသည်။ ကိုဌေးက နွေရဲ့
ဆံမောင်းတစ်ဘက်ကို ဆွဲတားလိုက်ရာ နွေကဆောင့်ရုန်းသည်။

“ကိုဌေး၊ မတားနဲ့လို့ နွေပြောနေတယ်နော်”

“မိနွေ...၊ ငမင်းအကြောင်းကို ညည်းသိသလို တို့လည်း
ပြောပြလေ၊ သူ...သစ္စာ မမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ မဲ့တယ်၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
အချိန်မှာ သူရော ပျော်နေမယ်လို့ နင်ထင်နေသလား”

နွေက နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးတစ်ဘက်တည်းကို ကွေးတွန့်
ထုပစ္စာ ပြုံးလိုက်သေးသည်။

နွေရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပန်းနုရောင်စိုလက်သော တောက်ပ၊
ညို ဆိုးဆေးတင်ထားသည်။ နွေမျက်နှာပေါ်က လိမ်းထားသည့်
ဆီတပ်သည် လိမ်းချယ်ထားသည်ဟူ၍ပင် မထင်ရဲပဲ ညက်ညော
ပစ္စကာ ကြွေသားရောင်လေး ဝင်းမွတ်နေ၏။

နွေဟာ...ဒီနေ့ အလှဆုံးပြင်ထားတာပါလား။

နွေက အပြုံးမဲ့တစ်ပွင့်နှင့် ပြတ်သားစွာပြောသည်။

“ဦးမင်းနေပြည်က အခုအချိန်ဆို ပန်းခင်းထားတဲ့
ဆီခေါပေါ်မှာ လျှောက်ဖို့ ဂုဏ်ဒြပ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့
သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အနည့်ဆုံးလက်ကလေး တစ်ဘက်ကို

ဆုတ်တိုင်ထားမှာပေါ့... ကိုဌေးရယ်၊ သူ ပျော်မနေဘူးဆိုရင်တောင်
ရင်တော့ခုန်နေမှာပေါ့၊ သူ... နွေ့ကို မေ့ဖို့ ကြိုးစားနေမှာပေါ့၊ ဒီလိုမျိုး
အချစ်ဆိုတာ မေ့ထားလို့ ရစတမ်းလား ကိုဌေး”

နွေ့အသံသည် ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ တုန်ယင်လိုက်ခါလာကာ
ပိုမို၍လည်း မာကျောစူးရှလာသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို အမုန်းပေးသွားတာမှ အပြစ်ဖြစ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်ပေးသွားရင်လည်း အပြစ်ဖြစ်ပါတယ် ကိုဌေး
အချစ်ဆိုတာကို လက်လွှတ်စပယ် ပေးအပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတတ်တဲ့
ယောက်ျားတိုင်းအတွက် အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ ရှိရမယ်လေ”

နွေ့က ကိုဌေးရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို ဒီတစ်ခါ စူးစူးနဲ့
စိုက်ကြည့်ခဲ့ပါသည်။

“သူပေးခဲ့တာ အချစ်မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ အပြစ်ဒဏ်
ပိုကြီးမားမှာပေါ့”

“မိနွေ့...၊ နင်...အဲ့ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်
ငါ...ဟိုကောင့်အစား တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမအေး
အတွက်ပါ၊ နင့်အတွက်ပါ...မိနွေ့ရယ်၊ နင်...အခုလို စိတ်လိုက်မာန
လျှောက်လုပ်ရင် ဘယ်သူ့အကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ၊ နင်လည်း မိန်းကလေး
သိက္ခာကျရမှာပဲ၊ နင့်ဘဝမှာ ဖျက်လို့မရတဲ့ အမည်းစက်ကြီး ကုန်
မှာပဲ၊ မလုပ်ပါနဲ့ မိနွေ့ရယ်”

နောက်မဆုတ်တမ်း ခြေလှမ်းတွေကို ရဲရင့်စွာ လှမ်း

နေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ကနဲရပ်သွားပါသည်။

နေရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျက်ရည်ဥတွေ ထွေခိုသိလာသည်။

“အခုရော... နွေ့ဘဝမှာ အမည်းစက်မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးလို့ ဘိုဌေး ထင်သလား”

ကိုဌေးက နွေ့စကားကြောင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းကို မသိကာ ချိတ်တရက် ဆွံ့အသွားလေသည်။

စုန့်ယမုံတို့နှစ်ယောက်က ကိုဌေးနဲ့ နွေ့တို့အနားသို့ ပြေးသွားမိ ဆိုက်သည်။

“နွေ့... ကိုဌေးပြောတာ နားထောင်လိုက်ပါဟာ၊ ကိုဌေးက နုနုအကွက်ပြောနေတာ၊ နင်... ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာစိုးလို့၊ နင့်ကို... နင်နေတို့မိသားစု၊ သတို့သမီးဘက်က မိသားစုတွေရဲ့ အမုန်းကို ခံရ စဉ်းစားလို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ်နွေ့၊ နင်... သူ့ကို နာကျင်စေချင်တာနဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ပြုချင်ပါနဲ့၊ အခုအချိန်မှာ အားလုံးက နင့်ကို ဝိုင်းသနားနေကြတာ၊ သူတို့က သနားခံနေရတဲ့ ဘဝမျိုးကနေ ဗီလိန်တစ်ယောက် မဖြစ်ချင် ဆိုပါနဲ့ဟာ”

နွေ့ကရယ်သည်။

ရယ်သံသည် အားလုံးနာကျင်ကြေကွဲဖို့ ကောင်းစွာ...

...အက်ရှလျက်...

အသက်မပါသော ရယ်သံတွေကြားမှာ နွေကပြောသည်။

“ကိုယ်... သူများတွေ သနားတာ မလိုချင်ဘူး”

နွေလေသံက ဒဏ်ရာရ ကျားနာတစ်ကောင်၏ အသံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့သူက လူတွေသနားတာကို ခံရရုံ ခံရပြီး အပြစ် ရှိတဲ့သူတွေက အနိုင်ရပျော်ရွှင်နေတာကို ကိုယ်တို့ထိုင်ကြည့်နေ ရမှာလား၊ ကိုယ်...လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ယမုံ၊ သူ... ကိုယ့်ကို လိမ်သွား တာကွ၊ သိလား၊ ပီပီရိုရိုလိမ်သွားတာ၊ လိမ်ညာတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ကို ကိုယ်အနိုင်မပေးနိုင်ဘူး၊ သူတို့ ရုံးကိုရုံးရမယ်၊ ဒီပွဲမှာ”

စုနဲ့ယမုံက ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးထွက်လာသော နွေကို လက်များ ဆန့်တန်း၍ တားဆီးလိုက်သည်။

“နင်မသွားရဘူး...နွေ၊ နင်ကို ငါတို့ပေးမသွားနိုင်ဘူး၊ အားလုံး လွန်ကုန်ပြီဟ...”

နွေ...မျက်ရည်များဝဲလျက် အံကျိတ်လိုက်တာ သူတို့ တွေ့ရ သည်။

“ဖယ်နော်...စု၊ ကိုယ်...မင်းတို့နဲ့ ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး”

“မင်းဘာပြောပြော...တို့က တားမှာပဲ၊ ဟိုတစ်ဘက်က အပြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား... သတို့သမီးဘက်က အရှက်ကွဲနာကျင်ရမှာ မင်းထည့်တွက်နဲ့ ကောင်းတယ်”

“စစ်ပွဲတိုင်းမှာ (Casualties) ဆိုတဲ့ ကျဆုံးမှုဆိုတာ ကတော့ ရှိမှာပဲ။ ရှုံးတဲ့သူဘက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်တဲ့သူဘက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ”

“မိနွေ...၊ နင် ငါတို့ပြောတာ နားမထောင်ဘူးလား”

ယမုံက ဒေါသသံနှင့် အော်သည်။

တင်းမာမှုသည် အရှိန်အမြင့်ဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာ ၏။ နွေကတော့ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ဆုတ်ဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးထားပုံ မရပဲ၊ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်းသာ ဆက်တိုးလာသည်။

ကားရပ်နားကွက်လပ်ထဲကနေ အပေါ်ထပ်မင်္ဂလာခန်းမဆီသို့ ဘက်ရသော လှေကားရင်းကလေးဆီ သူတို့အုပ်စုကရောက်လာပြီ။

အဲဒီနေရာအရောက်မှာ ကိုဌေးက လေးနက်စွာ စပြောသည်။

“မိနွေ၊ နင်တို့နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ငါက နင်တို့အုပ်စုထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး၊ အားလုံးကို ငါ့ညီမအရင်းတွေလို၊ ငါ့ညီအရင်းတွေလို ခင်မင်ခဲ့တာ၊ သံယောဇဉ်ထားခဲ့တာ နင်အသိပဲ၊ နင်...ငါ့စကားကို နားမထောင်ပဲ ဒီနေရာကနေ ဆက်သွားမယ်ဆို၊ ငါ့ကို သတ်ပြီးမှ သွား၊ ဟုတ်လား”

နွေသည် ကိုဌေးရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ်နေသည်။

ပြီးတော့ ရုတ်တရက် နောက်သို့ဆုတ်သွားပါသည်။

အားလုံးက အံ့အားသင့်စွာ သူမကို ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် သူမက သူမရဲ့ ငွေရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ထောက်ခနဲမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီး

အထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းမည်းမည်းပြားပြားကလေးတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။

ကိုဌေးက အလန့်တကြားရှေ့သို့တိုးထွက်သွားသည်။

“မိနွေ...၊ နင်... ဘယ်သူ့ဘီ ဆက်မလို့လဲ”

နွေမဖြေ။ နောက်သို့ ဆုတ်နေရင်း လက်ထဲက ဖုန်းကို ခလုတ်တစ်ချက်ပဲ နှိပ်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသံ အဆုံးတွင် နွေက စကားပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို...”

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်ကျယ်ပြန့်သွားတော့သည်။ ကိုဌေးက နွေရဲ့လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆွဲလုရန် လက်လှမ်းလှိုင်သော်လည်း နွေက ရှောင်ထွက်သွားသည်။

“ကိုကို...၊ နွေပါကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲကို တက်မလို့ ရောက်လာတဲ့သူပါ၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာနဲ့တကွ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရလို့ လာခဲ့တဲ့သူပါ”

အားလုံးသည် မှင်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြသေးသည်

နွေက ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ပဲ ဖုန်းကိုဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကိုက နွေ့ကို ဝိုင်းတားမြစ်နေကြတယ်... ကိုကို့ကိုကို့မျက်နှာလေးနဲ့ ကိုကို့စကားသံလေးတစ်ချက်ကို ကြားဖူး မြင်ရဖူး

ဆော်ပါပြီကိုကို နွေကျေနပ်ပါတယ်”

ကိုဌေးက နွေရဲ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ဆွဲလုရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပါပြီ။

နွေက ဖုန်းထဲမှာ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကို ပြောချလိုက်ရင်း ခလုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

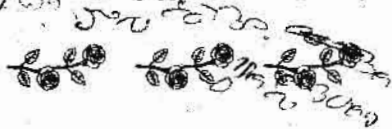
“စောင့်နေပါမယ်...ကိုကို၊ ဘီလိုးဂရောင်းဖလောရ်မှာပါ၊ ကားပါကင်ထဲမှာပါ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မှ ကိုဌေးက အော်သည်။

“မိနွေ...၊ နင်...ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

နွေက မ...မခန့် ရယ်လိုက်၏။

“...ကိုကို သူ့ရဲ့ ဇနီးလောင်းက ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဂျီအက်စ်အမ်ဖုန်း အသစ်စက်စက်ကလေးရဲ့ နံပါတ် နွေသိထားတယ်လေ၊ ကိုကိုက အခု ဒီနေရာကို လာခဲ့မယ်...တဲ့၊ သူမလာရင် နွေက သူ့ဆီ မရောက်...ရောက်အောင် လာတော့မှာ သူသိနေတာကိုး၊ နွေဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ သူကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ သူတစ်ခါက သိပ်ချစ်လှချည်ရဲ့...လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ကိုဌေးရယ်၊ ဒီလောက်တော့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားက မှတ်မိနိုင်ပါသေးတယ်”

ဓမ္မမြေရနံ
မင်းကျေးတဲ့အဆိပ်က
အသည်းကို ပြာကျသွား
ဟင့်အင်း...
မခါးပါဘူးကွယ်

N

တစ်

ကိုဌေးရဲ့ကားက ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ လွင့်စင်လာသည့်
အထိ ဘရိတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်အုပ်လိုက်သည်။

ကားစက်ကိုသတ်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှ သူ့ကိုငေးကြည့်နေကြသော
ဆော်ထွေးနဲ့မေဦးတို့ စုံတွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ခြံထဲမှာ မိနွေကို မတွေ့။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းထဲမှာ ချထားသော စားပွဲအဝိုင်းလေးနှင့်
ခုံအဖြူရောင်လေးတွေသည် သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး မိနွေအိမ်
လာလည်လျှင် ထိုင်၍ စကားပြော၊ မိနွေ့ဇည့်ခံသော စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များ စားသောက်ရင်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြရာ နေရာ။

ယခု အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မိနွေက မရှိ။ ထိုင်နေနှင့်တဲ့ ဇော်ထွေးတို့
စုံတွဲကလည်း မျက်နှာ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း။

သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီး အားကိုးစောင့်ဆိုင်းနေကြဟန်။

သူစိတ်ပူလာသည်။

သူတို့ရှိရာ မရောက်ခင် မြက်ခင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း
လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။

“မိနွေရော...”

ဇော်ထွေးက စိတ်ရှုပ်နေဟန် နောက်ဖက်က တစ်ထပ်တိုက်
အိမ်ထဲသို့ မေးငေါ့ပြန်၏။

မေဦးက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။

“ကိုဌေး...၊ သိပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သတင်းစာထဲမှာ
တွေ့တာလား။”

သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါ... အိမ်တောင်မဝင်ရသေးဘူး၊ ရန်ကုန်ကနေ တိုက်ရိုက်
ဒီ့ကိုမောင်းလာတာ၊ ငါ...သွားတဲ့ ကားလိုင်စင်ကိစ္စတောင် မပြီးခဲ့
ဘူးဟာ၊ ဟိုမှာ... မြင့်အောင်နဲ့ တွေ့တယ်လေ၊ ရွှေသာလျောင်းဘုရား
ဈေးတန်းကကောင်ရော၊ သူက သတင်းစာဖတ်ပြီးပြီ၊ ငါ့ကို
သူပြောတော့ ယုံတောင်မယုံဘူး၊ ငါ... အဲ့ဒါနဲ့ မိနွေကို စိတ်ပူပြီး
တန်းပြန်လာတာ၊ သတင်းစာ ဝယ်ဖတ်ဖို့တောင် မေ့သွားတယ်၊
ဘယ်မှာလဲ...သတင်းစာ၊ ငါ့ကိုပြစမ်းပါဦး။”

မေဦးက စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ သတင်းစာကို ဆွဲယူပြီး
 မျက်နှာတစ်ခုကို လှန်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီမှာ ကိုဌေး၊ အပေါ်ဆုံးမှာ၊ မေဦးတို့ ကြားထားတဲ့
 တိုင်းပဲ၊ ကောင်မလေးရဲ့ ဘက်ဂရောင်းက ပါဝါတော်တော်
 ပြီးတာကိုး”

သူသတင်းစာကို ကောက်ဆွဲပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာစာမျက်နှာ၏ ကော်လံထိပ်ဆုံးတွင်
 စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း သတင်းကို သူတွေ့သည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း

ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ တိုက်(--)၊ အခန်း(--)နေ
 ဦးနုနယ်တရားသူကြီး (ဦးပြည်စိုး)၊ ဒေါ်မိမိခင်တို့၏
 စိမ်းတည်းသောသား

ဒေါက်တာမင်းနေပြည် (M.B.,B.S.)

ထက်ထောက်ဆရာဝန်၊ ရန်ကုန်အထွေထွေရောဂါကုဆေးရုံသစ်ကြီး

နှင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ ခြံအမှတ်
(---)နေ သီရိသုဓမ္မသီရိ ဒေါ်ရွှေဆင့်၏ မြေးဦး၊ နိုင်ငံခြားရေး
ဝန်ကြီးဌာန၊ (-----)နိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံသံရုံး အငြိမ်းစား
သံအမတ်ကြီး ဦးရွှေထွန်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်ခိုင် (မောင်ရင်းကိုင်ချုပ်)၊ -
-----ကုမ္ပဏီ၊ (ခေတ္တနော်ဝေးနိုင်ငံ) တို့၏ သမီးကြီး

မရွှေရုပ်လွှာ B.Sc (Chemistry)

တို့ကို ၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၆ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် (၁၀:၀၀)ကွင်
(-----)ဟိုတယ် ၌ နှစ်ဘက်သောမိဘဆွေမျိုးများနှင့် ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးမင်းများရှေ့မှောက်တွင်.....

သူ့ဆက်မဖတ်နိုင်တော့ချေ။

ဒီကြော်ငြာကို ဖတ်လိုက်ရသည့် မိနွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို
ခံစားသွားရမလဲ သူတွေးကြည့်လို့ရသွားသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ တခဏအတွင်းပူလောင်ဆူပွက်လာကာ
ဒေါသသံနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီသတင်းစာကို မိနွေ သူ့ဟာသူတွေတာလား၊ အဲဒီအချိန်က
နင်တို့ရော ရှိလား။”

မေဦးက ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုဌေးရေ၊ မိနွေနဲ့ မေဦး ဒီနေ့လပြည့်နေ့ဆိုတော့
 နွေမော်မောဘုရားဆီ သွားပြီး ခုနကမှပြန်လာတာ၊ ပြန်လာတုန်းက
 အိမ်မှာ သတင်းစာမရောက်သေးဘူး၊ သတင်းစာရောက်တော့ မေဦးက
 အရင်တွေ့တာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်မသိဘူး၊
 အရမ်းအံ့သြပြီး ဒေါသလည်း အရမ်းထွက်သွားတာ၊ ငမင်းကိုပေါ့၊
 နုပျိုရက်လိုက်တာဟယ်...လို့ပေါ့၊ အဲ့ဒါ မေဦးကကြောင်ပြီး
 သတင်းစာကို ဖတ်နေတုန်း သူကရောက်လာပြီး ဟဲ့...ဘာသတင်းပါလို့
 နှင်ဒီလောက်တောင် ငေါင်သွားရတာလဲ၊ မှန်းစမ်း...ဆိုပြီး သတင်းစာကို
 ဆွဲလှပြီးဖတ်တာ၊ တားချိန်မရလိုက်ဘူး၊ အဲ့ဒီမှာ ဒီသတင်းကို
 သူဖတ်မိပြီး...”

“ငိုရောလား...”

“မငိုသေးဘူး...ကိုဌေးရဲ့၊ သတင်းစာကို ပထမကြောင်ပြီး
 စိတ်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ မေဦးလေ မျက်နှာကို
 ဘယ်မှာထားရမှန်းမသိဘူး၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာဆိုတာ တအားပဲ၊ နောက်
 ဇနီးဆို မိနွေက ထ၊ရပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူလုပ်နေကျအတိုင်းလေ...၊
 နှုတ်ခမ်းထောင့်က ကျစ်ဆိုအသံလုပ်တယ်၊ နောက်ဖေးကို မပြောမဆို
 ကောက်ဝင်သွားရော၊ မေဦးက သူ့ကိုဘယ်လို ချောရမှန်းလည်း
 မသိသေးဘူး၊ သူက နောက်ဖေးမှာ မေဦးသောက်ဖို့ သံပုရာရည်
 သွားဖျော်နေသေးတယ်...ကိုဌေးရယ်၊ နေပူထဲက ပြန်လာတာ
 မဟုတ်လား၊ သူ့ဘာစကားမှ လုတ်မပြောဘူး၊ ဖန်ခွက်ကိုဆော့ခွန်းနဲ့

ခေါက်နေတာ ခပ်နာနာနဲ့ပဲ။ ဆူညံနေတာ ဖန်ခွက်တောင်ကွဲမလားပဲ။
 နောက်...မေဦးဆီကို သံပုရာရည် လာချပေးတယ်။ အဲဒီမှာ မေဦးက
 မိနွေ...လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သူ့ကလေး ချက်ချင်းလက်ကာပြတယ်။
 ငါ့ကို ဘာမှလာမပြောနဲ့တဲ့။ ငါလိုချင်တာ နင်တို့ဆီက ဖြေရှင်းချက်
 လည်း မဟုတ်ဘူး။ နှစ်သိမ့်မှုလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မိနွေ ဘယ်လောက်
 စိတ်မာတယ် ဆိုတာလည်း ကိုဌေးသိသားပဲ။”

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

နွေမိုဆောင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အကြောင်းကို သူတင်
 မဟုတ် မေဦးလည်း ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ မေဦးနဲ့မိနွေဆိုလျှင်
 သူငယ်တန်းကတည်းက သူငယ်ချင်း။

ပဲခူးအထက(၃)ကျောင်းမှာ သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်း
 အောင်၊ ပဲခူးကောလိပ်တက်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို အင်္ဂလိပ်စာမေ့ရှာ
 ပြောင်းရွှေ့တက်ရတဲ့အထိ မေဦးနဲ့ မိနွေတို့က အမြဲတတွဲတွဲ မခွဲတင်
 တက်လာရတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာတာလည်း ဘာမှ
 မဆန်းပေ။

မေဦးတို့၊ မိနွေတို့နဲ့...သူက ရှစ်တန်းမှာမှ စပြီး သူငယ်ချင်း
 ဖြစ်ရတာ။ မိနွေတို့ထက် သူက နှစ်နှစ်ကြီးသေးသည်။

ရှစ်တန်း စာမေးပွဲတွင်းကြီးမှာ တိုက်ဖိုက်ရောဂါ အကြီး
 အကျယ် ဖြစ်ကာ စာမေးပွဲ မဖြေဖြစ်လိုက်။ အဲဒီမှာ နောက်နှစ်ပြန်လက်
 တော့ မိနွေတို့အတန်းမှာ သူတက်ရပြီး စ၊ခင်သွားသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်တန်းနှစ်မှာလည်း သူများတွေထက်
တစ်နှစ်နောက်ကျကာ ကျောင်းအပ်ခဲ့၍ အတန်းတူတွေနဲ့ နှစ်နှစ်
ကျော်ခန့် ပိုကြီးနေကာ မိနွေတို့ သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံးက သူ့ကို
ဆိုဌေး...ဟုပဲ လေးစားမှုနဲ့ ခေါ်ကြသည်။

တက္ကသိုလ်မှာပါ မေဦးတို့နဲ့ မိနွေတို့နဲ့ မေဂျာတူနေ၍
ဖိုခင်သွားကြသည်။

တက္ကသိုလ်တက်ရတဲ့ တစ်လျှောက်လုံးလည်း ကိုဌေး...
ကျောင်းလခသွားသွင်းပေးပါဦး၊ ရိုးလ်ရိတ် ခိုးထိုးပေးပါဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး
သွားချင်လို့ လိုက်ပို့ပါဦး၊ ပဲခူးအပြန် လူကြုံလေး ပေးလိုက်ချင်လို့၊
သယ်သွားပေးပါဦးနဲ့ တကယ့် မောင်နှမတွေလိုဖြစ်ကာ ခင်မင်မှုတွေ
နီနိုင်မြဲခဲ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ အုပ်စုထဲမှာ သူကအသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ
တစ်ခုခု အရေးအကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် သူ့ကိုအရင်တိုင်ပင်၊ သူ့ကိုပဲ
ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ ပုံစံကျလာကြသည်။

သူကလည်း အိမ်မှာ သားအကြီးဆုံးဆိုတော့ ဘာမဆို
အိမ်ကိစ္စမှန်သမျှ သူပဲလုပ်ရကာ အရာရာမှာ နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိနေလို့ပဲ
လားတော့ မသိ။

မိနွေတို့၊ မေဦးတို့နဲ့ ပတ်သတ်လာလျှင် သူက အစ်ကိုရင်း
တစ်ယောက်လို ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်လာသည်။

အခုလည်းကြည့်။

ငမင်းရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းပါလာတာနဲ့
မေဦးနဲ့ဇော်ထွေးတို့ လင်မယားမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ
မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြစ်ကာ သူရောက်လာမှာကိုပဲ သိနေပြီ
မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ထိုင်စောင့်နေကြတာကြည့်။

“အခု...မိနွေ အိမ်ထဲမှာလား၊ ဘာလို့ထွက်မလာတာလဲ၊
ရောက်လာတာ သူသိပါတယ်၊ ကားသံကြားမှာပဲ ဥစ္စာ၊
ဘာဖြစ်နေသေးလဲ”

မေဦးက ဝင်ရှင်းသည်။

“ဒီလို...ကိုဌေးရေ၊ မိနွေက ပထမ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး
သူ့စိတ်သူ တင်းပြီးထိန်းထားဟန် တူပါတယ်၊ ကိုဇော်က မေဦးကို
လာကြိုဖို့ ဒီအိမ်ရောက်လာတော့မှ ကိုဇော်ကိုလည်း တွေ့ရော တစ်ခွန်း
ပြောတယ်၊ ကိုဇော်...သူငယ်ချင်းက နွေ့ကို သစ္စာဖောက်သွားပြီ...တဲ့
တစ်ခွန်းပဲပြောတာ၊ ပြီးလည်းပြီးရော ငိုချလိုက်တာလေ၊ မေဦးတောင်
အံ့သြပါတယ်ဆို၊ မေးကြည့်...ကိုဇော်ကို၊ ချောလို့တောင်မရဘူး
...ကိုဌေးရယ်၊ ငိုလိုက်တာများဆိုတာ တကယ့်ကို ဝမ်းပန်းတနည်း
အဲ့ဒါနဲ့ ကြာတော့ သူလည်း ကိုဇော်ရေမှာ ငိုရတာ ရှက်လာတယ်နဲ့
တူပါတယ်၊ သူ့အခန်းထဲသူ ပြေးဝင်သွားပြီး အဲ့ဒီကတည်းက ထွက်လာ
မလာတော့တာ၊ သွားခေါ်လည်း မောင်းထုတ်တယ်...ကိုဌေးရဲ့ အထဲမှာ
ဂျက်ချထားတော့ ဘယ်လိုမှ ဝင်လို့မရဘူး၊ အထဲမှာ ကျိတ်ငိုနေပြီဆို
ခုလောက်ဆို...၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်...ကိုဌေးရယ်၊ သူငိုလေ...ဟိုကောင်

မင်းကို ဒေါသထွက်လေပဲ။ လုပ်ရက်လိုက်တာနော်”

မေဦးရဲ့ ခင်ပွန်းဇော်ထွေးကလည်း မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုဌေးရာ၊ ဒီကောင် တော်တော်မျက်နှာ ပြောင် ဘယ်၊ ကျွန်တော်တို့တော့ မိနွေတို့ မိသားစုကို ဘယ်လိုမျက်နှာ ပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ မိနွေကို တိုမင်းနဲ့ စပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာက ကျွန်တော်လေ၊ ဒီကောင်ဗျာ...၊ အစကတည်းက သူ... မိနွေကို လက်ထပ်နိုင်ရင် မချစ်နဲ့ပေါ့၊ အခု ဘာ့ သစ်စိမ်းချိုးကြီး”

သူသက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

“မင်း...ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မျက်နှာပူချင်းပူ ငါက ပိုပူသင့်တာပေါ့ဟ...ငဇော်ရာ၊ မင်းမိတ်ဆက်ပေးလို့ သိပေမယ့် မင်းနေပြည်က ငါ့ညီပဲကွ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုပေမယ့် ငါနဲ့ညီအစ်ကို ဖြစ်နေ တာတော့ ငြင်းလို့မှ မရပဲလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ မင်းနဲ့ငါသိတယ်၊ မင်းက မေဦးကိုကြိုက်တော့ ငါတို့ ကျောင်းကို လာပတ်တယ်၊ ငါ့ညီဖြစ်တဲ့ ဒီကောင်ကိုပါခေါ်လာပြီး မင်းက မေဦးဆီ အမြဲလာတယ်၊ အဲဒီမှာမှ မင်းနဲ့ မေဦးနဲ့က အဆင်ပြေသွားတဲ့ အချိန် ဒီကောင်က မိနွေကို ကြိုက်ပါတယ် ဖြစ်တော့တာလေ...၊ အဓိကက ငါပဲပေါ့ဟ၊ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့တွေအကုန်လုံး ပတ်သက်ဆက်နွယ် လာရတာ၊ မင်းနဲ့မေဦးလက်ထပ်နိုင်ကြလို့ ငါဝမ်းတွေသာနေတဲ့ အချိန်

မှာ ဒီကောင်က ဖောက်သွားတယ်ကွာ၊ ငါက ပိုတောင် အားနာရဦးမယ်
မေဦးတို့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးက ငါတို့အိမ်နဲ့ပါ သိတာဟ...၊ ဒီမှာ
နယ်ကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလို ငါတို့က နေကြတာ။”

ဇော်ထွေးက ခေါင်းခါသည်။

“ကိုဌေးရဲ့ညီဆိုပေမယ့် ကိုဌေးက အပြစ်လွတ်ပါတယ်
မိန္ဒက ကိုမင်းကို ပြန်ကြိုက်နေပြီဆိုတာ သိတော့ ကိုဌေးက တာ
တောင် တားခဲ့သေးတာပဲ၊ မိန္ဒ... နင်စဉ်းစားနေတဲ့...ဆိုပြီး၊ ငမင်းနဲ့
အမေကြီးက မုဆိုးမ၊ ဆိုပေမယ့် ငွေတို့ဂုဏ်တို့ သိပ်မက်တာဆိုပြီး
ကိုဌေး တားခဲ့သေးတယ်လေ၊ ဒီကောင့်အမေရဲ့ဒဏ်ကို ညည်းခံနိုင်စွမ်း
မဟုတ်ဘူး...ဆိုပြီး သတိပေးခဲ့သေးတာပဲ”

“ဒါတော့...ဒါပေါ့ကွာ၊ ငါတိတ်နိုင်သလောက်တော့ ပြောပြ
ခဲ့တာပါပဲ၊ မိန္ဒကမှ နားမဝင်တော့တာ၊ ငါတို့က မင်းနေပြည်တို့
မိသားစုနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဆက်အဆံကို သိပ်မလုပ်ခဲ့တာ
ခုထိလေ၊ သူ့အမေကြီးက အမျိုးတောင်မှ အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး
ဆက်ဆံတာ... ငါတို့ သိနေတာကိုး၊ အရင်တုန်းကတော့ ငမင်းတို့
အဖေကလည်း တိုင်းတရားသူကြီး မဟုတ်လား၊ လက်မကိုထောင်
တာလေ၊ အဲဒီတုန်းက ငါ့အဖေကလည်း အခုလို ကိုယ်ပိုင် ဝပ်ရှော
ဘာတွေ ထောင်နိုင်သေးတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကားတစ်စီးတောင် ပိုင်
နေနေသာသာ စက်ဘီးတောင် အစုတ်ပဲ စီးနိုင်သေးတာ၊ ဒီတော့ ငမင်း
တို့အမေက နှိမ်တာပေါ့ကွာ၊ သူတို့အိမ်သွားရင် ငါတို့ကို သူ့အိမ်

ပစ္စည်းပဲ ခိုးမလိုလို မျက်လုံးနဲ့ ဒေါက်ထောက်ကြည့် တတ်တာဟ...၊ ဒါနဲ့ သူတို့နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားတော့ ငါတို့လည်း အဝင်အထွက်သိပ်မလုပ်တော့ပဲ တန်းသွားတယ်။ အခုတော့ အန်တီမိက ယောက်ျားလည်းဆုံး၊ သားကိုလည်း ဆေးကျောင်းထားပေးရတော့ ငွေတွေကုန်၊ စုဆောင်းထားတာတွေလည်း ကုန်သလောက်ရှိပြီဆိုတော့ မာန်ကနည်နည်း ကျသွားပြီပေါ့။ ဒီတော့မှ ငါတို့နဲ့ပြန်ပြီး ခေါ်ပြောလုပ်လာတာပေါ့။ အဲဒါတောင် သူသားကို သူလိုချင်တဲ့ အဆင့်မျိုးက မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ အခု အိမ်ထောင်ချ ပေးတော့မယ်ဆိုတော့ မာနတွေ မြန်တက်လောက်ပြီပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်...ကိုဌေး၊ ကိုမင်းနဲ့ကျွန်တော့်က စတိတ် ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်လာတာ၊ သူ့အမေကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့အိမ်လိုက်သွားရင် လိုက်သွားတဲ့ သူတိုင်းကို မိဘမျိုးရိုး၊ အလုပ်အကိုင် အကုန်ကုန် စုံစမ်းတာ၊ သူသဘောမကျတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကောင်မျိုးဆို အဖက်တောင် မလုပ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်တောင် ကျွန်တော့်အဖိုးကြီး အရှိန်အဝါနဲ့မို့ သူသားနဲ့ ပေါင်းခွင့်ပြုထားတာထင်တယ်။ ဒါတောင် ပြောဖူးသေးတယ်တဲ့၊ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ကျွန်တော့်က ပိုင်အိုင်တီ ရောက်ပြီး သူ့ သားက ဆေးလိုင်းရောက်တာနဲ့ ပြောတာ၊ ဇော်ထွေးနဲ့ သိပ်မတွဲနဲ့ လေ...တဲ့၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ကျောင်ချင်းမှ မတူတာ၊ မင်းစာကျက်ပျက်မယ် ဆိုပြီးတားတာ၊ ငမင်းက ကျွန်တော့်လို ခင်လွန်းလို့သာ ဆက်ပေါင်းဖြစ်တာ”

ဇော်ထွေးရဲ့ ဘခင်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင် မသိသူမရှိ ကျော်ကြားလှသော အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး။ သို့သော် ဇော်ထွေးတို့ တစ်အိမ်သားလုံးက သဘောအရမ်းပြည့်ဝကြသည်။

အန်တီ မိမိခင်လို မဟုတ်။

သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့လည်း ဒီလိုပဲ ကိုဇော်ရ၊ အန်တီမိရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား မကြိုက်ပေမယ့် ကိုမင်းလေးကတော့ စိတ်ထားမဆိုးရှာပါဘူးလေ... ဆိုပြီး ရန်ကုန်မှာ ငါကျောင်းတက်တုန်း ခေါ်ပြောဆက်ဆံမိတာ အခုတော့ကွာ...ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကောင် သူ့အမေခြေရာ နင်းပြီလေ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဂုဏ်ပကာသနနောက် လိုက်သွားတာပဲ၊ ငါအစကတည်းက တင်နေတာ၊ မိနွေက သူ့ကို အဖြေပေးလိုက်တော့ လည်း စိတ်ကတထင့်ထင့်နဲ့ ဒီကောင် ဘယ်နေ့ ခြေလှမ်းဖောက်မလဲ ပေါ့၊ မိနွေက မွန်နေတုန်းမို့ ပြောမကောင်းလို့သာ၊ ငါကသိနေတယ်၊ မိနွေက မိဘကုန်သည်အသိုင်းအဝိုင်းမို့ မတောင့်မတ၊ နေနိုင်တဲ့ ဘဝ မျိုးပိုင်တာလေ၊ ငမင်းနဲ့ အခု စေ့စပ်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး...ဘာတဲ့၊ ရွှေရုပ်လွှာ...ဟုတ်လား၊ အဲ...အဲဒီကောင်မလေးလိုမျိုးတော့ ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်ထဲကတော့ သိနေတာကြာပြီ၊ ဒီကောင့်ဆီမှာလည်း သူ့အမေလို စိတ်ဓါတ်ပဲ ရှိမှာပေါ့။”

ဇော်ကွေးက သူငယ်ချင်းဘက်က ဝင်ပြောပေးသေးသည်။

“ဒါတော့ ကိုဌေးရယ်...၊ သူ့အမေက သူ့ခေါင်းထဲကို ဒီ

အတွေးအခေါ်တွေပဲ ရိုက်သွင်းထားခဲ့တာ နေမှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ကျတော့လည်း ဒီလမ်းစဉ်ပဲ လိုက်သွားတာ၊ ကိုမင်း...နဂိုစိတ်ကလေး ကတော့ ဖြူရှာပါတယ်”

ဇော်ထွေးရဲ့စကားအဆုံးမှာ မေဦးက လုံးဝမကျေနပ်သလို ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြူတာလဲ၊ သူ့စိတ်က ဖြူတယ်ဆိုရင် ဘာမှလာပြီး မိနွေကို ဒုက္ခပေးစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ သူနဂိုကတည်းက ဒီလိုမျိုးမက်တတ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးကိုပဲ ရည်းစားထားပေါ့၊ မိနွေကို ဘာလို့ ချစ်တယ်ပြောခဲ့သေးလဲ၊ သူတကယ် မယူနိုင်ပဲနဲ့ မိနွေကို ဘာဖြစ်လို့ လှည့်စားခဲ့သေးလဲ၊ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာပဲ ကိုဇော်၊ သူ...ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ သူခြေထောက်ပေါ် သူရပ်နိုင်နေတဲ့ သူပဲ၊ လူကြီးတွေ အတင်း အကျပ်စီစဉ်ရင်တောင် သူ မိနွေဆီပြေးလာလို့ ရတာပဲ၊ အခုတော့ ဘာမှ မပြောမဆို လုပ်ချလိုက်တာ သစ်စိမ်းချိုးကြီး၊ အဲ့ဒါ ရက်စက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်၊ သိလား...ကိုဇော်ရဲ့”

“အေးပါဟာ၊ မောင်ကလည်း သူမလွန်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး”

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေ ဒီလိုချည်းပဲ၊ မေသိပါတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အပျော်သဘော ရည်းစားထားတတ်တာ တို ဘယ်သူမှ အပြစ်လုပ် ပြောချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ဆို မိန်းကလေးတွေဘက်ကို နည်းနည်းတော့ ငဲ့ကြည့်သင့်ပါတယ်၊

ကိုယ်တကယ်လက်မထပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခပ်လွယ်လွယ် ချစ်တယ်လို့ ပြောနေကြတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ မချစ်ခင်ကတည်းက စဉ်းစားသင့်တယ်၊ မေဦးကတော့ သစ္စာဖောက် တတ်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို ပေးရမယ့်အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ ရှိသင့် တယ်လို့ ထင်တာပဲ။

ကိုဌေးရော၊ ဇော်ထွေးပါ ငြိမ်သက်စွာ ဖဉ်းစားမိကြသည်။ အဲ့ဒီအပြစ်ဒဏ်ကို လောကကြီးထဲမှာ ဘာလို့ သတ်မှတ်မထား သေးသလဲ စဉ်းစားရခက်နေသည်။

မေဦးက ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးတွေဘက်ကတော့ ချစ်သူဆိုတာ လက်ထပ် ရမယ့်သူပဲ ကိုဌေး...သိလား၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ အားကိုးယုံကြည်စွာ ရွေးချယ်ကြတာ၊ ခု...မိနွေကို ကြည့်၊ သူ့ဘယ်လောက်ရှက်မလဲ၊ သူ့နဲ့ ငမင်းတို့ ရည်းစားဖြစ်တာ ပဲခူးတစ်မြို့လုံးနီးပါး သိနေကြတာ ပိုကောင်းကို ယုံလို့ သူ့အိမ်ကလူတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးထားတာ တစ်မြို့လုံးလည်း သူတို့စုံတွဲ လျှောက်လည်ခဲ့ကြတာ နေရာနဲ့နေဦး ခုသူ ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြရဲမလဲ၊ အဲ့ဒါပဲ...ကိုဌေး၊ မိန်းကလေးတွေ အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဘဝနဲ့၊ သိက္ခာတရားနဲ့၊ နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီးမှ ရရှိကြတာ၊ ယောက်ျားတွေကျတော့ ချစ်သူထားတယ် ဆိုတာ စားသောက်ဆိုင်မှာ မိန်းကုံးစွပ်သလိုပဲ သိပ်လွယ်ကြတာပဲ။”

ဇော်ထွေးရဲ့ မျက်နှာက မဲသွားသည်။

“မေကလည်း ယောက်ျားအားလုံးနဲ့တော့ မနှိုင်းပါနဲ့ကွာ၊
မောင်မပါပါဘူး၊ မောင်က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်၊ ပိတောက်ဆို
ပိတောက်... မေ့ကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ”

“ဟင်း...၊ မိနွေ ခုလိုဖြစ်ပြီးမှ အားလုံးကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ပဲ
ကြည့်တတ်တော့မယ်၊ မောင့်ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်ပြီဆိုပြီး စိတ်ချထားမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ခြံရံနဲ့သွားတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း
များကြီး၊ ဒါပဲနော်...၊ တစ်ခုခု ဘာသံညာသံ ကြားလို့ကတော့
မီးတို့က မိနွေလို ငိုရုံပဲ ငိုနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်သတ်မှာ”

ဇော်ထွေးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပန်းတွန့်သည်။

“ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ မေရဲ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း စောင့်ကြည့်
မိဦး၊ မိနွေက စနေသမီး၊ စိတ်က ခပ်ကြီးကြီးနဲ့၊ အမှတ်သညာ
လည်း ကြီးပါတယ်နဲ့၊ စိတ်ပေါက်လာမှ တစ်ခုခု အလုပ်နေဦးမယ်၊
သူ့ချက်ချင်းကြီးမို့လို့ ဘာမှမစဉ်းစားတတ်ပဲ ငိုနေတာနေမှာ”

သူဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

“ငါလည်း အဲ့ဒါပဲစိုးရိမ်တာ မေဦး၊ မိနွေအကြောင်းကို နင်ရော
ဆရာသိတယ်၊ သူ ဒီအတိုင်းငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဘယ်လောက်
အလွယ်တကူကြီးသလဲဆိုတာ ငါတို့သိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငမင်းကို သူ
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း ငါသိနေတယ်၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင်
မယ်လို့ ထင်သလားမေဦး၊ ငါတော့ မထင်ဘူး”

“မေဦးလည်း မထင်ပါဘူး၊ မိနွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက

လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အလျှော့ ပေးတတ်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဇာတ်လမ်းက ခုမှ စ၊ မှာလို့ ထင်တယ်”

မေဦးစကားအဆုံးမှာ ဘေးနားက ဇော်ထွေးတစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

ဇော်ထွေးမျက်လုံးတွေက တိုက်အိမ်တံခါးဝကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မေရေ...၊ ဇာတ်လမ်းက ခုကို စ၊ ပြီဗျာ၊ မေ့သူငယ်ချင်း အိမ်ထဲကထွက်လာပြီ၊ သွား...သွား၊ သွားကြိုလိုက်ဦး”

မေဦးက လှည့်ကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ကိုဌေးကပါ ယောင်ချာချာနဲ့ ထရပ်မိလိုက်သည်။ အားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အိမ်ပေါက်ဝမှ ထွက်လာသော မိနွေဆီကို စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းငေးကြည့်မိကြ၏။

မိနွေ၏မျက်လုံးများသည် ငိုကြွေးထားသောကြောင့် နီရဲ မို့အစ်နေသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါ်မှာက ဝမ်းနည်းသည့် အစို အယောင် စိုးစဉ်းမျှမထင်။ လိုသည်ထက်ပို၍ တင်းမာပြတ်သား ချင်ဟန်ဆောင်ထားသည်။

လှမ်းလာသည့် ခြေလှမ်းတွေကလည်း နောက်တွန့်ယိုင်နဲ့ သည့် ခြေလှမ်းတွေ မဟုတ်။ ခိုင်မာသွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းမျိုးတွေ။

အနားရောက်လာသော မိနွေကို မေဦးက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းတွဲရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“နွေ...၊ လာ...ဒီမှာလာထိုင်”

မိနွေကမထိုင်။

မျက်ရည်စ၊တွေကို အတင်းပွတ်သပ် ပျောက်ဖျက်ထား၍
ဖြူဝင်းနေသော မျက်နှာလေးက စိုလက် တောက်ပနေသည်။

မိနွေ၏အမူအယာကို ဘယ်သူမှ အရိပ်အကဲဖမ်း၍ မရသေး။
တင်းရင်းစေ့ပိတ်စွာ ပါးလှုပ်နေသည့် မိနွေ၏နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ
ခုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

“ခုနက သတင်းစာဘယ်မလဲ”

မိနွေအသံက အက်ရှနေပြီး လိုတာထက် ပို၍မာကျောနေ၏။

သူက စိတ်ထင်နေ၍ မေးလိုက်မိသည်။

“နင်...ဘာလုပ်မလို့လဲ မိနွေ”

သူ့မေးခွန်းကို မိနွေက လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ မကြားချင်ယောင်
ဆောင်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်တင်ထားသည့်
သတင်းစာကို တွေ့သွား၏။

မိနွေက သတင်းစာကို လျင်မြန်စွာ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလုယူလိုက်ပြီး
အားလုံးမှတားမြစ်နိုင်ခင်မှာပင် သတင်းစာကို အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ
ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လေသည်။

“နွေ...”

မေဦးက မိနွေ၏လက်တွေကို လှမ်းဆွဲဖမ်းဆုပ်ဖို့ ကြိုးစား
သေးသည်။

မိုးနီလွင်

မိနွေက ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြီး သတင်းစာကို အညှိုးတကြီး ဆက်ဆုတ်နေသည်။

သတင်းစာတစ်ခုလုံးမှာ တစ်ခဏအတွင်း စက္ကူစုတ်များ အဖြစ် အပိုင်းပိုင်းအစစ ပျက်စီးသွား၏။

မိနွေ၏ ရင်အစုံက မောပန်းတကြီးဖြင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ လက်ချောင်းတွေက သတင်းစာစက္ကူတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဆုတ်ကိုင်ထားရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေခဲ့သည်။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုင်ထားရင်းက မိနွေမျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်စတွေ ဝေ့ဝဲလာ၏။

“သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာရုံနဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ခပ် လွယ်လွယ်ယုံကြည်ပေးမယ့် လူတန်းစားထဲမှာ မိနွေမပါဘူး။”

မိနွေမျက်လုံးတွေက စူးရဲစွာ အစွမ်းကုန်တောက်ပနေသည်။ မျက်နှာကို လှပစွာ မဲ့ပြုံးလေးပြုံးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ပဲ စေ့စပ်၊ စေ့စပ်၊ ခုချိန်ထိတော့ ကိုကိုဟာ မိနွေချစ်သူပဲ”

သူ ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

“မိနွေ...နင်...သူ့ကိုမေ့လိုက်တော့၊ မေ့လိုက်တော့ဟာ၊ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ နင်ခုသိပြီမဟုတ်လား၊ နင်...သူ့ကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်တော့”

မိနွေက မျက်လုံးတွေကို အဝေးသို့ လွှတ်ရင်း ‘ဟက်’ခနဲ

ချက်ထုတ်ရယ်သည်။

“ဒီမှာ...ကိုဌေး၊ လိမ်ညာခြင်းဆိုတာကို မိနွေတို့က အမြဲတမ်း သိချင်ယောင်ဆောင်...မေ့ပစ်နေကြရရင် လောကကြီးထဲမှာ ထုတ်မာဆိုတာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“နင်...ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ...မိနွေ”

“အပြစ်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မေ့ပစ်ရမယ်ဆိုတာ သာကကြီးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနည်း မဟုတ်ပါဘူး... ငါ့ဌေး၊ အပြစ်လုပ်ခဲ့တဲ့လူတိုင်းအတွက် အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ ရှိရမှာပဲ။ အပြစ်ရှိတဲ့ သူတွေအနိုင်ရပြီး၊ စော်ကားခံရတဲ့သူတွေ ရှုံးနိမ့်ပေးရမယ်လို့ ငါ့ဌေး...ပြောနေတာလား။”

“ငါ...ဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မိနွေ၊ နင်...ဒီကိစ္စကို တန့်နဲ့နဲ့ ခံစားနေရမှာထက်စာရင် မေ့ပစ်လိုက်တာကမှ...”

သူမက မခိုးမခန့် ခပ်တိုးတိုးထုတ်ရယ်သည်။ ရယ်သံတွေက အကဲကွဲခြောက်သွေ့စွာ...။

“တစ်ခါတစ်လေကျတော့ တချို့ကိစ္စတွေကို တန့်နဲ့နဲ့ ခံစားနေသင့်တယ်၊ ဥပမာ...အမှန်တရားဘက်က ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့ အခါမျိုးမှာပေါ့။”

“မိနွေ...”

သူက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားမိလိုက်စဉ် မိနွေက သူမကားကို တိခနဲ ဖြတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...ကိုဌေး၊ သူ့အိမ်ကို မိနွေ...အခု အိမ်ထဲကနေ ဖုန်း

လှည့်နေတာ ဆယ်ခါမကတော့ဘူး၊ ဖုန်းပိတ်ထားသလား၊ ရောင်စို
ကြိုးစားနေသလားတော့ မသိဘူး၊ ကိုဌေးညီကို ပြောလိုက်စမ်းပါ
မိနွေ...သူ့ကို စောင့်နေမယ်လို့...၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး လာမဖြေရှင်း
သရွေ့ သူနဲ့မိနွေဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်နေမှာ...လို့
သူ...မိနွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရင်မဆိုင်ရတာလဲ၊ မိနွေဟာ သူနှုတ်ခမ်းကနေ
တဖွဖွ ချစ်လှပါတယ်၊ ကြိုက်လှပါတယ်...လို့ ပြောခဲ့ရတဲ့သူပါ
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောရဲခဲ့ရင် မချစ်
တော့ဘူး...ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောရဲရမှာပေါ့။

သူခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်မိသည်။

အားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းစိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူထံမှ
စကားတွေကို ဖျော်လင့်နေကြချိန်မှာ သူ ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မိနွေ...၊ ငါ နင့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ငါ့ညီက နင့်ဆီ
ဘယ်တော့မှ လာပြီးဖြေရှင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...သိလား
လောကကြီးမှာ လူလိမ်လူညာတွေကသာ သူတို့လိမ်ဖို့ညာဖို့အတွက်
ဖြေရှင်းချက်ပေးတာ၊ လျှောက်လဲချက်တွေ ထုတ်ပေးတာ၊ လူယုတ်မာ
တွေက ဘယ်တော့မှ ဖြေရှင်းချက်မပေးဘူး၊ လျှောက်လဲမနေဘူး
လူယုတ်မာတွေ ယုတ်မာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိအောင် ယုတ်မာ
တာ မိနွေ၊ ငါ့ညီက...လူယုတ်မာ၊ ရှင်းလား...”

ဇော်ဌေးနဲ့မေဦးတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားကြတာ သူတွေ့သည်။

မိနွေပင်လျှင် သူ့စကားကြောင့် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား
ရသေးတာ။

သူ ဆက်ပြောဖြစ်လိုက်၏။

“ငါ့ကို...ခွင့်လွှတ်ပါ...မိနွေ၊ အမှန်တရားဆိုတာတော့
အဲဒီလိုပဲ၊ နည်းနည်းတော့ ခါးသီးတယ်”

မိနွေ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလို့လာတာ
သူ့...စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရသည်။

မိနွေက သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းလေးသူ ပြတ်တောက်သွားတော့
တေတ် ဖိကိုက်လိုက်သေးသည်။ နာကျည်းကြေမွနေသော မျက်ဝန်း
အကြည့်တွေ ဖြစ်လာပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့ကာ မေးဖျားကို
ဆင့်ချီလိုက်၏။

ပြီးတော့ အေးစက်ပါးလှပ်သော လေသံဖြင့် ထိုစကားကို
ပြောပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ...၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ သူတွေဟာ
အမှန်တရားကို ဘယ်တော့မှ ရင်မဆိုင်ကြဘူးပဲ ထားပါတော့၊ သူတို့
ရင်ဆိုင်ဖြစ်အောင် အဲဒီအမှန်တရားကို သူတို့ဆီရောက်အောင်
ပို့ပေးရမှာပေါ့”

မေဦးက ထိတ်လန့်တကြား သူ့သူငယ်ချင်းလက်မောင်းကို
ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းလျက် အော်မေးလေသည်။

“နင်...နင်က...သူ့ အမှန်တရားသိအောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့

လုပ်မလို့လဲ မိနွေ၊ နင်လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ နင်...သူ့ကို
ထိခိုက်အောင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လုပ်နိုင်မှာ မို့လို့လဲ..."

မိနွေက ပြောသည်။

"ကလဲ့စားလေ..."

ဆူးစူးပြီးမှတော့
ဒီအပွင့်ကို
ကိုယ်မြှောက်မယ်
ဝတ်မှုတွေ
သွေးနီစွန်းအောင်လို့...

၃၈

.....

စုစုတို့ တိုက်ခန်းရှိရာ ရွှေတောင်တန်းလမ်းထဲသို့ ကားကို
ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာ ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာသော မေဦးက
အာဟိုက်နေသော လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကိုဌေး...၊ မိနွေက ခု...စုတို့အိမ်မှာလား၊ ဟုတ်လား”

ကားစက်ကို သူသတ်ပြီးမှ...။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သောင်းကျန်းနေတော့ ယမုံက သူ့အိမ်
ဘယ်ခေါ်သွားရဲမလဲ၊ တော်ကြာ လူကြီးတွေက မေးဟယ်၊ ပြုဟယ်နဲ့
ခုပ်ကုန်မှာလေ၊ စုစုတို့ အိမ်ကတော့ သူနဲ့သူ့အစ်မနှစ်ယောက်တည်း
နို့တာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသေးတာပေါ့”

ကားပေါ်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဆင်းပြီး ကားကို

.....

စုစုတို့ တိုက်ခန်းရှိရာ ရွှေတောင်တန်းလမ်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာ ဘေးမှာထိုင်လိုက်လာသော မေဦးက အာဟိုက်နေသော လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကိုဌေး...၊ မိနွေက ခု...စုတို့အိမ်မှာလား၊ ဟုတ်လား”

ကားစက်ကို သူသတ်ပြီးမှ...။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက သောင်းကျန်းနေတော့ ယမုံက သူ့အိမ် ဘယ်ခေါ်သွားရဲမလဲ၊ တော်ကြာ လူကြီးတွေက မေးဟယ်၊ ပြုဟယ်နဲ့ နှပ်ကုန်မှာလေ၊ စုစုတို့ အိမ်ကတော့ သူနဲ့သူ့အစ်မနှစ်ယောက်တည်း နို့တာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသေးတာပေါ့”

ကားပေါ်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဆင်းပြီး ကားကို

သောပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မတိုင်ပင်ရပဲ စုစုတို့တိုက်ခန်းရှိစု
သုံးလွှာမြောက် အထပ်ဆီသို့ သူတို့ အပြေးတက်လာမိကြသည်။

လှေကားပေါ်မှာ မေဦးက ထပ်မေးသည်။

“ဒါဆို ခု...ယမုံရော ရှိနေတာပေါ့!”

“အေးလေ၊ မိနွေကို အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ တွေ့တော့ စုစုနဲ့ယမုံ
အတူတူတွေ့တာလေ၊ တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ယမုံပါရှိလို့၊ နို့မို့
စုတစ်ယောက်တည်း မိနွေကို ဘယ်နိုင်မလဲ၊ မနည်းဆွဲခေါ်လာရတာထဲ
ခုနက ဖုန်းထဲမှာ ပြောတာ၊ စုဆို အသံတွေတောင်တုန်နေတာ
အရမ်းလန့်သွားတယ်လေ...၊ မိနွေက ဘာရယ်ရှယ်ချက်ရှိမယ်မှန်း
မသိတာ၊ အဲဒီအိမ်ထဲ ဝင်ပြီး သူဘာလုပ်လာမယ်... ဘယ်သူ
မစဉ်းစားတတ်ပဲ”

မေဦးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုဌေးရယ်၊ စုစုတို့ ယမုံတို့နဲ့မှ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက်သွားတွေပေလို့၊ မဟုတ်ရင် ကျော်မကောင်း ကြ
မကောင်း...နော်၊ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း နွေ့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့
မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ် ကိုဌေးရေ၊ မေဦးကလည်း ပေါ့တာထဲ
မနက်က ဖုန်းဆက်တော့ နွေ့က ရန်ကုန်ဆင်းမယ်တော့ ပြောသ
နှစ်ဆန်းတစ်ရက် သူတို့အိမ်က အလှူအတွက် ပစ္စည်းထွက်ဝယ်သ
လို့ပြောတာ အဟုတ်အောက်မေ့လို့၊ သူ...ဒီလို အကြံအစည်ရှိမယ်
ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သိရင် မေဦးပါလိုက်တယ်...ရန်ကုန်သို့”

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့တော့ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“နင့်အပြစ် မပါပါဘူးဟာ၊ ဘယ်သူကတော့ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေနိုင်မလဲ၊ ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘယ်လိုအရာကို လုပ်သင့်တယ်၊ ဘယ်လိုအရာကို မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သူသိရမှာပေါ့၊ သူများပြောမှ သိမှာလား၊ သူ အဲလို စိတ်ထင်ရာ တွ လျှောက်လုပ်နေလို့ ရမလားဟ၊ မိနွေကို ငါမကြိုက်တာ အဲဒါတွေပေါ့၊ စိတ်ကို သိပ်အလိုလိုက်လွန်းတယ်၊ ဟိုတုန်းကလည်း စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မင်းနေကို ပြန်ကြိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပဲ မျက်စိမှိတ်ချစ်ခဲ့လို့ ခုလိုဖြစ်သွားတာပဲလေ”

မေဦးက မျက်နှာမကောင်း။ သူငယ်ချင်းဘက်က ဝင်စာနာပြီး နာလိုခံခက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဒါတော့...ကိုဌေးရယ်၊ နှလုံးသားဆန္ဒဆိုတာကျတော့...”

“ငါပြောတာ သူ့အချစ်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ချစ်တာကို ငါမပြောချင်ပါဘူး၊ ငါပြောတာက သူ့စိတ်ဓါတ်ကိုပါ၊ သူ လိုချင်တာ တစ်ခုခုကို မရ... ရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ငါက မကြိုက်တာ၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာတိုင်းကို လူတိုင်းသာ ရနေကြရင် ဒုက္ခဆိုတာ၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ...၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အရုံးဆိုတာတွေကို မိနွေလက်ခံဖို့ တော်တော်ကြီး ပြင်ဆင်ရဦးမယ်၊ ဒီကောင်လေး...လောကထဲ လူလုပ်ဖို့ ခက်သေးတယ်”

မေဦးက ပခုံးတွန့်သည်။

“နေက အိမ်မှာ သမီးအငယ်ဆုံးမို့လား၊ အလိုလိုက်ခံရဆုံးဆိုတော့ သူ့ဘဝမှာ မရတာမှ မရှိခဲ့ဖူးပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးထဲမှာလည်း သူက ကလေးလို ဆိုးနေကျပဲလေ၊ ကိုဌေး အသိပေးမင်းနေပြည်ကိုလည်း သူ့အနွံအတာခံနိုင်လွန်းလို့ သူ့ဌေးချစ်ခင်က ခုမှ...ဟိုက ရုတ်တရက် သစ္စာဖောက်သွားတာကို ကြုံလိုက်ရတာ သူ့သွေးပျက်သွားတာပါ ကိုဌေးရယ်၊ နားလည်သနားပါတယ်”

“ငါနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ နားလည်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အမှားတွေ လုပ်နေလို့ မရဘူးလေ၊ ငါတို့ကလည်း နားလည်ပါတယ်ဆိုပြီး သူ ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်နေတာတွေကို ထိုင်ကြည့်နေလို့ မရဘူး”

စိတ်က ဆတ်လာသလို စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ပဲ စုစုတို့ တိုက်ခန်းတံခါးဝမှာ ရှိတဲ့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို ခပ်နာနာ ဖိနှိပ်လိုက်မိသည်။ ပြေးလာသံတွေနဲ့အတူ တိုက်ခန်းတံခါးပွင့်သွားသည်။

စုစုက သူနဲ့ မေဦးကိုအတွေ့မှာ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ဝမ်းသာအားရ စကားဆိုသည်။

“အမလေး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဌေးရယ်၊ ဒီမှာ စုတို့ရန်လုပ်နေတယ်... မိနွေရယ်ပေါ့၊ သူ့ကို တားလို့...တဲ့၊ ရွှေရုပ်လွှဲဝင်ပွဲမှာကို တားလို့...တဲ့”

သူနားလည်း ချက်စီမျက်နှာပျက် ဝင်ပြောသည်။

“စုနဲ့ ယမုံကို စွပ်စွဲတယ်...ကိုဌေးရယ်၊ ရွှေရုပ်လွှာဘက်က ဝင်ပါတယ်...တဲ့၊ ရွှေရုပ်လွှာ ဘက်တော်သားတွေတဲ့၊ ယမုံတို့က ဘယ်ဘက်ကနေရမလဲ...၊ နှစ်ဘက်စလုံးနဲ့ ရင်းနှီးနေတော့ နေရခက်တယ်...ကိုဌေးရာ၊ ပွဲက ပွဲကျပ်ကြီး”

နှစ်ယောက်စလုံးက ဝိုင်းပြီး တိုင်တန်းကြဟာကို နားထောင် ရင်း စုစုတို့ တိုက်ခန်းထဲ သူလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံတစ်လုံးမှာ မိနွေထိုင်နေသည်။

မိနွေရဲ့ ဆံပင်တွေက ဖြီးသင်္ဃာတန်းခြင်း မရှိခဲ့သည့်အလား ချီဖရဲ့ ရှုပ်ပွနေသည်။ မိနွေမျက်လုံးတွေက အေးစက်စက်။

စူးရှပြင်းထန်သော အကြည့်တွေနှင့် မိနွေက သူနဲ့မျိုးကို ရင်ဆိုင်သည်။

သူ...မိနွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နေလိုက်မိသည်။

“ညည်း...ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ မိနွေရယ်”

မိနွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ့ကို စူးရှစွာ ပြန်မော့ကြည့်ရင်း ရှက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာခဲ့၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မိနွေဖိကိုက်သည်။

ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ခေါင်းကို အောက်သို့သာ ရိုက်ဘွား သည်။ သူ ရင်နင့်ရပါသည်။ သူရော၊ မေဦးပါ ဘာလည်းမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။

မေဦးကလည်း မိန္ဒေ၏ ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်ရင်း မိန္ဒေ
ဆက်ဖဝါးတစ်ဘက်ကိုသာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သူတွေ့ရသည်။

မေဦးပုံစံက ပဲခူးကနေ ရန်ကုန်ထိ ချက်ချင်းကို အထွေ
သုံးဆယ် ဆင်းလာရလို့ မောဟိုက်နေတာက တစ်မျိုး...၊ ဒီက
ကြားလိုက်ရတဲ့ မိန္ဒေရဲ့ လုပ်ပုံကြောင့် ရင်တုန်ထိတ်လန့် သွားတာ
တစ်မျိုး...နဲ့ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေပါသည်။

ဒီနေ့ မိန္ဒေလုပ်ပုံကလည်း ကြည့်လေ။ ဘယ်သူ မလန့်
ရှိပါ့မလဲ။

စုစုနဲ့ ယမုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ မင်းနေပြည်
ပတ်သက်ပြီးမှသာ သူတို့ အုပ်စုနဲ့သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့ရတာ။ စုစု
သူတို့မေ့က...။ မင်းနေပြည်တို့ ဇော်ထွေးတို့နဲ့ အထက်တန်းကျ
မှာ အတူတူကက်ခဲ့ဖူးသူ။

သဘောကောင်းပြီး သွက်လက်ချက်ချာသူ ဖြစ်သဖြင့်
မင်းနေပြည်က တစ်ခါမိတ်ဆက်ပေးပြီးတာနှင့် သူငယ်ချင်း အ
အချာတွေလို ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ခုထိ။

ယမုံကတော့ မင်းနေပြည်တို့ ဆေးကျောင်းက...။ ဆေး
မလေးဖြစ်ပေမယ့် စုစုနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ကာ သူတို့အုပ်စုနဲ့ ဟာ
တန်း ပေါင်းယင်းခဲ့သူ။ မင်းနေနဲ့ မိန္ဒေတို့ ချစ်သူဟွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ
ဒီအုပ်စုနဲ့ပဲ အမြဲသွားအတူ လာအတူ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တွေ့

အဲဒီနှစ်ယောက်လုံးက အခုလို မင်းနေနဲ့ မိနွေတို့ကိစ္စ အပျက်
တန်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးလည်းထွက်ရော ဒုက္ခတွေ ရောက်ရပါလေရော။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ 'ရွှေရုပ်လွှာ'
လည်း ရင်းနှီးသိကျွမ်းသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြ ပြန်သည်

သ။

ဒီနေ့ မိနွေလုပ်ပုံက တကယ်ကို မထိတ်သာမလန့်သာ။

ပဲခူးကနေ ရန်ကုန်ကို တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းဆင်း
သည်။ ပြောသွားတုန်းကတော့ သင်္ကြန်အပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မှာ
မယ် အလှူအတွက် ပစ္စည်းသွားဝယ်မှာပါဟု ယုံအောင် ပြောသွား
သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့...ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်။ မိနွေကို
တုန်မှာနေကြသော စုစုနဲ့ယမုံတို့က ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ အိမ်ရှေ့တွင်
စီစဉ်ပေးသွားတွေကြသည်။

မိနွေက ရွှေရုပ်လွှာအိမ်အထိလိုက်ကာ ရွှေရုပ်လွှာ၏
အမျှားကို သူမနဲ့မင်းနေပြည်တို့ ချစ်သူတွေပါ...ဟု သွားပြောတော့
ပြန်ဟု ဆိုသည်။ မင်းနေပြည်နဲ့ လပ်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ပေးပါ...ဟု သွား
တရန် ကြံရွယ်ထားတာ စုစုတို့နဲ့ တွေ့မှပဲ ဝန်ခံတော့သည်။

စုစုတို့နှစ်ယောက်က စိတ်အေးအေးထားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ဖို့၊
လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဖို့ ဝိုင်းတားမြစ်ကြရင်း မိနွေကို အတင်းပြန်ခေါ်
ကြတာဖြစ်လေသည်။

စုစုတို့အိမ်ရောက်တော့ မိနွေက ဒီလပ်ထပ်ပွဲ ပျက်ကို ပျက်ရ
မယ်...ဟု ဒေါသပုန်တွေထကာ စုစုတို့ကိုရန်လုပ်နေ၍ စုစုတို့က သူနဲ့
မေဦးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တာပါ။ မိနွေကို မြောင်းဖျေပေးဖို့၊ ပဲခူးကို
ပြန်ခေါ်သွားပေးဖို့... သူနဲ့ မေဦးကို စစ်ကူခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ် သည်။

မိနွေက တကယ်လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် တကယ်လုပ်မည့်သူ
ဆိုတာ သူတို့အားလုံးသိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိနွေကို ဘယ်သူမှ
ပေါ့ပျက်ပျက် တွက်ထားလို့ မရ။

စုစုနဲ့ယမုံတို့ဆိုလျှင် ပို၍ အနေရကျပ်နေတော့သည်။ သူတို့
က မင်းနေပြည်နဲ့သာ ပို၍ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတွေ...။ မင်းနေပြည်က
မိနွေကို သစ္စာဖောက်ကာ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လပ်ထပ်
ကြိုးစားနေကြောင်း၊ လူကြီးမိဘတွေက သဘောတူကြတာဖြစ်ကြောင်း
မင်းနေပြည်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ တွဲသွားတွဲလာ
လုပ်နေကြောင်း သူတို့က မိနွေကို ကြိုတင် သတိပေးဖူးသေးသည်။

မိနွေက မယုံကြည်ခဲ့။

ယခုကျတော့ အားလုံးလက်လွန်ခြေလွန်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။
သတင်းစာထဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းပါလာတော့
အာလုံး ပက်လက်လန်လဲယူရလောက်အောင် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကြ
ရတာပါ။

ဘယ်သူမှ မထင်ခဲ့ကြ။

ဒီကြားထဲ မင်းနေပြည်နဲ့ စေ့စပ်လိုက်တဲ့ ရွှေရုပ်လွှဲသမား စုစု

ယခုတို့နဲ့ ရင်းနှီးသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်ကာ မင်းနေပြည်မှာ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြောင်း ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်ပဲ ဖြစ်နေရတဲ့ အခြေအနေ...။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရင်းနှီးထားသော စုစုတို့မှာ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ပျက်အောင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေ...။

အခုလည်း ရွှေရုပ်လွှာဆိုတဲ့ သတို့သမီးလောင်းလေးက စုစုတို့ကို ခေါ်ကာ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပိတ်စ၊ ရွေး၊ ဈေးဝယ်ထွက်ကြရင်း အိမ်ကို ပြန်အလာမှာ ရွှေရုပ်လွှာတို့ အိမ်ရှေ့အရောက် အိမ်ထဲကို ဝင်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ မိနွေနဲ့ တန်းတိုးကြတာ ဖြစ်သည်။

စုစုတို့မှာ ရွှေရုပ်လွှာကို ဣန္ဒြေမပျက် အိမ်ထဲသို့ အတင်း တွန်းပို့လိုက်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့က မိနွေကို အတင်းပြန်ဆွဲခေါ် လာရတာ ဖြစ်သည်။

“ကဲ...၊ မိနွေ...၊ ညည်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ၊ နင်... ရွှေရုပ်လွှာ အိမ်ကိုလိုက်သွားတယ်ဆို၊ ရွှေရုပ်လွှာကို ဘာမှ သွားတွေစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ...မိနွေ၊ နင်နဲ့ မင်းနေတို့ ကိစ္စမှာ ရွှေရုပ်လွှာကို ကြားမညှပ်စေနဲ့၊ ဒီကိစ္စက နင်နဲ့ မင်းနေတို့ နှစ်ယောက်ချင်း ဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စ...ဟ”

သူသည်... မိနွေရဲ့ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်ဝန်းအစုံကို ရင်နာနာနဲ့ မြင်နေလျက်က အတင်းစွတ်ဖိပြောလိုက်ရသည်။

မိနွေကို သူမတားလို့ မဖြစ်တော့။ ခြေလွန်လက်ငွေ့နဲ့တွေ

မဖြစ်ဖို့ သူ...တားမှကို ရတော့မည်။

မိနွေရဲ့ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ပေါ် ဖျက်ရည်စတွေ လိမ့်ဆင်း ကျလာခဲ့တာ သူတို့ စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ကိုဌေး...၊ မိနွေ...ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီကိစ္စက မိနွေတို့ နှစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းရမယ့် ကိစ္စဆိုရင် ဘယ်မှာလဲဟင်...၊” ကိုကို ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုကိုနဲ့ပဲ မိနွေတွေချင်တာပါ၊ အခု မိနွေ အတွေ့ချင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဟာ... ကိုကိုပါ ကိုဌေးရယ်”

မိနွေက အားလုံးရှေ့မှာပင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ဒီလို ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးလို့နေတော့ ဘယ်သူမှ အပြစ်လည်း မတင်ရက်တော့ပါ။

မေဦးက “နွေရယ်...၊ ဒီလို ယောက်ျားမျိုးအတွက် ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်” ဟု ပြောရင်း မိနွေ၏ တုန်ရီလိုက်ခါနေသော လက်ဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးနေသည်။

သူကိုယ်တိုင်တောင် မိနွေငိုနေပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက် လက် ပျက်နဲ့ ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ထိုးဖွနေလိုက်မိသည်။

မိနွေက ရှိုက်သံတွေကြားမှ ထပ်ပြောနေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ...ပြောလေ...ကိုဌေး၊ ကိုကိုကမှ မိနွေကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေတဲ့ဟာ...၊ မိနွေ... အဲ့ဒီအိမ်ကို တိုက်ရိုက် လိုက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နွေ...ကိုကိုအိမ်ကို အရင်လိုက်သွား တာပါ၊ ကိုကိုနဲ့ စကားပြောရုံသက်သက်ပါ၊ နွေ...ဘာမှ လုပ်ဖို့

ညွှန်ချက်မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် ကိုကိုက ထွက်မတွေ့ဘူး...ကိုဌေး၊
နီဘူးလို့ ကိုကိုအိမ်က အိမ်သားတွေက ညာပြောကြတယ်၊
တို့မျက်နှာတွေ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သူတို့ မိနွေကို ညာနေတယ်ဆိုတာ
နွေသိပါတယ်၊ ကိုကို အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ ကိုကို အရမ်းရက်စက်တာပဲ”

မိနွေရဲ့ လေသံလေးက အဖျားခတ်၍ တုန်ရီတိုးဝင်
သွားလေသည်။ ငိုသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းလေးထဲမှာ
ကြကွဲလောင်မြိုက်စွာ ပျံ့လွင့်နေ၏။

“ဒီကောင်...၊ တကယ် အိမ်မှာမရှိလို့ နေမှာပါ မိနွေရယ်”

မိနွေက မျက်ရည်စ၊တွေ စိုလက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်
ကျင်ကြေမွစွာ သူ့ကို မော့ကြည့်လေသည်။

ဒီတစ်ခါ သူမ၊မျက်ဝန်းတွေကို မမြင်ရက်စွာ အကြည့်လွှဲရသူ
သူ...သူ...။

“ကိုဌေး...၊ မိနွေလေ...၊ ကိုကိုအိမ်ရှေ့ကနေ အိမ်ထဲက
ရုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခေါ်ခဲ့ပါတယ် ကိုဌေးရယ်၊ ပထမဆုံး
အကြိမ် ခေါ်လိုက်ကတည်းက ကိုကိုလာကိုင်တာပါ၊ ကိုကိုအသံက
ဆိုကိုမဟုတ်ပါဘူးလို့ သူများကို ညာလို့ရချင်ရမယ်၊ မိနွေကို ဘယ်လို
ထုပ် ညာလို့ရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်...ဒါပေမယ့် ကိုကို ညာခဲ့ပါတယ်၊
အဲ့ဒါ...ကိုကို ရက်စက်တာ မဟုတ်လို့...ဘာလဲ၊ ကိုကို အရမ်း
ရက်စက်တယ်၊ ကိုကို ရက်စက်သလို မိနွေရက်စက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
မိနွေ ရွှေရပ်လွှာတို့ အိမ်ကိုလိုက်သွားတာ မိနွေ မှားသလား၊ မိနွေ

ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်လို့ပါ...ကိုဌေး၊ ဒါပေမယ့်လေ..."

မိနွေရဲ့ အသံက ဆွေးမြည့်ကြေကွဲစွာ ရီဝေတုန်ခါနေခဲ့သည်။
အကြည့်တွေကလည်း ပစ္စုပ္ပန်မှာမရှိ...။

"ဒါပေမယ့်လေ...၊ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ ရွှေရုပ်လွှာတို့ အိမ်လိပ်စာအတိုင်း ကားကိုမောင်းသွားတုန်းကတော့ ဟိုကို ရောက်ရင် ...၊ ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ တည့်တည့်တွေ့ခဲ့ရင်... ပြောပြမယ်၊ တောင်းပန်မယ်... တောင်းပန်လို့ မရရင် ခြိမ်းချောက်ဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ စကားလုံးတွေ ကတော့ အများကြီးပါပဲ ကိုဌေးရယ်၊ ဒါပေမယ့်... အဲဒီ အိမ်ရှေ့လည်း ရောက်ရော...ကိုကိုရက်စက်သလို... မိနွေက ရက်စက်ဖို့ဆိုတာ မိနွေက နှလုံးသားမရှိတဲ့သူမှ မဟုတ်ပဲ၊ တကယ် တမ်းကျတော့ မိနွေ မလုပ်ရက်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ မိနွေ ကားကိုရပ်ပြီး တစ်နာရီ လောက်ကြာအောင် တွေဝေနေခဲ့မိတာပါ၊ မိနွေ ကိုကိုလို မရက်စက် နိုင်ခဲ့ပါဘူး။"

မိနွေရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မေဦးက မျက်ရည်ကျသည်။

သူတို့ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ရင်း ငိုရိုက်ကြတော့ သူ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ် ဆို့နင့်လာသည်။

နံရံကိုစိုက်ကြည့်ရင်း 'တောက်'တစ်ချက် ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါက်ပစ်လိုက်မိ၏။

"မိနွေ... နင် မငိုနဲ့တော့"

သူ့လေသံကျယ်ကျယ်က အခန်းထဲက တိတ်ဆိတ်မှုကို
မြီခွင်းပစ်လိုက်သည်။

စုစုနဲ့ယမုံက သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို မော့ကြည့်ကြ
သည်။

ကျိတ်၍ရှိက်ငိုနေသော မိနွေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ
အံကျိတ်လိုက်မိသည်။

“မိနွေ...၊ နင်တွေ့ချင်တဲ့ နင့်လှူရဲ့ မျက်နှာကို နင့်ရှေ့ရောက်
အောင် ငါခေါ်လာခဲ့မယ်၊ နင် ငိုမနေနဲ့တော့၊ နင့်မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်
စမ်း...အခု”

မိနွေ ခေါင်းမော့လာသည်။

“ကိုဌေး...တကယ်ပြောနေတာလား”

“အေး...”

သူ လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့်...အဲ့ဒီလို ခေါ်လာတဲ့အခါ နင်နဲ့သူ့ရဲ့ အနာဂတ်
ဟာ...တစ်ဆစ်ချိုးပြီး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ နင် ပုံသေကားချပ်
တွက်မထားနဲ့ မိနွေ၊ နင်... သူ့ဆီက ဘာကိုမှ အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်
ထားဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ အဲ့ဒီလို မျှော်လင့်တိုင်း နင့်ဘက်က ရှုံးပြီးရင်း
ရှုံးနေဦးမယ်ဆိုတာ သိလား”

မိနွေက သူ့စကားအဆုံးမှာ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနှင့်
ပင့်သုတ်ရင်း တစ်ချက်ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးလေသည်။

“မိနွေဆီမှာ ထပ်ပြီး ရုံးစရာ ကျန်သေးလို့လား ကိုဌေးရယ်”
သူ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ဒီမှာ...မိနွေ... နင် ငါပြောတာကို သေသေချာချာမှတ်ထား၊
လောကကြီးမှာ တချို့အပင်တွေက ပန်းပွင့်တယ်၊ တချို့အပင်တွေက
ပန်းမပွင့်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပန်းမပွင့်တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီက ပန်းပွင့်
လာဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့သူဟာ တစ်သက်လုံး ရုံးနေမှာပဲပေါ့၊ အနိုင်အရှုံး
ဆိုတာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ဝင်ပြိုင်ပြီး တစ်ဘက်ကနိုင်လို့ ကိုယ်က အရှုံး
ပေးရတာကိုမှ ရုံးတယ်လို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်
မထားသင့်တော့တဲ့ လူဆီမှာ မျှော်လင့်နေမိတာလည်း ကိုယ်ရုံးနိမ့်တာပဲ၊
လိမ်ညာတတ်တယ်ဆိုတာ သိထားပြီးတော့မှ ဆက်ပြီး ယုံကြည်
နေဦးမယ် ဆိုရင်လည်း ရုံးနိမ့်တာပါပဲ၊ အဲ့ဒါကို နင်... နားလည်စမ်းပါ
မိနွေရယ်...နော်”

မပေးမနိုးသိခဲ့ရင်
မလှမိပါဘူး
ခုကျတော့
ခွဲမယ့်လိပ်ပြာလည်းရှုံး
တစ်ပင်လုံးမာက
အတွက်တွေချည်းဝေ
ကြည့်လေ...
စိမ်းနေလို့ကံတာများ

သုံး

မေဦးတို့ အိမ်ခန်းကို ကာထားသော သုံးထပ်သားကို သူ
ချိန်ပြင်းပြင်းဆောင့်ထိုးချလိုက်၍ ဝန်းကနဲ မြည်သွားသည်။

“အို...” ဟု အာမေဩတ်သံပြုကာ စုစုက သူ့လက်ကို
ပြေးဆွဲသည်။

မေဦးက “ကိုဌေး...” ဟု တုန်တုန်ရီရီ အော်ခေါ်သည်။ မေဦး
ယောက်ျား ဇော်ထွေးကလည်း သူ့ကို နောက်ကလာ၍ သိုင်းဖက်ကာ
လုပ်ပါနဲ့ ကိုဌေးရယ်...၊ ထိန်းပါဦး၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်လိုက်ဦး ကိုဌေး”
ဟု ပြောကာ ဧည့်ခန်းဆက်တီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ဖို့ လာဆွဲခေါ်သည်။

ဒေါသဖြစ်နေသော ရင်အစုံက နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေလျက်
သူ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ရသည်။

သူ့ ရှေ့တည့်တည့်ခုံမှာ ထိုင်နေသူက... မိနွေ။

မိနွေက သူ့မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် မော့စိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်စုံအိုင်ထွန်းလာခဲ့သည်။

သူ အံ့ကိုတင်းတင်း ကျိတ်ထားမိရင်း...။

“မိနွေ...၊ ညီမလေး...၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ဟာ...”

စကားအဆုံးမှာ သူ့လေသံတွေ တစ်ချက်ယိုင်ယဲ့သွားသည်။

မိနွေက အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားဟန်ရပြီး မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျလာတော့သည်။ သူ...မိနွေ၏ မျက်ရည်တွေ မမြင်ရက်စွာ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်မိလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကို ကတိပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ အခု မတည်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို... နင်... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မိနွေ၊ ငါ့လူနင့်လိုပဲ ဒီကောင်ကို ယုံပြီး...”

သူ့အသံတွေ နှစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ့လက်ဖဝါးတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ထားသည်။

သူ စကားကို ဆက်ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒီကောင်... ငါ့စကားတော့ နားထောင်မှာပဲလေ...”

အနည်းဆုံးတော့ ခြိမ်းချောက်လို့ မရရင် သနားလာအောင် ပြောကြည့်လို့ရမယ်... ထင်ခဲ့တာ၊ ခု... သူက ကျွန်တော့်ကို သတိ

သတ်၊ ကြိုက်သလို လုပ်သွား... ကိုဌေးတဲ့၊ ဒါပေမယ့်... နွေနဲ့တော့
တွေ့ပါရစေနဲ့...တဲ့ မိနွေ၊ သူ့ကို နင် မုန်းလိုက်ပါ၊ မေ့လိုက်ပါ...တဲ့၊
ဒီကောင် ဒီစကားမျိုး သူ့ပါးစပ်က ပြောထွက်ရက်တယ်ကွာ...
ဘောက်..”

မိနွေက ရှိုက်ငိုနေတော့ ဘေးနားက မေဦးက ချောသည်။

သူ အိမ်ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ငေးကြည့်ရင်း ထိုစကားကို
ပြောထွက်လိုက်မိသည်။

“ငါ...ဒီကောင်ကို ဆွဲထိုးပစ်ခဲ့တယ်”

မိနွေသည် မျက်ရည်တွေကြားက မျက်လုံးတွေနှင့် သူ့ကို
တုန်လှုပ်စွာ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရှာသည်။

မိနွေ၏ အကြည့်တွေကို သူရင်နှင့်စွာ နားလည်နေ၏။ စိုးရိမ်
ပူပန်နေဆဲ အကြည့်...။ နင်... ဒီလိုကောင်မျိုးအတွက် ဘာကြောင့်များ
ဆက်ပြီး ပူလောင်နေသေးတာလဲ... မိနွေရယ်။

သူ စိတ်ထဲက အားမလိုအားမရနှင့် ဆူမိနေသော်လည်း
နှုတ်က တကယ်ပြောမထွက်ဖြစ်။

“ငါ... ဒီကောင်ကို နှစ်ချက်တောင် ဆင့်ထိုးပစ်ခဲ့တယ်၊
ဒါတောင် ဘေးနားမှာပါတဲ့ မေဦးနဲ့ဇော်ထွေးက ဝိုင်းဆွဲကြလို့၊ နို့
မဟုတ်ရင် ဒီကောင်... ငါ့လက်ထဲမှာတင် သေတယ်”

“ကိုဌေး...”

မိနွေရဲ့ အသံသည် သိသာလောက်အောင် ပျောက်

ခြောက်ချားသွားဟန်ပေါက်နေသည်။

“သူ... သူ... ကိုဌေးထိုးတာကို...”

“သူက ငြိမ်ခံနေတယ်လေ၊ သူ ငြိမ်ခံနေလို့ကို ငါဆင်
မထိုးဖြစ်တော့တာ၊ ဒီကောင်... ငါထင်ထားတာထက် ခေါင်းမာတယ်
မိနွေ၊ အသားအနာခံပြီးတော့ကို နင့်ဆီ သူမလိုက်တာ၊ သူ့နာခေါင်းနဲ့
ပါးစပ်က သွေးတောက်တောက်ကျလာတာ... ဒီကောင်
မျက်နှာမပျက်ဘူး၊ နင်... ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ကော မိနွေ
နင့်ဆီ ဒီကောင် ဘယ်တော့မှ ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပြတ်သားသော သူ့စကားအဆုံးမှာ မိနွေဆီက “အိ...” ခနဲ
အသံလေး ထွက်လာကာ ငိုချလိုက်တာကို သူမြင်ရ၏။ ဒီတစ်ခါ
မငိုနဲ့ဟု သူ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိတော့။

သူမဆီ မင်းနေရောက်မလာလို့ မိနွေက ငိုချလိုက်တာလား
ဒါမှမဟုတ် မင်းနေကို ရက်ရက်စက်စက် သူ ထိုးကျိတ်ခဲလို့ ငိုနေ
တာလား... ဘာမှလည်း သူမသိချင်တော့။

ငိုသံတွေကြားမှ မိနွေ သူ့ကိုမေးသည်။

“သူ...သူ... မိနွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘူးလား
ကိုဌေးရယ်၊ မိနွေ... သူ့ကို ရူးမတတ် စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ကိုဌေး
ကရော ပြောမပြဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့ဟာ...၊ ငါပြောစရာမလိုလောက်အောင် သူ့ကို
နင်ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သူသိပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် မရဘူး

မိနွေ၊ သူက နင့်ရဲ့ အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ နင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရမှာ ကြောက်နေတာ၊ နင်နဲ့တွေ့လိုက်ရင် သူကျဆုံးတော့မယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိတယ်... မိနွေ၊ နင့်အချစ်နဲ့ ဒီကောင်မတန်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မုန်းလိုက်ပါ၊ မေ့လိုက်ပါ...လို့ တဖွဖွပြောနေခဲ့တာပေါ့”

“မုန်းရမယ်တဲ့လား...”

မိနွေသည် မျက်ရည်များကြားမှ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကွေးတွန့် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

“မုန်းလို့ရရင် မုန်းချင်ပါတယ်...ကိုဌေးရယ်...၊ မိနွေလေ...”

ပြောနေသော စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ တိုးတိမ်ကွယ် ပျောက်ကာ မိနွေက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အုပ်၍ ကျိတ်ငိုနေသည်။

အခန်းထဲမှာ မိနွေ၏ ရှိုက်သံတိုးတိုးပဲ လွင့်ပျံ့နေ၏။
ဘယ်သူမှ စကားစပြောဖို့ သတိမရကြ။

ရှိုက်သံဗလုံးဗထွေးနဲ့ မိနွေငိုရင်း ပြောသည်။

“နွေ...သူ့ကို မုန်းလိုက်ဖို့၊ မေ့လိုက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ နာကျည်းလိုက်ဖို့လည်း ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ နာကျည်းလို့လည်း မရဘူး...၊ မိနွေ... ရူးပြီထင်ပါတယ်”

မေဦးက ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဟဲ့...မိနွေ၊ နင့်ကိုနစ်နာအောင်၊ နင့်ဂုဏ်သိက္ခာကျအောင်

လှည့်စားသွားတဲ့ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ နင်... မနာဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို နင် နာကျည်းမှာလဲ... မိနွေရဲ့။”

ဘေးနားက စုစုနဲ့ယမုံကပင် မိနွေကို အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ဝိုင်းပြောပေးကြသည်။

“ဟုတ်တယ်နွေ...၊ နွေ့ကို ဒီကောင်က သက်သက်မဲ့ သာယာ မူရှာခဲ့တာ၊ ဒီကောင် လုံးဝ ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်၊ မိဘစကား နားထောင်လိုက်ရလို့ပါဆိုတာ ရိုးအီနေတဲ့ အကြောင်းပြချက် ပါ၊ သူ... စုတို့ကို ခြေသလုံးဖက်မတတ် တောင်းပန်ပြီး နှုတ်ပိတ်နေဖို့ လာပြော ခဲ့တာနွေ၊ သူနဲ့ နွေ့အကြောင်း ရွှေရပ်လွှာကို သွားမပြောပါနဲ့တဲ့၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှာ စိုးလို့ပါ...တဲ့၊ သူ စုတို့ကို ဒီလို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး လာပြောရဲတာကိုပဲ အံ့သြတယ်...သိလား၊ သူ ကိုယ်တိုင်က ဂုဏ်ပကာသနနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့တာ...နွေ၊ သူ့လိုကောင်မျိုး အတွက် ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ငိုရတာတောင် မျက်လုံးသန့်တယ်”

ယမုံက စုစုထက်ပင် လေသံပိုပြင်းထန်သေးသည်။ မင်းနေရဲ့ လုပ်ရပ်များကို လုံးဝကျေနပ်ပုံ မရ။

“ယမုံဆို...ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ပက်ပက်စက်စက်ကို ပြောပစ်တာ၊ လက်ညှို့ ငါက်ငေါက် ထိုးပြီးတော့ကို ရန်တွေပစ်လိုက် တာ၊ စုကိုသာ မေးကြည့်၊ ငါက နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့သာ နွေမိုးဆောင်းတို့ အုပ်စုနဲ့ သိကျွမ်းရတာ၊ ခု... ငါ နွေတို့ တစ်အုပ်စုလုံးကို

ဘယ်လိုမျက်နှာပြင်မလဲလို့...၊ နင်အစား ငါ ရှက်တယ်၊ နင်နဲ့ သူငယ်
 ခွင်းဖြစ်ရတာလဲ ငါ အခု အရမ်းရှက်တယ်...လို့၊ ငါ့အိမ်လည်း မလာနဲ့၊
 လမ်းတွေလည်း နင်ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ မင်္ဂလာဆောင်လည်း မဖိတ်နဲ့...လို့၊
 အေး...နင် ကံကောင်းသွားတာက ရွှေရုပ်လွှာဟာ ငါနဲ့ရော...
 ငါ့မိသားစုနဲ့ပါ ရင်းနှီးနေတဲ့ မိတ်ဆွေသားချင်းတွေ ဖြစ်နေလို့ ဒီ
 မင်္ဂလာပွဲကို မျက်မှုံစိတ်ကူး ငါ့မှာ မရှိသေးတာ နင် ကံကောင်း
 သွားတယ် မှတ်ပါ...လို့၊ စိတ်မကောင်းတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ရွှေရုပ်လွှာ
 ဟာ သူဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ သူ
 မသိပဲ နင့်ကို ယုံကြည်စွာချစ်နေတာပဲ ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်...လို့
 ပြောပစ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ယမုံရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူ မိနွေရဲ့ မျက်နှာကို တည့်တည့်
 စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

မိနွေရဲ့ ငိုသံတွေ ကျဲပါးစပြုလာချိန်မှာ သူ ဒီစကားကို ပြောဖို့
 အချိန်တန်ပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ကဲ...မိနွေ၊ နင်လည်း အားလုံးရဲ့ သဘောထားတွေကို ကြား
 ပြီးပြီ၊ နင်ရဲ့ လူဟာ သံယောဇဉ်မထားသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ
 နင်နားလည်ဖို့ ကောင်းပါပြီ၊ သူ့ကို နင့်နှလုံးသားထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်
 တော့ ညီမလေးရယ်...နော်၊ ငါက နင့်အတွက်ပြောနေတာပါ...မိနွေ၊
 နှလုံးသားက မေ့လို့ မရသေးဘူးဆိုရင်တောင် ဦးနှောက်ထဲကနေ
 ဒီကောင့်အကြောင်းကို လုံးဝ ထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ လုံးဝထုတ်ပစ်ရမယ့်

အချိန်ကို ရောက်နေပြီဟ..."

မိနွေရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်စကတွေ မခြောက်သေး။

မိနွေက သူ့မျက်နှာကို မကြည့်။ တစ်ဘက်သို့ အကြည့်ကို လွှင့်သည်။

ပါးပေါ်က မျက်ရည်စက်တွေကို ရုတ်တရက် မိနွေက ခပ် မြန်မြန် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပုံက တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မှန်း သိသာနေသည်။

မိနွေရဲ့ မျက်နှာထားက မထင်မှတ်ရလောက်အောင် တင်းမာ သွားသည်။ လိုသည်ထက်ပို၍ တင်းမာပြတ်သားချင်ဟန် ဆောင်ပုံမျိုး။

မိနွေရဲ့ စူးရှသော လေသံကို အားလုံးကြားကြသည်။

“နုလုံးသားထဲကို အချစ်ဆိုတာ ထည့်ပေးသွားခဲ့တာ ကိုကိုပါ၊ အဲ့ဒီနုလုံးသားထဲကပဲ အချစ်ကို ထုတ်ပစ်ဖို့ဆိုရင် ကိုကိုကိုယ်တိုင်ပဲ ထုတ်ပေးမှ ရမယ်လေ၊ အချစ်ဆိုတာကို ပေးတတ်ရင် ပြန်လည်း ယူတတ်ရမှာပေါ့၊ သူပြန်မယူသေးသမျှ သူ့အချစ်ကို မိနွေ သိမ်းထား ရဦးမယ်”

အလွမ်းသစ်ပင်
ရင်မှာအမြစ်တွယ်
နှုတ်လည်းမလွယ်
ခွတ်လည်းမရ
ပွင့်သမျှက
သမုဒယ
သို့...ချနင်းသွားရပါ

လေး

ဖုန်းထဲမှာ စုစုအသံသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေသည်။

“ကိုဌေး..... နွေ... ခုဘယ်မှာလဲ၊ သူ့အိမ်မှာလား၊ မေဦးတို့ အိမ်မှာပဲလား”

“မေဦးတို့အိမ်မှာပဲဟ... သူပျော်သလောက် နေပါစေဆိုပြီး သွတ်ထားလိုက်ရတယ်လေ၊ အိမ်ပြန်ဖို့က သူ့အိမ်မှာ လူကြီးတွေက သူ့အလုပ်နဲ့ သူမဟုတ်လား၊ မိနွေကို ဘယ်သူမှ စုရတစိုက် စောင့်ကြည့် ဆီးနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ မေဦးတို့ဆီမှာကျတော့ မေဦးက သူ့ကို နီးကပ်အားပေးရင်း၊ စောင့်လည်းကြည့်ရင်းပေါ့၊ အချိန်ကနီး ဘာတော့ မိနွေတစ်ခုခုလုပ်မိမှာ စိုးတယ်ဟာ”

“စုလည်း အဲ့ဒါပဲ ပြောမလို့ ကိုဌေး၊ မေဦးစောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဦးထဲက မိနွေဘယ်လို လှုပ်ရှားလိုက်လဲ မသိဘူး၊ ရွှေရုပ်လွှာတို့ မိနွေကို မိနွေရဲ့ ဖုန်းဝင်တယ်လို့ ခုပဲ သတင်းရခဲ့တယ် ကိုဌေးဇေ...”

“ဘာ...”

တုန်လှုပ်စိတ်နှင့်အတူ အာမေဍိတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကိုဌေး၊ ရွှေရုပ်ရဲ့ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို မိနွေ ဘယ်လိုရသွားလဲမသိဘူး၊ ဆက်တာမှ ရွှေရုပ်လွှာနဲ့ကို တည့်တည့် တိုးတာ၊ မိနွေ ပြောချလိုက်တယ်တဲ့၊ ကျွန်မ...မင်းနေပြည်ရဲ့ ချစ်သူပါ။ မင်းနေပြည် စေ့စပ်ထားတာလည်းသိပါတယ်၊ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာလည်း သိပါတယ်၊ မိန်းကလေးချင်းကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်လိုက်ပါဆိုပြီး စကားကုန်ကို ပြောပစ်ခဲ့တာတဲ့”

သူ နှုတ်ခမ်းတွေ ဝိုင်းစက်စွာ ပွင့်ဟသွားပါလိမ့်မည်။

ရင်ကလည်း အခုန်မြန်၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ...စ”

အလောသုံးဆယ် သူ လျှာခေါက်မတတ် ပြန်မေးလိုက်မိ သည်။

“ယမုံကိုယ်တိုင် ခုလေးတင် ဖုန်းဆက်တာ၊ ယမုံဆီထိ ရွှေရုပ်လွှာက ဖုန်းဆက်မေးတာ...တဲ့၊ နွေမိုးဆောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ထိ ကြားဖူးလား ...တဲ့၊ သူ့ဆီကို လက်ထပ်ပွဲဖျက်ဖို့ ဖုန်းဆက်တယ်ပေါ့၊ ကိုမင်းရဲ့ ချစ်သူလို့လည်း ပြောတယ်ပေါ့၊ ကိုမင်းမှာ ကျောင်းတန်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေရှိခဲ့လားပေါ့၊ ယမုံကို မေးလို့ ယမုံမှ မနည်း ဖုံးဖိဖြေခဲ့ရတယ်တဲ့”

သူ စိတ်ညစ်သွားရသည်။ နှုတ်ကလည်း ညည်းညူလိုက်မိသည်။

“မိနွေတို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဟာ၊ ပြဿနာကို ဆွန်းရှာပြန်ပြီ”

“ကိုဌေးကလည်း...”

စုစုက မိန်းကလေးချင်းကိုယ်ချင်းစာကာ မိနွေကို အပြစ်တင်လိုဟန်မတူ။

“ဒီကိစ္စက ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးထားထား၊ ဖိထားထား အနေနဲ့ မြန် ဟိုဘက်က သိကြမှာပဲဥစ္စာ၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး သိသွားတော့မှ ပြဿနာ မတက်မေဘူးလား၊ စုကတော့ မိနွေ ဒီလိုဆက်ပြောပစ်ဖို့တင်တာ သဘောတောင်ကျသေးတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ပြောပစ်၊ ဒါမှ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေ သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းရမယ်”

“စုရယ်၊ နင်ကလည်း အရေးထဲ အားပေးအားမြှောက်၊ ကဲ... အခု ဟိုသတို့သမီးလောင်းက ဒီအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ၊ သိသွားတာ ဘယ်လို အသံထွက်လဲ၊ ယမုံကို ဘာပြန်ပြောသွားသေးလဲ”

“အို...၊ အဲဒီ ကောင်မလေးကလည်း အိမ်ကသဘောတူတာ ညည်းနည်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က မင်းနေကို ကြိုက်နေတာ၊ မင်းနေနဲ့ တက်သက်လာရင် အကောင်းချည်းပဲ မြင်နေတာလေ၊ စုတို့ ယမုံတို့က လိုကျတော့ ပြောရခက်တာပေါ့၊ မင်းနေပြည်မကောင်းကြောင်း ပြောရင် စုတို့ဘက်ကပဲ လွန်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်၊ ဒါတောင် ယမုံက မင်းနေမှာ

ဘောင်းတုန်းက ရည်းစား တစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်တော့ ရှိချင်
 ရှိခဲ့မှာပေါ့၊ သေချာသိချင်ရင် ကိုယ့်လူကိုယ် ပြန်မေးပါလား...လို့
 မယုတ်မလွန် ပြန်ဖြေလိုက်တာ၊ ရွှေရုပ်လွှာက ဘာပြန်ပြောတယ်
 အောက်မေ့လဲ၊ အင်းပေါ့နော်...၊ ယောက်ျားလေးပဲ ဥစ္စာ၊ ရည်းစားသနာ
 ထားခဲ့တာ အဆန်းမှ မဟုတ်တာ...တဲ့၊ တော်ပါပြီ...မောင့်ကိုလည်း
 ပြန်မမေးတော့ပါဘူး၊ တော်ကြာ... သူ့ကို မယုံလို့လား...ဘာလားနဲ့
 ဒေါသကထွက်ဦးမယ်...တဲ့၊ ရည်းစားဘယ်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့...ရှိခဲ့
 အားလုံးထဲက သူ့ကိုပဲ ရွေးချယ်လို့ လက်တောင်ထပ်တော့မယ်ဥစ္စာ
 ကျေနပ်ရမှာပေါ့နော်...တဲ့၊ တွေ့လား...ကိုဌေး၊ ငမင်းတို့များ
 မယူခင်ကတည်းက ဘယ်လောက် မီးသေသလဲ၊ ကိုဌေးတို့ သူ့ဆီက
 နည်းလေးမေးဖို့ကောင်းတယ်”

သူ မရယ်ချင် ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ရပါသည်။ စိတ်ညည်းညူ
 စရာကောင်းတဲ့ ဒီလိုအဖြစ်ကြီး စတင်ပေါ်ပေါက်လာကတည်းက
 သူမရယ်မိတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီမှန်းတောင် မသိ။

ရင်တွေ တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေရာက ထွက်ပေါက်ကလေးတစ်ခု
 တော့ ရသွားပါသည်။

“သွားစမ်းပါ စုရာ၊ ဒီကောင်လမ်းစဉ်တော့ ငါ မလိုက်ပါရ
 နဲ့၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးဆိုရင် နဂို ကတည်းက
 အိုင်တွေ ခြေဆေးတတ်တဲ့ လူတွေလို့ ဝါးလုံးရှည်နဲ့ သိမ်းကျုံးမြှင့်နေရတဲ့
 အထဲ၊ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ သူ့ဟာမသူ ဘယ်လောက်ပဲ မီးသေသေး

ခင်းနေလိုငါ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ သူ့အခုပျော်နေမယ်လို့ နင်ထင်လို့လား။”

“ထင်တာပေါ့၊ မပျော်ပဲနေမလား။ ဒီလောက် အစစအရာရာ ညှိစုံနေတဲ့ သတို့သမီးလေးနဲ့ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ရတော့မှာ၊ ကျွန်းမိဘတွေကလည်း သဘောတူတယ်။ သူ့ကိုလည်း ဟိုက ချစ် ခြတ်နီးတဲ့ပုံပေါ်တယ်။ တိုက်တာရွှေငွေ ဂုဏ်ပကာသနစည်းစိမ်က ဆည်း အရံသင့်၊ ဒီလို ပန်းမွှေယာ ရွှေကော်ဇောခင်းထားတဲ့ ဘဝမျိုးကို ဆျာကံရမယ့်ဟာ၊ မပျော်ပါဘူး...လို့ ပြောရင် စုတို့က ဟားတိုက်ရယ် စစ်လိုက်မှာ”

သူ ဖုန်းတစ်ဘက်မှာ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ သူခေါင်းခါ ဆိုက်တာကို စုစုကတော့ မြင်မှာ မဟုတ်။

ဖုန်းထဲမှာ သူ ပြတ်သားတိကျသော အသံနှင့် ပြန်အဖြေပေး ဆိုက်သည်။

“နင်တို့ မှားနေပြီ...စု၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ အဲ့ဒီစကားကို နင်သေသေချာချာ မှတ်ထား၊ လောကကြီးမှာ သူများမျက်ရည်စက်နဲ့ ခိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုကို လဲလှယ်လိုက်တဲ့ သူဟာ ခဏပဲ ပျော်ရွှင်ရလိမ့် မယ်၊ သိလား။”

စုရဲ့ မခိုးမခန့် ရယ်သံကို ဖုန်းထဲမှာ သူကြားသည်။

“ဟုတ်လို့လား...ကိုဌေးရယ်၊ အခုတော့ မိနွေပဲ အမြင့်နေရပြီ၊ နှိုကောင်ငမင်းကတော့ အမြဲပျော်ရွှင်နေတော့မှာ မဟုတ်လား၊ လောက ကြီးမှာ တစ်ခါတစ်ခါ အလိုလူမျိုးတွေ အနိုင်ရတတ်တော့

မိုးနီလွင်

ကြောက်လာစာမယ် ကိုဌေးရဲ့၊ ကိုယ်များ မှားနေပြီလားလို့”

“ဒီမယ်...စု၊ လောကကြီးမှာ ကိုယ်တကယ်ပျော်ရွှင်သလား မပျော်ရွှင်ဘူးလားဆိုတာ တခြားလူသိဖို့ အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိဖို့ လိုတယ်၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ပြန်မြင်နေတတ်ဖို့ပဲ လိုတာမို့လို့ဆိုတာ ကိုယ်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူမှ မသိအောင် အမှားတွေ လုပ်ခဲ့သည်ပဲ ထားဦး၊ အဲဒီအမှားတွေ အကြောင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သိနေမှတော့ အဲဒီလူတစ်ဦးတော့ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလား၊ ဘယ်သူ့ကို ကိုယ် မတရားလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူတွေ မျက်ရည်ကျအောင် လုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်သူ့အပေါ် ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့သလဲဆိုတာ တခြားလူတွေ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိဆုံးပဲပေါ့”

ဖုန်းတစ်ဘက်မှာ စုရဲ့ အသံက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည့်အတိုင်းပေမယ့် သူ့စကားတွေကို သဘောတူချင်ပုံမရသေးဘဲ ပြန်လည် စောဒကတက်သည်။

“ဒါပေမယ့်...ကိုဌေး၊ တချို့ကျတော့ အတ္တသိပ်ကြီးလွန်းတာမို့ ကိုယ့်အမှားကိုယ်တောင် ပြန်မြင်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ မှန်တယ်လို့ထင်နေတာ၊ အခု...ငနေလို့ပေါ့၊ ရွှေရုပ်လွှာကို လက်ထပ်လိုက်ရတာ သူ့အတွက်ကတော့ မှန်တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့၊ တစ်သက်လုံး သူ့အပြောမှာပဲ၊ သူ့...ရောင်းစားလိုက်တာက သူ့အတွက် သိပ်တန်ဖိုးရှိတာမို့လို့ထင်တဲ့ အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားလေ၊ သူ ဒီလိုရောင်းစားလိုက်တာက

သူ တစ်သက်လုံးကျေနပ်နေမှာပဲ။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေကျတော့ ကိုဌေး ဘာပြောမလဲ။ သူတို့က ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် သန့်တယ်လို့ပဲ တစ်သက် လုံးမြင်နေမှာ ကိုဌေးရဲ့”

သူ ခပ်တိုးတိုးတော့ နယ်မောလိုက်မိပါသေးသည်။

စုပြောတဲ့စကားကို သဘောမတူ၍ မဟုတ်ပါ။ သဘောတူ လွန်းလို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလိုလူကားမျိုးတွေ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီး တွေ့မြင်နေရတာကိုး။

“စု...၊ နင်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ မင်းနေကို ငါသွားတွေ့ တော့ ဒီလိုစကားမျိုး သူကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောခဲ့တာပဲလေ။ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့ သူမှန်တယ်တဲ့၊ သူ့အတွက် ရွှေရုပ်လွှာဟာ လှေကားထစ် တစ်ခုပဲတဲ့၊ ရွှေရုပ်လွှာကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ဘဝဟာ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ပဲ...ကိုဌေးတဲ့၊ ဘာမှထပ်ပြီး ရုန်းကန်နေ စရာ မလိုဘူး...တဲ့၊ ဒီလိုဘဝမျိုးကိုရရင် သူ့အမေ၊ သူ့ဆွေမျိုး အသိုင်း အဝိုင်းကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ပြီ...တဲ့၊ ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရဖို့အတွက်ဆို ကျွန်တော့်နှလုံးသားနဲ့ လဲယူသင့်ရင် လဲယူရမှာပဲ...တဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဖုန်းထဲတွင် စုက ‘တောက်’တစ်ချက်ကို ခပ်နာနာ ခေါက်သည်။

“ကြည့်စမ်း...မိုက်ရိုင်းလိုက်တာတော့၊ ယောက်ျားကြီး တန်မယ့် ဒီလိုစကားမျိုး သူမို့လို့ ပြောထွက်တယ်၊ နော်...ကိုဌေး”

“အေး...၊ ငါလည်း အဲဒီစကားကို ကြားကြားချင်း

ဒါသထွက်လွန်းလို့ သူ့ကို ဆွဲထိုးပစ်ခဲ့တာပဲလေ”

“နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ စုသာ အဲဒီအချိန်က ရှိရင်လည်း ပါးဆွဲရိုက်မိမှာပဲ၊ စုပြောချင်တာက မက်ပါ၊ မမက်နဲ့လို့ မပြောဘူး၊ ပုထုဇဉ်ဖြစ်လာမှတော့ ချမ်းသာချင်တာ၊ ကောင်းစားချင်တာ သဘာဝပါ၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ဈေးကွက်တစ်ခုလို သဘောထားပြီး လေလံပစ်နေတဲ့ လူစားမျိုးတွေ အခုခေတ်မှာ အများကြီးပါ၊ ယောက်ျားမှ မိန်းမမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ စု...ဒါ့ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဒီလို ဘဝမျိုးကို အစကတည်းက ရရမယ်လို့ ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့ရင် ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ နွေ့လို့မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝလေးကို စွန်းထင်အောင် လာမလုပ်နဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ သူ ဘာလို့ တာဝန်မယူနိုင်ပဲ၊ လက်မထပ်နိုင်ပဲ မိနွေ့ကို ချစ်တယ်လို့ လာပြောခဲ့သလဲ”

“ငါလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ခဲ့တာ အဲဒါကြောင့်ပဲလေ၊ သူက သက်သက်မဲ့ သာယာမှုရှာပြီး အပျော်တဲ့ခဲ့တာ၊ ဒါ့ကြောင့် ငါက သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီးပြောပစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့အချစ်ဟာ မိနွေ့ဆီမှာပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်လို့ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့လို့၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ မင်းနဲ့မတန်ဘူး...လို့၊ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်းနှုတ်စာအခုထွက်ရဲ့ ထွက်ကြည့်စမ်း၊ မင်းကို ငါအခုသတ်ပစ်မယ်...လို့”

“ကောင်းတယ်...”

စုက သူ့စကားအဆုံးမှာ ရယ်သည်။

ရယ်သံစွက်ရင်း ထိုစကားကို စုပြောလိုက်၏။

“အချစ်ဆိုတာ တချို့လူတွေအတွက် အပျင်းပြေကစားနည်း တစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် တချို့လူတွေအတွက်ကတော့ ဘဝနဲ့ရင်းနှီးထားတဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ နှလုံးသားကို အကုန်ပုံအပ်ပြီး လောင်းထားတော့ ... ရုံးတဲ့အခါ မိနွေနာတာပေါ့ ကိုဌေးရယ်၊ မိနွေကို စု...အပြစ်မတင်ရက်တော့ဘူး၊ သူ...ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုပဲ နောက်ယှက်...နောက်ယှက်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ တားဆီး...တားဆီး၊ စု...ဝင်မပါချင်တော့ဘူး၊ ဘေးကနေ ထွက်ကြည့်နေလိုက်တော့မယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“အေးပေါ့ဟာ၊ ငါလည်း အစကတော့ နင့်လိုပဲ မိနွေကို သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါစေတော့...လို့ လွှတ်ပေးလိုက်ချင်တာပါပဲ၊ မင်းနေတို့ဘက်က ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ...၊ ဒီကောင် သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ် သူခံရတာပဲ၊ ခံပစေပေါ့၊ ဒါ...တရားတယ်လို့ ငါလည်းတွေးလိုက်တာ၊ ဒါပေမယ့်...စု...၊ ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ ပစ်မှတ်တစ်ခုထဲထိမယ့် မြှား မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့် ပစ်မှတ်အပြင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပါ ပြာကျသွားနိုင်တဲ့ ဒိုင်းနမိုက်မျိုး၊ မိနွေက အခု ဒါကိုမမြင်သေးဘူး၊ ပိုဆိုးတာက သူချေချင်တဲ့ ကလဲ့စားဟာ သူနှလုံးသားကို သူကိုယ်တိုင် မီးလောင်နေစေမှာ၊ ကလဲ့စားချေပြီးတဲ့အခါ မိနွေပျော်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်လား...စု”

စုရဲ့ အသံတိတ်သွားသည်။

ဖုန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသော အချိန်သည် တော်တော်လေး

ကြာမြင့်ပါသည်။

သူက သူမေးခွန်းကို သူ့ဟာသူပဲ ဖြေဖြစ်လိုက်၏။

“မပျော်နိုင်ပါဘူး...စုရယ်၊ မိနွေ ပျော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတစ်သက်လုံး ငါ... အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်ဆိုတဲ့ နောင်တ၊နဲ့ အမြဲတမ်း ရှင်သန်သွားရလိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းနေပြည်ကို သူက တကယ်ချစ်ခဲ့တာကိုး၊ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မြတ်နိုးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ...ပျက်စီးကြေမွသွားအောင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောင်တ၊ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံး တောက်လောင်တတ်တဲ့ မီးတစ်မျိုးပါပဲ...စု၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါလိုက်တားနေတာ၊ သူ့ကို အဲ့ဒီလိုမီးမျိုး တစ်သက်လုံး လောင်သွားမှာ ငါစိုးတယ်ဟာ...၊ ဒါပါပဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဘယ်သူမှာ စကား မပြောမိကြတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေမိကြလေသည်။

ဒီပြိုင်ပွဲရဲ့ အရူးအနိုင်ကို ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နေသူတွေက မမြင်နိုင်ပဲ ဘေးကပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ကြိုတင်သိရှိနေသော အဖြစ်ဟာ သိပ်ကို နာကျင်ကြေကွဲစရာ ကောင်းပါသည်။

ဖုန်းထဲမှာ စုရော...သူပါစကားမပြောဖြစ်ကြပဲ အေးခဲငြိမ်သက်နေသည်မှာ စက္ကန့်ပေါင်းတော်တော်ကြာ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို စုက စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မရက်စက်နိုင်သူတွေက ရုံးနိမ့်ပြီး ရက်စက်နိုင်တဲ့
သူတွေက အမြဲအနိုင်ရနေမှာလား...ဟင်...ကိုဌေး၊ ပြောပါဦး”

ဂိုတံကမာယာ
အညာကပဉ္စလက်
အဂ္ဂကမ္မဿားဟန်နီ
ဝတ်ဆံက အိပ်မက်တွေ
ပွင့်လွှာက အဆိပ်ရည်ပေါ့
ပန်လိုက်တော့...ငါ့ခေါင်းမှာ
မီးလျှံလို့ လှသတဲ့

၄၁

အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်စက်သံ ဆူဆူညံညံဖြင့် ဇော်ထွေးက
အင်းဝင်လာသည်။

သူ့စိတ်ထဲက ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာ
ဆိုက်မိသည်။

ဇော်ထွေးက ပျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့်...။

“ကိုဌေး...၊ အားလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ မေဦးက
အိမ်ခိုင်းလိုက်လို့၊ ဟိုမှာ...မိနွေက တင့်တိုတရီရီဖြစ်နေတယ်၊
ဆိန်းလို့မရဘူး၊ ဒီကောင်မလေးက ကိုဌေးမှ ကြောက်တာ”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး...”

သူ့စိတ်ထဲက ကရုဏာဒေါသောနှင့် မြည်တွန်တောက်တီး

လိုက်မိပြီး... အပြင်ထွက်ရန် အင်္ကျီလဲဖို့ သတိရသွားသည်။

“ခဏလေး...ဇော်ထွေး၊ ငါ အင်္ကျီလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုဌေး...လဲမနေနဲ့တော့ဗျာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့၊ ဟိုမှာ မိနွေက...”

ဇော်ထွေးစကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်တန့်သွားပေမယ့် သူ ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ပဲ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလိုက်မိသည်။ အိမ်ထဲမှ အမေက သူထွက်သွားတာမြင်တော့ ပြေးလာပြီး မေး၏။

“ဟဲ့...သားကြီး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ထမင်းပြန်စားမှာလား”

သူ ဇော်ထွေးဆိုင်ကယ်ပေါ် လှမ်းတက်ရင်း အမေကို ပြန်ဖြေဖို့ စကားလုံးရွေးရသည်။

“အမေ...၊ ကျွန်တော် မိနွေတို့အိမ် ခဏလိုက်သွားမလို့၊ ဟိုမှာ မိနွေက ထိန်းမရဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မေဦးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ တဲ့၊ သွားမယ်...အမေ၊ ထမင်းစားချိန်တော့ ပြန်ရောက်မှာပါ”

အမေမျက်နှာက စိတ်မကောင်းသည့် အမူအယာ အထင်းသား ပေါ်လာသည်။

“ဪ...အေး...အေး၊ ဒါဆိုလည်း လိုက်သွားလိုက်ပါကွယ်၊ ဒီသူငယ်မလည်း ကံရှေ့ပါတယ်၊ သားကြီးကလည်း ဖြောင်းဖြောင်း ဖျူဖျူပြောပေါ့၊ သိပ်မဆူနဲ့၊ ချောပြော”

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ် ဇော်ထွေးက ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းနှင်သည်။

လမ်းမှာ ဇော်ဌေးက “မိနွေကိစ္စ...ကိုဌေးအမေက သိနေပါလား၊ ကိုဌေးပြောထားတာလား” ဟု မေးသည်။

“မပြောလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ အမေ့ဆီကိုတောင် အရပ်ထဲက လူတွေ နားလျှံပြီးတော့မှ ဒီသတင်းကရောက်တာ၊ မိနွေရဲ့ သတင်းက ဆက်တော်ပြန်နေပြီ၊ မိနွေတို့ တစ်အိမ်လုံးကလည်း ဒီမြို့မှာ မသိတဲ့သူမှ ရှိတာ”

“အဲ့ဒါတွေ ပြန်ကြားလေ၊ မိနွေက နာလေဖြစ်နေပြီ ကိုဌေး၊ ဆွန့်တော်ကတော့ မင်းနေဆိုတဲ့ ကောင်ကိုပဲ သတ်ချင်တယ်”

မိနွေတို့ မိသားစုက ပဲခူးမြို့ရဲ့ လူကံထံ မိသားစုတွေထဲမှာ ပါသည်။ မိနွေအမေက ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတာ မိနွေတစ်သက်။

မိနွေအဖေက အဝေးပြေးလိုင်းမှာ ကားလေးစီးနဲ့ ခရီးသည်တင် ကားလိုင်းတစ်ခုထောင်ထားသူ။ မိနွေရဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က သူတို့အဖေ ကားလိုင်းမှာကူသည်။ တစ်ယောက်က ဝီဒီယို အခွေငှားဆိုင်လေးတစ်ခု ဈေးရေ့မှာ ဖွင့် ထားတော့ လှသိများသည်။

မိနွေကို မင်းနေပြည်နှင့်တွဲ၍ ဒီမြို့ကလူတွေ လေးငါးခါမက တွေ့မြင်ပြီးသား။ မင်းနေပြည်အဖေကလည်း ဒီမြို့မှာ တိုင်းတရားညှိုး

လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ သိသူတွေ ရှိသည်။ မင်းနေပြည်အမေက ဒီမြို့သူ။

မင်းနေနဲ့ မိနွေတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်ကြတော့ လိုသူတွေလည်း ရှိသည်။ မလိုသူတွေလည်း ရှိကြသည်။

အခုလို မင်းနေက အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ် လိုက်တဲ့ သတင်းကို သတင်းစာတွေထဲမှာ တခမ်းတနား ကြော်ငြာထည့် လိုက်တော့ မိနွေရဲ့ ကံဆိုးပုံကို လူတွေ တခုတ်တရ ပြောစရာရ သွားပါသည်။

လိုသူတွေက မိနွေဘက်ကနာသည်။ ကောင်လေးက လုပ်ရက် လိုက်တာ...၊ သစ္စာမဲ့လိုက်တာ...ဟု ပြောသူကပြော၊ မိနွေကို သနားသူ တွေက သနား၊ အို...ကိုယ်လည်း တင့်တောင့်တင့်တယ်၊ မိဘက ကြွယ်ကြွယ်ဝဝထဲကပဲ ဥစ္စာ၊ သူထက်သာတာ ခေါင်းခေါက်ယူ စသဖြင့် အားပေးသူတွေလည်း ရှိသည်။

မလိုသူကျတော့လည်း... အစကတည်းက မပြောလား၊ ဆရာပန်ကို သားမက်ဖမ်းတော်ချင်တာကိုး၊ ဟိုက သူတို့ထက်သာတာ တွေတော့ ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက် သွားတာ၊ သူတို့က ငါးလုံးခေါင်ထဲ လ၊သာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ်ကြီး အောက်မေ့ နေကြ...စသဖြင့် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး အိမ်ဟိုင်ရာရောက် သတင်းပို့သူတွေလည်း မရား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတဲ့ ဘက်ကပြောပြော၊ မကောင်းတဲ့ ဘက်ကပဲ ပြောပြော၊ နာစရာရှိရင် မိန်းကလေးဘက်က နာရသည်သာ။

အော်ထွေးက ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရင်း သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ပဲ
ပြောသည်။

“မိနွေရဲ့ အိမ်ကလည်း သိနေကြပြီ ကိုဌေး၊ ဒီရက်ပိုင်း မိနွေ
ကန်မှာမကောင်းတာလည်း သူတို့ သတိထားမိပါလိမ့်မယ်၊ ဟိုတစ်နေ့
တော့ မိနွေက အိမ်မှာ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားလုပ်နေတော့ သူတို့
အဖေက ဆူတယ်တဲ့၊ ဒီကောင်...နင့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့သလား၊ မချစ်ခဲ့
သလား မသိရအောင် နင့်မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား...လို့ ပြောတယ်တဲ့”
သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဖေလုပ်တဲ့သူက ဒီလောက်ပဲပြောတာ တော်သေးတာပေါ့၊
မိနွေ အစ်ကိုတွေကရော... ၊ သူတို့က ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ညီမထိ
မိနွေကြည့် ဆိုတာမျိုး တချို့ကရှိတယ်”

“သူအစ်ကိုတွေကလည်း မိနွေဆို ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာပါ၊
မိနွေမျက်နှာ တစ်ချက်အညိုခံတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုလတ်ကတော့
ထုတ်ဆွဲဒါးဆွဲလုပ်ချင်တယ်၊ မိနွေက ငိုယိုပြီးတားတယ်တဲ့၊
ချောက်ကျတော့ ကိုလတ်ရှေ့ဆို မိနွေက မလွမ်းနိုင်၊ မဆွေးနိုင်ဘူး၊
ဆန်ဆောင်ပြီး မေ့ထားချင်ဟန် ဆောင်တယ်၊ ကိုကြီးကတော့
ငိုကြီးမို့လား၊ ညီမလေး...ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော၊ ဒီကောင်ကို သွားရှာ
ခေါ်ခဲ့ဆို ခေါ်ပေးမယ်၊ ညီမလေးအစား ကိုကြီး ခြေသလုံးဖက်
ဆောင်းပန်ပေးဆို တောင်းပန်ပေးမယ်လို့ ပြောသတဲ့”

အဲ့ဒီစကားတွေကို ကြားရတော့ သူ စိတ်မကောင်း။ ဘာမှ

ထည်း သူငြိမ်းမလေးနိုင်။

ဇော်ထွေးက ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ တစ်မိသားစုလုံးက သဘောထားအရမ်းပြည့်ဝတယ်။ မင်းနေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီးမှ သိရတဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ်ဆို လုံးဝသဘောထား မပြောင်းဘူး၊ ခွဲပြီးမြင်တယ်၊ မေဦးကို မိန္ဒေအနားမှာ အမြဲထား ထားပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပါ သူ့အဖေက ပြောသေးတယ် ကိုဌေးရာ၊ ကျွန်တော်ဆို မျက်နှာတောင်ပူတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေ့ကို ခုရက်ပိုင်း ချက်ပြုတ်ပြီးတာနဲ့ သွား...၊ ညနေထိ အဲဒီအိမ်မှာပဲနေ၊ မင်းကို ငါ...လာခေါ်မှပြန်...လို့ မှာထားရတယ်”

“ငါလည်း ဘာထူးလဲ ဇော်ထွေးရာ၊ မင်းနေနဲ့ ငါ ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်တာ သိကြတာပဲ၊ မင်းနေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သူတို့ ငါ့ကို ဘာဆိုဘာမှမှ မပြောတာ၊ မိန္ဒေအမေကဆို မိန္ဒေနောက်ကွပ်ကျမှ ဘာပြောတယ်အောက်မေ့လဲ၊ အန်တီတို့က ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ရှာလို့ ရှိတာလေ...တဲ့၊ မိုးလင်းက မိုးချုပ်တကုပ်ကုပ်နဲ့ အိမ်ရှိလူကုန် ရှာဖွေနေရတာ မဟုတ်လား...တဲ့၊ ဟိုသူငယ်က ဒါတွေ တွက်မှာပေါ့ ကွယ်...တဲ့၊ ဒီမိသားစုထဲဝင်ရင်တော့ ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်ရဦးမယ်လို့၊ ဒီတော့ သူ့အတွက် ရွှေဘုံပေါ် အဆင့်သင်ရောက်သွားမယ့် အသိုင်း အဝိုင်းတွေတော့ ဒီဘက်ကို စွန့်သွားတာပေါ့...တဲ့၊ သူ့ကို အန်တီတို့ အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမဆို ဒီလိုပဲတွက်ကြမှာပဲ...တဲ့၊ မျိုးရိုးဂုဏ် တွေ ဘာတွေကျတော့လည်း အန်တီတို့က ရှိမှ မရှိပဲတဲ့၊ ကုန်သည်

ဆိုပေမယ့် ပြောချင်တဲ့သူတွေ အဖို့ကတော့ ဈေးသည်မျိုးရိုးပါပဲကွယ်...
တဲ့၊ ဟိုတစ်ဘက်ကို ဘယ်ယှဉ်နိုင်မလဲ...တဲ့”

“သူတို့မိသားစုက အဲ့ဒီလို သဘောထားပြည့်ဝလေလေ၊
ကျွန်တော်တို့က ပိုမျက်နှာပူလေလေ ဖြစ်နေတာ...ကိုဌေးရ”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ငါ့အဖေဝပ်ရှော့ကို မိနွေရဲ့
အစ်ကိုကြီး အလိုင်းမင့်လာချိန်ရင်း ငါနဲ့တွေ့တယ်၊ ငါလည်း မနေသာပဲ
မိနွေကိစ္စ တောင်းပန်လိုက်တော့ သူက အေးအေးဆေးဆေးပဲကွာ၊
မငိုပါဘူး၊ သူ့ညီမကိစ္စတုန်းက ငါဖျက်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတာ သူသိတာပဲ
တဲ့၊ ကိုဌေး... ကိုဌေးညီအကြောင်း အစကတည်းက သိလို့ ဖျက်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား...တဲ့၊ ကိုယ့်ညီမကမှ ကျွဲဝင်နေပြီပဲ၊ ဘယ်တားလို့
ရမှာလဲ...တဲ့၊ ခုကိစ္စဖြစ်သွားတာလဲ ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး၊
ဖူးစာမပါဘူးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်..တဲ့၊ ကဲ...ကောင်းကွာ”

ဇော်ထွေးက ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း ရယ်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်မင်းနေကို ပြေးပြောချင်တယ်၊
သိလား...ကိုဌေး၊ ဒီကောင်မဝင်ချင်တဲ့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက
ဒီကောင့်အပေါ် ဘယ်လိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်ကြတယ်ဆိုတာလေ”

သူဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“မလိုပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နှစ်ချက်ရှိတယ်၊
ဒီကောင်က ဒီလို စိတ်ရင်းဖြူတာ၊ မဖြူတာ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါတွေကို
ဒီကောင်က အရေးကြီးတယ်လို့ မထင်ဘူးလေ...၊ နောက်လစ်ချက်က

မိုးနီလွင်

မိနွေတို့ ဝိသားစုလိုမျိုးနဲ့ ဒီကောင်မတန်တော့ဘူးကွာ၊ ဒါပဲ၊ အဲဒါ
ငါအခုသိသွားပြီ”

ဇော်ထွေးက ရယ်နေသည်။

သူမေးလိုက်မိ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အခုငါ့ကို လာခေါ်ရအောင် မိနွေ
ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ မေဦး ရှိတယ်မဟုတ်ဘူးလား။”

“ကိုဌေး...သူ့အိမ်ရောက်တော့ တွေ့လိမ့်မယ်၊ မိနွေ
အခြေအနေကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါစိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့ကွာ”

“မိနွေဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ် ကိုဌေး၊ အကုန်နီးပါး
တိုတိုကလေးကျန်တော့တယ်၊ ဟိုအရင်ပုံစံ အတိုင်းပေါ့”

“ဟာကွာ...”

သူ နှုတ်ပြောတသစိတ်နဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

မိနွေရဲ့ ဆံပင်က အခု ခါးလယ်ကျော်အောင် ရှည်လျား
တာ။ အရင်တုန်းက ပုံစံဆိုတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ဆံပင်ပုံမျိုး။ တကယ့် တိုတိုကပ်ကပ်ကလေး။

ဘာကြောင့် မိနွေ ဆံပင်တွေဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ
ချက်ချင်းတန်းသိသွားသည်။

မိနွေဟာ မင်းနေပြည်နဲ့ မတွေ့ခင်က ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်
တမင်လုပ်ယူလိုက်တာ။

မင်းနေနဲ့ မတွေ့ခင် ကာလများက နွေမိုးဆောင်းဆိုတာ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ် မိန်းကလေးတစ်ဦးလေ။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ယောက်ျားရှာမလေးလို့ ထင်သူကထင်သည်။ မေဦးနှင့်ကလည်း အရမ်းတွဲသူဆိုတော့ သူမတို့ ဘုငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစား ခံတွဲဟု နောက်သူကနောက်သည်။

မိနွေက ဝတ်လျင်လည်း ယောက်ျားလေး ရုပ်အင်္ကျီတွေပဲ အဝတ်များသည်။ အိမ်မှာက အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်ဆိုတော့ အစ်ကိုတွေ ခဲ့ သူငယ်ချင်းများနှင့်ပါ ရင်နှီးနေကြကာ ယောက်ျားလေးစရိုက် ဝင်ချင်သည်။ စကားပြောလျှင် ကျွန်တော်...ကျွန်တော်နဲ့ ပြောတာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပျောက်သည်။

မိန်းကလေးဆန်ဆန် နေပါ။ ဝတ်ပါလားဟု အကြံပေးလျှင် လည်း... အိမ်မှာက ကိုကြီးကိုလေးတို့ မကြိုက်လို့ မဝတ်ပဲ ပစ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကတစ်ပုံကြီး၊ နှုတ်စရာကြီးဟု ပြောပြီး ဝတ်မြဲတိုင်း ဝတ်သည်။ အပြောအဆို အသွားအလာ၊ ညင်ညင်သာသာ ဘယ်တော့မှ မရှိ။

ပွင့်လင်းရိုးသားလွန်းတာတော့ ခင်ဖို့ ကောင်းသည်။

ဒီလိုကြောင့်လည်း သူနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက အရမ်းရင်းနှီးနေခဲ့ကြတာ။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့မှ မင်းနေနဲ့လည်းတွေ့ရော စရိုက်က ထုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ။

အမှန်ပြောရလျှင် ချစ်သူတွေ ဘဝမှာတောင် မင်းနေက မိမိကို နိုင်ချင်သည်။ မင်းနေက မိမိနဲ့ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို သူလိုချင်တဲ့ ဖြစ်အောင် အတင်းသွင်းယူခဲ့တာ သူတို့အားလုံး မျက်မြင်။

ဆံပင် အရှည်ချန်ပါ။ မညှပ်ပါနဲ့...လို့ပြောတော့လည်း မိမိနားထောင်သည်။ သနပ်ခါးဘဲကြားမလိမ်းပါနဲ့၊ ဒီဟာတွေလိမ်း...ဆိုမိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မင်းနေဝယ်ပေးတော့လည်း မေဦးဆံမိတ်ကပ်လိမ်းပုံလိမ်းနည်းတွေ ပြန်သင်ကာ ရှိုးထုတ်သည်။

လူတွေကြားထဲ ဟားတိုက်မရယ်ရဘူးဆိုလို့ အပြုံးအရင်နည်းကာ မိန်းကလေးပီပီသသ...ဣန္ဒြေရသွားခဲ့တာလည်း မိမိနဲ့

ပုံစံကလုံးဝ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အခါ နွေမိုးဆောင်းရဲ့ အလှူလူကြားထဲ ထင်းခနဲ နေအောင်ကို အချိုးကျ ဝင်းလက်နေတော့မင်းနေကို အားလုံးက ဝိုင်းချိုးကျူးယူရသည် အထိပင်။ တိမ်မြုပ်နေအလှတရားကို ဖော်ထုတ်တတ်သူ...ဟူ၍။

ဇော်ထွေးကတောင် အဲ့ဒီတုန်းကနောက်သည်။

ဟာကွာ...၊ မိမိနဲ့ကို အရင်တုန်းကသာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတောင် မေဦးကို အရင်ကြိုက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိမိနဲ့ကိုပဲ ကြိုက်မိပြောလျှင် မေဦးက စိတ်ဆိုးကာ ဇော်ထွေးကျောကုန်းကို အုန်းမြည်အောင်ထုတတ်သည်။

အဲ့ဒီတုန်းက ပျော်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကို ပြန်စဉ်းတိုင်း မိမိနဲ့ကိုယ်စား သူရင်နာနေရသည်။

မိနွေဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ သတိရလွမ်းဆွတ် နေလိုက်
လိမ့်လဲ။

အဲဒီလောက် ချစ်သူအလိုကျ နေပြခဲ့တာတောင် ချစ်သူက
စစ်သွားရက်သေးသည်ဆိုတော့ မင်းနေကို သူ...ဘယ်လောက်
နာကျည်းနေပြီလဲဆိုတာ တွေးကြည့်လို့တောင် ရပါသည်။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်စဉ်မှာ ဇော်ထွေးက ပြောသည်။

“ကိုဌေး...၊ မိနွေက အခု သူ့အဖြစ်သူ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ငိုကြွေး
တယ်...ဆိုတဲ့ အဆင့်ကို ကျော်သွားပြီ၊ အခုဘာက ကျားနာခဲ့...
ခဲ့ချင်နေတာ၊ သူခံစားရသလို သူတစ်ပါးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ခံစားရအောင် လုပ်ချင်နေတဲ့အဆင့်၊ လွမ်းစရာကနေ နာစရာအဖြစ်
ပြောင်းသွားပြီ ကိုဌေး။”

သူထောက်ခံလိုက်သည်။

“အဲဒီအဆင့်ကလည်း ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အဆင့်
ပဲလေ၊ ခက်တာက ဟိုတစ်ဘက်မှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ကလည်း ရက်ပိုင်း
ပဲ လိုတော့တာ”

“အတိအကျ ပြောရရင် သုံးရက်ပဲ ကိုဌေးရ”

“ဒီသုံးရက်မှာ မိနွေစိတ်ကို ငါတို့ ဝိုင်းမထိန်းနိုင်ရင် အကုန်
ဒုက္ခရောက်ပြီ...ဇော်ထွေးရေ”

မိနွေအိမ်ကို ရောက်တော့ လူကြီးတွေ ဘယ်သူမှ မရှိကြသေး
လို့သာ တော်သေးသည်။

မေဦးက မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် သူ့ကို အိမ်အတွင်းခံ
ထဲထိ ခေါ်သွားသည်။

အိမ်ခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရသည်က တခန်းလုံးရှုပ်ပွတ်
မြင်မကောင်းအောင် ပြန့်ကျဲနေသည့် ပစ္စည်းများ။ မြင်လိုက်သည်နှင့်
ဘာပစ္စည်းတွေ ဖြစ်သည်ဆိုတာ သူတပ်အိမ်သိလိုက်သည်။

စာအိတ်လှလှလေးတွေ၊ စက္ကူအပိုင်းအစ၊ ရောင်စုံတွေ
တစ်စုံစုံ ဖြစ်လျက် ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကက်ဆက်ခွေတွေ၊ ကက်ဆက်
ဗူးခွေတွေ ကလည်း ကွဲအက်ကြွေမှုကာ တိတ်ကြိုးတွေ ဆွဲထုတ်
ဖြတ်တောက်ခံထားရသည်။ မွေးပွ ဝက်ဝံရုပ်လေးများ၊ ခွေးရုပ်လေး
များက ခေါင်းတခြား၊ ကိုယ်တခြားဖြစ်လျက် ကတ်ကျေးနှင့် ကိုယ်
ထားရသည့်ပုံစံ ပျက်စီးနေသည်။

အခြားသော အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်း သေးသေး
ရွားရွားများကလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးကာ အိမ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
တစ်နေရာသီ ခွစာကျဲနေ၏။

အဲဒီလို ရှုပ်ပွနေသော အိမ်ခန်းထောင့်မှာ မိနွေက တရှုံ့ရှုံ့ဖို့
ပိုရင်း ခေါင်းကိုငုံထားသည်။ မိနွေရဲ့ ပုံမကျ၊ ပန်းမကျ ဆံပင်တိုနှင့်
လေးကို မြင်လျက် ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲနေအောင် ဖြစ်သွား
ရသည်။

မိနွေလက်တွေက တုန်ရီစွာနဲ့ တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်တစား ပြုလုပ်နေသည်။

သူ...ရှေ့တိုးသွားမိသည်။

“မိနွေ...”

သူ ကျယ်လောင်စွာခေါ်ပေမယ့် မိနွေက လုပ်လကစ၊ အလုပ်မှ ခေါင်းကို မော့မလာ။ သူ့ကို ပြန်မထူ့ မော့မကြည့်။

သူ မိနွေအနားရောက်တော့ ထပ်မေးလိုက်မိသည်။

“မိနွေ...ညီမလေး၊ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

မိနွေက မဖြေ။ ရှိုက်သံတွေ ကျယ်လောင်စွာနဲ့ ငိုကြွေးနေခဲ့ ပေမယ့် ခေါင်းငုံ့ကာ စိတ်ရှည်ရှည် ပြုလုပ်နေသော အလုပ်ကို ရပ်တန့် မသွား။

သူ မြင်လိုက်ရပါပြီ။

မိနွေ ဘယ်လိုအရာကို ကြိုးစားပန်းစား ဖန်တီးပါလုပ်နေ တယ် ဆိုတာလေ။

အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ဖြထားမိသော ဓါတ်ပုံပေါင်းများစွာ ကို နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင် ပြန်ဖြန့်၊ ပြန်ဆက်ကာ တိပ်သားကြည် လေးဖြင့် သေသေချာချာ စေ့ကပ်နေခဲ့တာ...။

ဓါတ်ပုံတွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်သူပုံတွေ ဟည်း ဆိုတာ သူတပ်အပ်သိသွား၏။

အဲ့ဒါ...မင်းနေနဲ့ မိနွေတို့ ချစ်သူဘဝတုန်းက ပျော်ရွှင်စွာ

လက်ချင်းယှက်၊ အပြုံးချင်းယှဉ်လို့ အတူတွဲဖက် ရိုက်ထားတဲ့ ပုံတွေ။
“မိနွေ...”

ခေါ်လိုက်သည့် သူ့အသံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ တုန်ရီသွား
ပါလိမ့်မည်။

သူ မရှိတုန်း ဒီအခန်းထဲမှာ မိနွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေခဲ့မှန်း သူ
မှန်းကြည့်ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ မိနွေသည် ငမင်းကို စိတ်ထဲမှ ခါးခါး
သီးသီး နာကျည်းစိတ် ပေါ်လာသောအခါ ငမင်းပေးခဲ့ဖူးသော ပစ္စည်း
တွေ တစ်ခုမကျန် ဆွဲထုတ်လာမည်။

ပြီးတော့ ထိုပစ္စည်းတွေကို မမြင်ချင်တော့တဲ့ စိတ်နဲ့ အညှိုး
တကြီး ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားမည်။ တစ်ခန်းလုံးကို မွစာတက်နေအောင်
တစ်ပိုင်းတစ်စစ ချိုးဖဲ့ကိုက်ညှပ်ပစ်လိမ့်မည်။

အဲ့ဒီမှာ ဖျက်ဆီးရင်း၊ ဖျက်ဆီးရင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲ
ခါတ်ပုံများကိုပါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်မိမည်။ ပြီးတော့မှ
စိတ်ထဲက နှမြောတသစိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာကာ ဝမ်းပန်းတနည်း
ခါတ်ပုံအပိုင်းအစတွေကို ပြန်ကောက်မည်။

ရသလောက်ကို ပြန်ဆက်စပ်ကြည့်ရင်း အကောင်းအတိုင်း
ဖြစ်အောင် စယ်လိုတိဂ်နှင့် ကပ်၍ ပြန်းသိမ်းနေခဲ့တာ။

သူ... မိနွေ လုပ်သမျှကို ကြည့်နေရင်း ကြေကွဲဆို့နဲ့မှာ
ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“မိနွေရယ်...”

သူ့ဘေးမှ မေဦးက မိနွေရဲ့ ပုံစံကို ငေးကြည့်ကာ မျက်ရည်စ၊
တွေ စီးဆင်းကျလာသည်။

သူ မိနွေဘေးမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“နင်...ဘာလို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ
မိနွေရယ်”

မိနွေက သူ့ကို မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်ဝန်း
အစုံဖြင့် မော့ကြည့်ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေက တုန်ရီစွာ ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

“ဘာလို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိရမှာလဲ၊ အဓိပ္ပါယ်သိပ်ရှိတာပေါ့
ကိုဌေးရယ်”

မိနွေက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမလုပ်လက်စ
ခါတ်ပုံတွေ ပြန်ကပ်နေသော အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရင်းပြောသည်။

“အစကတော့ မိနွေလည်း ဘာမှမတွေးပဲ ဒီခါတ်ပုံတွေကို
ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်မိတာ၊ ပြီးတော့မှ ဒီခါတ်ပုံတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို မိနွေ
သိလိုက်တယ်၊ မိနွေ မှားသွားတယ်...ကိုဌေး၊ ဒီခါတ်ပုံတွေဟာ
အခုအချိန်မှာ တန်ဖိုးအရမ်းရှိနေပြီ”

သူ ဒေါသနှင့် အော်လိုက်မိသည်။

“ဘာတန်ဖိုးရှိရမှာလဲ၊ မိနွေ... နင်... ဒီကောင့်ကို မမေ့နိုင်
သေးဘူးလား၊ မှန်တယ်၊ ညီမလေးလုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေ
အကုန်လုံးကို ညည်းဖျက်ဆီးပစ်ရမှာ၊ ဟုတ်တယ်၊ အနွေးနဲ့အမြန်

ချက်ဆီးရမှာပဲလေ၊ ဒီခါတ်ပုံတွေကရော ဘာလို့ ပြန်ကပ်နေတာလဲ၊
ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နင်... စိတ်မနာနိုင်သေးဘူးလား...မိနွေ၊ နင်က ဒီကောင်
မျက်နှာကို မြင်ချင်သေးလို့လား၊ ထားလိုက်စမ်းပါ ဒီအတိုင်း။”

မိနွေက တအံ့တဩ သူ့မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“အို...၊ မိနွေ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ပါဘူး။”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့...”

သူ့စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။

မိနွေရဲ့ အဖြေစကားနောက်ကွယ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို
သူ့မျက်ချင်းရိပ်မိလိုက်တာ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားတော့သည်။

“မိနွေ...”

သူ...ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“နွေ...”

မေဦးကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မိနွေရဲ့ အတွေးကို
သိရှိသွားပုံရပြီး တုန်တုန်...နိုး မိနွေဘေးသို့ ပြေးလာသည်။

မိနွေက ထိုစကားကို ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီခါတ်ပုံတွေက ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက်လို့မရတဲ့
အကောင်းဆုံး သက်သေတွေပဲလေ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လိမ်ညာချင်သူတွေ
အတွက် ဒဏ်ခတ်ဖို့ဆိုတာ အတိတ်ကို ညွှန်ပြလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဒီခါတ်ပုံ
တွေကို ရွှေရပ်လွှာရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိဘတွေဆီ ရောက်သွားရင်
ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမယ် ထင်လဲဟင်...ကိုဌေး။”

သူ ထိတ်လန့်စွာ မိနွေလက်ထဲက ဓါတ်ပုံအပိုင်းအစတွေကို
သလောက် ဆွဲလုလိုက်မိတော့ မိနွေက ရယ်မောနေသည်။

“မိနွေ... နင်...နင်... ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲ၊ နင်...
အဲဒီလိုလုပ်ရင် မှားမှာပေါ့၊ နင်...အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးမိနွေ၊ ပေးစမ်း၊
အဲဒီဓါတ်ပုံတွေ အကုန်ပေး၊ ငါ...ဒီအလုပ်ကို လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး”

မိနွေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေသော သူ့ကို လှမ်းငေးရင်း
ဆပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးနေသေးသည်။

“ကိုဌေး...၊ ဒီဓါတ်ပုံတွေ ကိုဌေးလုယူသွားလည်း မိနွေဆီမှာ
နက္ခတ်တွေ ကျန်သေးတယ်လေ၊ မိနွေကတော့ ရောက် အောင်ပို့ဦးမှာ၊
ရွှေရုပ်လွှာဆီတော့ ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေရုပ်လွှာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက
တို့ကို ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်ယုံလိုက်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး၊ ဒီတော့
တစ်ခါတည်း ထိရောက်သွားအောင် သူ့ အဖွားဆီပဲ ဝန်းပို့လိုက်တော့
မယ်၊ ဒါမှ... မင်းနေပြည်ဆိုတဲ့ သူတို့ မြေးသားမက်လောင်းကြီးဟာ
ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ သေသေချာချာ သိသွားရအောင်”

သူ မိနွေမျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိနွေမျက်နှာမှာ မျက်ရည်စ၊တွေ စွန်းထင်းနေပေမယ့် ညှိုးငယ်
မှိုင်ပျ၍ မနေ။ ပြတ်သားတောက်ပသော အကြည့်တွေ အထင်းသား
ရှိသည်။

သေချာသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချထားပြီးမှန်း သူ
ထိတ်လန့်စွာ သိလိုက်ပါသည်။

သူ မိနွေကို ဖြောင်းဖျာပြောမှ ရတော့မည်။

“မိနွေ... နင်ဘာလို့ အဲ့ဒီလို လုပ်ချင်တာလဲ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ...ဟာ၊ အဲ့ဒီလို လုပ်လိုက်လို့ နင့်မှာ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲပျက်သွားတော့ရော ဟိုကောင်က နင့်ဆီပြန်လာမယ်လို့ နင်က ထင်သေးနေသလား၊ နင်ကရော သူ့လို ကောင်မျိုးကို ပြန်လက်ခံချင်နေသလား မိနွေ”

မိနွေက မျက်ရည်တွေကြားမှ ရယ်သည်။

“မိနွေဆီ သူ...သူ...ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူးဆိုတာ မိနွေ သိခဲ့တာ ကြာပါပြီ...ကိုဌေး”

“ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့...”

“မိနွေရှုံးသွားတဲ့ ပွဲမှာ ကိုကိုလည်း မနိုင်စေရဘူး”

အခန်းထဲမှာ ခြောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

မေဦးနှင့် ဇော်ထွေးသည်ပင် တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် နေရာတွင်ပင် ရပ်တန့်နေသည်။ ဘာစကားမှ မပြောမိကြ။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းတွေသာ အကျယ်လောင်ဆုံး။

“မိနွေ...”

သူ တိုးညင်းစွာခေါ်လိုက်တာကို မိနွေက ရုတ်တရက် တင်းမာပြတ်သားစွာ ဖြတ်အော်သည်။

“ဘာမှ လာမပြောကြနဲ့၊ သွား...၊ နွေ့ကို ဒီတစ်ခါ လာမတားနဲ့”

တော့၊ မွေ တကယ်လုပ်မှာ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဒါပဲ၊ ဒါနောက်ဆုံးအဖြေပဲ”
မေဦးက လေပြည်လေးနဲ့ ဝင်သည်။

“မိန္ဒေ...၊ နင် တကယ်လုပ်ရက်ပြီလား...၊ နင် သိပ်ချစ်တဲ့
မင်းနေပြည်ရဲ့ ဘဝကို ပျက်စီးအောင် နင်တကယ်လုပ်ရက်လို့လား...
ဟင်၊ နင်...သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး မိန္ဒေရယ်”

မိန္ဒေက လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အခုအချိန်မှာ ငါ့ကို အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလာမပြောနဲ့တော့
မေဦး၊ အဲဒါ အမှန်းဖြစ်သွားပြီ”

သူ မိန္ဒေကို စတင်တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစာရသည်။

“မိန္ဒေ...၊ နင်...ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဆီးမယ့် အလုပ်ကလွဲလို့
ကျန်တာ ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ... ပြော၊ ငါအကုန် နှင့်အတွက်
လိုက်လုပ်ပေးမယ်ဟာ၊ နင်... ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်
တော့”

မိန္ဒေက သူ့စကားကို မခိုးမခန့်ရှယ်သွမ်းသွေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီမင်္ဂလာပွဲဖျက်မှာ ကိုဌေးက သိပ်ကြောက်
နေတာလဲဟင်၊ ဘာလဲ...၊ ကိုဌေးရဲ့ ညီဖြစ်နေလို့လား”

မိန္ဒေရဲ့ ခန့်စကားအဆုံးမှာ သူ ပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ သူထ၊ ရပ်လိုက်တော့ အားလုံးက လန့်
သွားကြ၏။ သူ့ကို ဝိုင်းစက်သော အကြည့်များနှင့် မော့ကြည့်ကြသည်။

သူ ‘တောက်’ တစ်ချက် ကျယ်ကျယ်ခေါက်လိုက်မိသည်။

ဒေါသကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသော ရင်အစုံကို ထိန်းကာ သူ ခပ်မာမာပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...မိနွေ၊ နင်...ငါ့ကို အဲ့ဒီလို အထင်သေးတဲ့ စကား၊ သွေးခွဲတဲ့ စကား လာမပြောနဲ့၊ ဒီကိစ္စကြီးဟစ်ခုလုံးမှာ ငါဘယ်သူဘက် က ရပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အားလုံး အသိဆုံးပဲ၊ အခုအချိန်မှာ မင်းနေဟာ... သူစိမ်း၊ နင်ဟာ...ငါ့ညီမလို ငါသဘောထားတာ နင်လည်းအသိပဲ၊ ဒီစကားကို နင်ပြောရက်လို့ ငှါ အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲပျက် သွားလို့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲ့ဒါ နင်... မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ငါဂရုစိုက်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီပွဲကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး ကျန်ခဲ့မယ် နင့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နင့်ရဲ့ အမည်စက်၊ အဲ့ဒါကို ငါတွက်ပြီး နင့်ကို တားနေတာ၊ သိလား...မိနွေ၊ နင့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ကြည့်ပြီး ငါ တားနေတာ...ဟ”

သူ့စကားတွေက ပြောနေရင်း ကြေကွဲစွာ တိမ်ဝင်သွားရှသည်။
စေတနာကိုမှ စော်ကားရက်လေခြင်းဟု တွေးပြီး မျက်ရည်က တွဲခိုချင်သည်။

ဒေါသကြောင့် တုန်တုန်ရှိရှိဖြစ်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ဇော်ထွေးက ဘေးမှ လာ၍ သိုင်းဖက်သည်။
နှုတ်ကလည်း သူ့ကို ပြေရာပြေကြောင်း နှစ်သိမ့်သည်။

“ကိုဌေး...၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ မိနွေက စိတ်ထိခိုက်နေတုန်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာပါ၊ စိတ်ထဲက ပါတာ မဟုတ်ပါဘူး၊

ခြန်ထိုင်ပါဦး...ကိုဌေးရယ်၊ ဒီကိစ္စက ကိုဌေးထိန်းမှပဲ ရမှာလေ”

မိနွေ ငိုသည်။

ငိုသံက တဖြည်းဖြည်းကျယ်လောင်လာ၏။

ငိုရင်းနဲ့ မိနွေ ပြောသည်။

“မိနွေကို...မိနွေကို...ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဌေး၊ မိနွေဘဝမှာ ထွက်ပေါက်မရှိလို့ပါ၊ မိနွေရဲ့ အမုန်းတွေကို ထွက်ပေါက်မပေးမိရင် မိနွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ခုခုလုပ်မိတော့မှာပါ”

“မိနွေရာ...”

သူ ဘယ်လိုမှ စိတ်မတင်းနိုင်တော့ပါ။ မိနွေရဲ့ စကားက သူ့နှလုံးသားတွေကို နှည့်ပျော့ပျောင်းသွားစေပြန်သည်။ နာကျင်စူးနံ့စွာ ခံစားရစဉ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကို သူ မထိန်းနိုင်ခဲ့။

မိနွေနှင့်ရော၍ သူမျက်ရည်ကျမိသည်။

မိနွေက သူ့ခြေထောက်ကို ဖက်၍တောင်းပန်သည်။

“မငိုပါနဲ့...ကိုဌေး၊ မိနွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မငိုပါနဲ့ ကိုဌေးရယ်၊ ကိုဌေးမျက်ရည်ကို မြင်ရင် မိနွေကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိနွေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မိနွေက အမှိုက်မပါ၊ မိနွေ မှိုက်ပါတယ်၊ မိနွေ မှိုက်လည်း မှိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ မှိုက်လက်စနဲ့ မိနွေ ဆက်မှိုက်တော့မယ်...ကိုဌေးရဲ့ ကိုကိုက သစ္စာမဲ့သူဆိုရင် မိနွေက မှိုက်မဲတဲ့သူ ဖြစ်ရတော့မယ် ကိုဌေး၊ မိနွေ... သူ့ကို ထိခိုက် အောင် နာကျင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မိနွေ ရူးပြီး ကျန်ခဲ့ရလိမ့်မယ်...”

ကိုဌေးရဲ့ မိနွေကို လက်စားချေခွင့် ပြပါ။ အဲဒါ သူနဲ့ထိုက်တန်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် မိနွေကို ထိခိုက်မယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် တရားမျှတမှုဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ၊ အပြစ်ရှိသူအတွက် အပြစ်ဒဏ်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ ကိုဌေး၊ လောကကြီးမှာ သူတစ်ပါး ချက်ရည်ကျအောင် လုပ်ပြီး အနိုင်ရတာ အနိုင်မှ မဟုတ်ပဲ၊ အဲဒါ ဂုဏ်စက်မှုပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါကို... ကိုကို သိစေရမယ်”

သူ့ စိတ်ထဲက မိနွေရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချမိသွားသည်။

“မိနွေ...၊ နင်...မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး ငါ့ကို ကြည့်စမ်း”

မိနွေက သွေးပျက်ရူးသွပ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့် တွေ့နဲ့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ရှာသည်။

“နင်...လက်စားချေချင်တယ်ဆိုရင် နင့်ရဲ့ပစ်မှတ်ကလွဲလို့ တခြားလူတွေကို မထိခိုက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား... မိနွေ”

“အဲဒီနည်းလမ်းရှိမယ်ဆိုရင် မိနွေကို ပြောလေ”

“အဲဒီ ပစ်မှတ်ဆီ နင်သွားဖို့ မလိုဘူး၊ နင့်ဆီ အဲဒီပစ်မှတ် ရောက်လာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ခူးမယ်ဆိုလို့ပွင့်ခဲ့တာ
နှစ်ခါပြန်ပွင့်လို့ရတာ
ဘယ်ပန်းမှ မရှိ
လှည့်မကြည့်သူအတွက်
သည်တစ်သက်
တစ်ခက်လုံးနွမ်းလို့ကုန်၏

ခြောက်

မေဦးရဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ လူတွေအားလုံးစုံသလောက် ရှိပေမယ့် ဘယ်သူမှ စကားစ၊မပြောမိကြပဲ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြလေသည်။

မေဦးတို့ ခြံဝင်းသည် သိပ်အကျယ်ကြီး မဟုတ်သော်လည်း သရက်ပင်ကြီးမျိုးတွေ၊ ပိန္နဲပင်တွေ အများကြီး ရှိတာမို့ မွန်းတည့်ချိန် တွင်တောင် နေပျောက်မထိုး။ မြေကလည်း အိမ်ရှေ့မှာရော၊ အိမ်ဘေးမှာပါ ပြန့်ပြူးညီညာသည်။

ဘေးခြံများမှာ လူမနေသည့်ခြံရယ်၊ ခြံစိုက်စားသည့် ဝင်းကျယ် ကြီးတွေရယ်ပဲ ရှိတာမို့ ဒီနေရာကို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး သဘောတူညီစွာ နှင်သက်ကြသည်။

ဒါ့ကြောင့် ဟိုးအရင် အထက်တန်းကျောင်းမှာ အတူတကွ ခဲ့ကြစဉ် မေဦးတို့၊ မိနွေတို့က... “မာလကာသီးတွေသီးနေလို့ လာတက်

ရူးပေးဦး ကိုဌေး...” ဆိုလျှင်လည်း သူရောက်လာတတ်သည်။ “သရက် သီးတွေမှည့်နေပြီ၊ မချစ်စုတွေ နည်းတာမဟုတ်ဘူး...ကိုဌေးရဲ့...”ဟု ဆိုလျှင်လည်း သူ အမြဲလာရူးပေးရစမြဲ။

တက္ကသိုလ် ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက များလာသည်။ ရန်ကုန်သူ စုစုတို့၊ ယမုံတို့ကလည်း မေဦးတို့ခြံကို တစ်ခေါက်ရောက်ပြီး စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အပတ်စဉ်လာကြမယ်ဟာ...ဟု ဆိုလာသည်။

မေဦးက ရယ်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့...၊ ငါတောင် တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်ပြန်ချင်တာ မဟုတ် ဘူး၊ နင်တို့က ကဲတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ စနေ၊တနင်္ဂနွေကို ငါ ဗိုလ်ချုပ် ဈေးပတ်ဖို့ ချန်ထားပါဦး...ဟ” ဟု ပြောယူရသည်။

ဒါလည်းမရ။ “ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို နင်...လက်ချာလစ်ပြီး ပတ်ဟယ်၊ ငါတို့ကတော့ ပဲခူးက နင့်ခြံကို အပတ်တိုင်းလိုက်လည်မှာပဲ၊ နင် မတွန့်တိုနဲ့” ဟု ဝိုင်းရန်တွေကြပြီး အမြဲလိုလို သူငယ်ချင်း တပြုံကြီး နှင့် ပျော်ပွဲစားထွက်ရစမြဲ။

ဒီခလေ့က မေဦးနဲ့ဇော်ထွေး၊ မိနွေနဲ့မင်းနေတို့ အသီးသီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာတော့ ပိုခိုင်မြဲသည့် ခလေ့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သည်နေရာသည်... ချစ်သူတို့၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူး၊ ချစ်ရည် လူးခဲ့ရာ နေရာအတိအကျ။ အချင်းချင်း စ၊နောက်ကျီစား၊ ချက်ပြုတ် စားသောက်၊ တေးဆိုကခုန်ခဲ့ရာ နေရာ။ ကစားနည်းအမျိုးမျိုး ကစားရင်း ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ရာ နေရာ။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစရာ အပြည့်ရှိသောနေရာ။

ယခုအချိန်မှာတော့ ကြေကွဲအောက်မေ့ဖွယ်ရာ အဖြစ်တွေနဲ့
အတိတ်တစ္ဆေတို့ ခြောက်လှန်နေတဲ့ အကျည်းတန်နယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

ဒီနေရာကိုမှ မိနွေ... ဒီနေ့ ဘာလို့ချိန်းဆိုသလဲ။ ဘယ်သူမှ
မမေးပါ။ အားလုံးသဘောပေါက်ကြသည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီခြံထဲကို ရောက်နေကြသူအားလုံးသည်
တစ်ချိန်က အတူတကွ ရယ်မောပျော်ရွှင်ခဲ့ကြဖူးသူတွေချည်း။
သို့ပေမယ့် အခုတော့ ဘယ်သူမှ မရယ်နိုင်။

မြက်ခင်းပြင်မှာ ရိုက်ထားသည့် ဝါးသစ်သားတန်း ခုံရည်
ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသူတွေ အားလုံးသည် မျက်လုံးတွေ
အောက်သို့စိုက်ကာ အကြောင်းမဲ့ ငေးတွေနေကြဆဲ။

တစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို တစ်ယောက်လည်း တစ်ချက်
တစ်ချက် ခိုးဝှက်ကြည့်ရင်း မသိမသာ သက်ပြင်းခိုးရှိုက်ဖို့ ကြိုးစား
နေကြဆဲ။

ကိုဌေး၊ ဇော်ထွေးနဲ့ မေဦး၊ စုစု၊ ယမုံ၊ ပြီးတော့ မိနွေ...။
တစ်ယောက်စာ လစ်လပ်နေသေးသည့် မိနွေဘေးက ခုံနေရာလွတ်
တစ်ခုသည်...။

အားလုံးရဲ့ ရင်ကို ဟစစ်စစ်ကိုက်ခဲစေပါသည်။

အားလုံးရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်ထားသော အဝါနုဖျော့ဖျော့
ဖိတ်စာလှလှလေးသည် အားလုံးမြင်တွေ့ပြီးသား အရာ။ အားလုံးရဲ့
အမည်တွေနှင့်လည်း တစ်ယောက်စီကို ခွဲဝေဖိတ်ထားပြီးသော ဖိတ်စာ။

သို့ပေမယ့် ဒီဖိတ်စာကတော့ အထူးခြားဆုံးဟု ပြောလိုရပါသည်။
ဖိတ်စာလဲ့ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားသော အမည်သည်
မနေ့မိုးဆောင်...။

တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်းသူကလည်း မိနွေ။

“မနက်ဖြန်...အဲဒီကို ဘယ်သူတွေ သွားကြမှာလဲ...ဟင်”

မိနွေရဲ့ အသံသည် တုန်ရဲတီးဖွဲ့ပေမယ့် ကြည်လင်ပြတ်သား
သည်။ ကိုဌေးက ဝင်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာလို့ မေးတာလဲ...မိနွေ”

“မသွားဘူးလို့ ကြံစည်ထားတဲ့သူများ ရှိရင် သွားလိုက်ပါဦး
တိုက်တွန်းမလို့ပါ။ မိနွေအတွက်နဲ့တော့...”

မေဦးက စိတ်တိုသံနဲ့ ဖြတ်ပြော၏။

“အဲဒါ...နင်လိုက်ပူနေရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူးနွေ၊ ဒါ
ငါတို့ကိစ္စ”

မိနွေက ညင်သာစွာ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“သူ့ကို အရင်ကလိုပဲ ဆက်ဆံပေးလိုက်ကြပါ။ နွေ တောင်...
ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီပွဲကို အားလုံးတက်ပေးပါလို့ မိနွေက—”

ဇော်ထွေးသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်ကနေ ကျစ်စနဲ အသံပြုသည်။

“မိနွေ...၊ နင့်အကောင်က မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဖိတ်စာ
ငါတို့က မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မသွားနိုင်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပဲ၊ ငါ့ကို ဖိတ်စာ
လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းကို ဖိတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အသံ

နာမည်နဲ့ ငါတို့အိမ်ပေါ် တက်ဖိတ်သွားတာ၊ ငါ့အဖေရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို သူ့ဘက်က ဖိတ်ကြားနိုင်ပါတယ်...လို့ သူ့ ခမည်းခမက်တွေရှေ့မှာ ဒီကောင့်အမေက မျက်နှာလုပ်ဦးမှာ၊ ဒါကို သိသိကြီးနဲ့ သွားဦးမယ် ဆိုရင် ငါပဲ ငပေါ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ့အဖေပဲ ဒီမင်္ဂလာပွဲ တက်ချင်တက် လိမ့်မယ်၊ တက်ချင်မှလည်းတက်မယ်၊ ငါမသိဘူး၊ ငါနဲ့ မေဦးက ၇ လုံးဝသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဇော်ထွေးရဲ့ ပိတ်ပြောလိုက်သံ အဆုံးမှာ မိနွေရဲ့မျက်ဝန်း တွေက အနည်းငယ်ဆွေးရိပ်သန်းစ၊ ပြုလာခဲ့သည်။

မေဦးကလည်း မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့၍ ဝင်ပြောသည်။

“မိနွေ...၊ ငါတို့က ဒီကောင့်ကို အရင်အတိုင်းလည်း ဆက်ဆံ လို့ ရလိမ့်မယ် ထင်မထားနဲ့၊ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ချစ်လှပါချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့ ပြော၊ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်လေးတောင် လာနှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲစကားပြောဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ ဒီလိုယောက်ျား မျိုးကို ငါတို့ ဘယ်လိုအထင်ကြီးပြီး ဆက်ပေါင်းနေရဦးမှာလဲ၊ ငါတို့က မုန်းတယ်ဆို မုန်းတယ်ပဲ၊ ဟန်သိပ်ဆောင်တတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဇင်းနေလို စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိရှိ၊ လှလှလေးပြုံးပြတတ်တဲ့ သူတွေ မဟုတ်ဘူး”

“သူ...မိနွေကို နက်နက်စကားတော့ ပြောမှာပါ၊ ဒီအတိုင်း သူထားခဲ့လို့ မရဘူးဆိုတာ သူသိပါတယ်...မေ့”

“ဒါပေမယ့်...လူကိုယ်တိုင် မလာဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်

မဟုတ်လား၊ လူကိုယ်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူလာမပြောရတာ အဲ့ဒါ ယောက်ျားလား၊ ဘာလဲ၊ အဆင့်မရှိလိုက်တာ”

မိနွေ မျက်နှာမကောင်း။ ပြန်လည်း မငြင်းနိုင်။

မနေ့က မင်းနေဆီ ကိုဌေးသွား၍ မိနွေအကြောင်း တစ်စွန့် တစ်စ ခြိမ်းချောက်လိုက်ရသည်။

မင်း မိနွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လိုက်တော့ မင်းတို့ မင်္ဂလာခွဲ မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်လိမ့်မယ် ငမင်း၊ အခု သူက မင်းတို့နှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတွေ ရွှေရုပ်လွှာဆီ ပို့တော့မယ် လုပ်နေတာ ငါတို့ အတားမြန်လို့...ဘာ...ညာပြောလိုက်တော့ ခင်းနေ မျက်နှာ ပျက်သည်။

သူကတစ်ဆင့် လူကြုံအရင်ပါးကာ ပြောခိုင်း၏။ လူ ကိုယ်တိုင် မလာရဲပေမယ့် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မိနွေဆီ ဖုန်းဆက်ပါမယ် ဟု... ကတိပေးသည်။ မင်းနေရဲ့ကတိကို သူလုံးဝမယုံ။

ဘယ်တော့ဆက်မှာလဲ။ ဘယ်အချိန်လဲ...သူ အတိအကျ မေးခဲ့သည်။ ဒီနေ့...ဒီရက်...ဒီအချိန်ဟု ပြော၍ သူက “မင်းညာထို့ မရအောင် အဲ့ဒီအချိန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်စုပြီး မင်းဖုန်းထဲ မိနွေနဲ့ အတူထိုင်စောင့်နေကြမယ်”...ဟု သူပြောပစ်ခဲ့လိုက်၏။

ဒါ့ကြောင့် အခုဒီခြံထဲမှာ လူစုံထိုင်ကာ မင်းနေဖုန်းထဲ ပိုင်းစောင့်ပေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိနွေက ပုလဲကိုနဲ့ စကားလေးပြောရရင် မိနွေဘာမှ ထပ်မလှူ

တော့ပါဘူးဟု ရင်နာနာနဲ့ ကတိပေးသည်။ မင်းနေက ဆက်ဆက်
ပေးခိုင်းလိုက်သော မင်္ဂလာဖိတ်စာကို မိနွေကြည့်ကာ အံ့သြဟန်
ပြသည်။

ကိုကိုက မိနွေထင်တာထက် သတ္တိတွေ ရှိလာပြီပဲ။ မိနွေကို
နာမည်တပ်ပြီး ဖိတ်စာပို့လိုက်တယ်ဆိုတော့ သူ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပြီ
ဆိုတဲ့သဘောပေါ့...ဟု မိနွေ စကားနာထိုးခဲ့သည်။ မနက်ဖြန် ဖုန်းဆက်
မဆက် မိနွေစောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့...ဟု ပြောခဲ့သည်။

အခု မင်းနေဖုန်းဆက်မည် ဟု ပြောထားသော အချိန်ထက်
နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျလာသောအခါ မိနွေတင်မက အားလုံးရဲ့
မျက်နှာတွေကပါ ပျက်ယွင်းချင်လာသည်။

မေဦးကမနေနိုင်။ ထုတ်ပြောတော့သည်။

“ဒီနေ့... မိနွေဆီ သူဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား
ကိုဌေးရယ်၊ ခု...နာရီဝက်တောင် ကျော်တော့မယ်၊ မလာသေးဘူး၊
မေဦးတော့ မယုံချင်ပါဘူး၊ ကတိဆိုတာ တစ်ခါဖျက်ဖူးရင်
အမြဲဖျက်တတ်တာ”

သူ သက်ပြင်းချရသည်။

ဟဲ့ပါ...ဟုလည်းမပြောချင်။ မင်းနေရဲ့ စကားကိုယုံကြည်ဖို့
ဆိုတာ တော်တော်လေးကို ခက်ခဲသောကိစ္စ ဖြစ်နေပြီ။

သို့ပေမယ့် မိနွေအပါအဝင် အားလုံး အားတက်စေရန်စကား
ကို သူပြောဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်...ဖုန်းဆက်ကို ဆက်ရလိမ့်မယ်၊ သူ...မိနွေနဲ့
နောက်ဆုံးစကားတစ်ခုခုတော့ ပြောကို ပြောရမယ်လေ၊ ဒီနေ့ သူ
ဖုန်းမဆက်ရင် မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲဟာ ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူ
သိပါတယ်၊ ဒီကောင် ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားကြ
ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မင်းဇနရဲ့ ဖုန်းကိုတော့ မယုံရဲရဲ စောင့်မျှော်နေရ
ကြောင်း ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောဖြစ်ကြပါ။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်ဆုံးလာသည်။

မိနွေရဲ့မျက်နှာသည် ပြိုတော့မယ့်မိုးလို ညိုမှိုင်းအုံ့ဆိုင်း
လာ၏။

လေသံတိုးဖွဖွနှင့် မဝံ့မရဲ မိနွေပြောသည်။

“ကိုကို...ဆက်မှာပါ၊ မိနွေသိတယ်”

သူတို့ရှေ့က ဝါးသစ်သားစားပွဲလေးပေါ်တွင် မေဦးတို့အိမ်က
လိုင်းဖုန်းတစ်လုံးကို အပြင်ထုတ်ထားသည်။

အားလုံးသော မျက်လုံးတွေက အဲ့ဒီမီးခိုးရောင် ဖုန်းကလေး
ပေါ်မှာ။

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖုန်းမြည်သံက
မိုးကြိုးသံတစ်ခုအလား ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။

မေဦးက မိနွေရဲ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

မိနွေရဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်းပင် ဝင်းခနဲ တောက်သွားတာ

အထင်အရှား။ သို့ပေမယ့် မိနွေမှာ သတိတော့ ရှိသေးသည်။

“မေ...၊ မေ့အိမ်ကို လာတဲ့ဖုန်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ မေပဲ
တိုင်လိုက်ပါ” ...ဟုပြောသည်။

မေဦးက စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“.....”

“ဪ...၊ အေး၊ ငါ...မေဦး”

မေဦးရဲ့ လေသံက ရုတ်တရက် မာကျောတင်းပြတ်သွား၍
အားလုံးသော နားတွေစွင့်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

မိနွေရဲ့ မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားတုန်ရိုးသွားသည်။

“အားလုံးရှိတယ်၊ မိနွေလည်း ရှိတယ်၊ စောင့်နေတာ
ကြာလှပြီ...ဒီလိုအချိန်ကို၊ ဒီနေ့အတွက်တင် ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

မေဦးသည် ဖုန်းထဲမှာ ပြောနေသူရဲ့ စကားကို မျက်နှာခပ်မဲ့မဲ့
နှင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်
သေးသည်။

“ဒီမှာ...၊ ငါနဲ့ကိုဇော်ကတော့ လုံးဝ လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်
မျှော်မနေနဲ့၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငါတို့ မိနွေအနားမှာပဲ နေပေးသင့်တာပဲ
ဆိုတာ နင်သိရမှာပေါ့...နေ၊ ကိုဌေးတို့၊ စုစုနဲ့ယမုံတို့ကိုတော့

ငါလွှတ်ကြည့်မယ်လေ၊ လာမလာတော့ အာမ၊မခံနိုင်ဘူး”

“.....”

မေဦးက တင်းထားသောမျက်နှာနှင့်ပင် တယ်လီဖုန်း စကား
ပြောခွက်ကို မိနွေအား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ရော့....၊ နွေ....၊ နင်နဲ့ ပြောတော့မယ်တဲ့”

မိနွေက တုန်ရီလှိုက်ခါသော လက်ချောင်းများနှင့်
တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူသည်။

“ဆောင်း...”

ရက်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားခဲ့သော
ကိုကိုအသံကို လျှပ်စစ်လှိုင်းများအဖြစ် ဖုန်းထဲမှ သူမ ကြားရ၏။

ကိုကိုက သူမနှင့် စတင်ရင်းနှီး သိကျွမ်းကတည်းက
သူများတွေခေါ်သလို ‘နွေ...’ ဟု ဘယ်တော့မှ မခေါ်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဆောင်းလို့ပဲခေါ်ခွင့်ပြုပါ၊ နွေလို့ခေါ်ရင်
မနွေမိုးဆောင်းဘဝမှာ ပူလောင်နေမှာစိုးပါတယ်’ ဟု ကိုကိုပြောခဲ့သော
စကားကို သူမ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာသည်။ အခုတော့ ပူလောင်မှာ
စိုးခဲ့သော သူမကပဲ နွေ ဘဝထဲကို နေအစင်းတစ်ရာ ထည့်ပေးသွားခဲ့
ပြီလား.... ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုက အဲဒီလိုပြောတော့ ကိုဌေးကတောင်... “ဒါဖြင့်...မိုးလို့
ဘာလို့ မခေါ်သလဲကွ...မင်းနေ၊ ဟင်... မိနွေနာမည်မှာ တစ်လုံး
ကျန်သေးတာပဲ...” ဟု နောက်ခဲ့သေး၏။

ဒီတော့ ကိုကို အဲဒီတုန်းက ဘာပြန်ပြောတယ်လို့ထင်သလဲ။

“မိုးဆိုတာကမှ မှန်တိုင်းတွေ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဆောင်းကမှ
အမြဲအေးချမ်းတာပါ...”တဲ့။

ကိုကိုပြောခဲ့သမျှ နားနဲ့မကြား၊ နှလုံးသားနဲ့ နာယူပြီး အမြဲ
သတိတရ ရှိခဲ့တာပါ...ကိုကို။ ကိုကိုစကားတွေကို အခုမှ တစ်လုံးမကျန်
ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း မျက်ဝန်းအိမ်က တွဲခိုလှစ၊ မျက်ရည်စက်တွေ
က တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ဆင်းကျလာတော့သည်။

ကိုကိုကတော့ ဖုန်းတစ်ဘက်မှာ မြင်ရမှာမဟုတ်။

“ကိုကို....”

သူမအသံတွေ အတိုင်းအဆမရှိ တုန်ရီလိုက်ခါနေတာတော့
ခွင့်လွှတ်ပါ...ကိုကို။ ကိုကို ကျွန်မကို သနားလာအောင် ပြန်ဆွဲဆောင်
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဲ့ဒါ ရင်ထဲက မီးလျှံရဲ့ ပမာဏ သက်သက်ပါ။

“ဆောင်း၊ ဆောင်းက ကိုကိုနဲ့ စကားပြောချင်သေးတယ်ဆို”

စကားပြောချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုမျက်နှာကိုပါ မြင်ခွင့်
ရှိရင် မြင်ချင်တာပါ။

ထိုစကားကိုတော့ သူမရင်ထဲကပဲ ပြောမိလိုက်သည်။

ကိုကို နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှင် အရုံးပေးတတ်စမြဲဖြစ်သော သူမ၏ လေ့စရိုက်တွေ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။

တကယ်ပြောဖြစ်သွားတာက...တခြား။

“ဒီနေ့...ဖုန်းဆက်မှတ်လို့ ချိန်းခဲ့တာ ကိုကိုလေ...၊ ကိုကိုက နွေ့ကို ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြောပါ...ကိုကို၊ ကိုကိုပြောမယ့် စကားတွေကို နွေ့...တစ်လုံးမကျန် ယုံကြည်ပေးဖို့ နားထောင်နေပါတယ်”

ဖုန်းတစ်ဘက်မှာ ကိုကိုအသံ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အေးဆေးငြိမ်သက်သွားရတာလဲ။

ကိုကိုမှာ သူမကို ပြန်ပြောစရာ ဝေါဟာရစကားလုံးတွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်။ ကျောက်ရုပ်တောင် ခေါင်းညိတ်အောင် ပြောတတ်တဲ့ ကိုကိုအရည်အချင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်။

ကိုကိုက သူမကို ချစ်တယ်ဟု ပြောလာစဉ်က သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အကြံပေးစကားတွေကို သူမပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“မင်းနေက အပြောကောင်းတယ်နော်၊ အပြောကောင်းတိုင်း နင်က မယုံနဲ့၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား” ဟု ကိုဌေးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဒီတော့ မေဦးကလည်း... “အပြောတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရုပ်လည်း ချောတယ်၊ မိနွေ...၊ နင့်လို မိန်းကလေးမျိုးကို သူ အသာလေး လှည့်စားသွားနိုင်တယ်နော်”...ဟု သတိပေးခဲ့ဖူးပါသည်။

အခုမှတော့ မှန်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်...ဟု သူမ

နိုင်တည် မငိုညည်းချင်တော့ပါ။

ဖုန်းထဲမှာ ကိုကိုရဲ့ သက်ပြင်းရှိုက်သံတိုတိုးကလွဲလို့

ဘာစကားသံမှ မကြားရသေး။

သူမ စောင့်ဆိုင်းနေဆဲ...။

“ဆောင်း...”

ကိုကိုရဲ့ တုန်ရီတိုးဖွနေသော ခေါ်သံကို စတင်ကြားရသည်။

“ဆောင်းက ကိုကို့မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆို...”

သူမ၊ မဖြေမီ။ သူမမှာ အဖြေမရှိ။

“ကိုကို...ဆောင်းကို ဖိတ်စာပေးလိုက်တယ်လေ၊ ဆောင်း...”

ဆိုကို့ “မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖိတ်စာနဲ့တကွ လာခဲ့ပါ။

ဆိုကို့ဖိတ်ပါတယ်၊ ဆောင်းအတွက် ကိုကို့တံခါးတွေ အမြဲ...”

“ကိုကို...”

သူမတုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုကို...ဘာလို့ အဲ့ဒီလိုပြောရတာလဲ ကိုကိုရယ်”

ပြောရင်းနဲ့ သူမပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုက

သိန်းမရစွာ စီးဆင်းကျလာတော့သည်။ အို... ကိုကိုရဲ့ စကားလုံးတွေ

ဟာ အခုထက်တိုင် သူမနှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်း ရှိနေပါသေး

လား။

“ကိုကိုက ဆောင်း...ဒီမင်္ဂလာပွဲကို လာဖို့ ခက်ခဲနေမှာ စိုးလို့ပါ”

ဖိတ်စာနဲ့ဆိုရင် ခန်းမထဲထိ လာလို့...”

“တော့ပါတော့ ကိုကိုရယ်၊ နွေ့ကို စကားလုံးတွေနဲ့ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင် လက်ခံခေါင်းညိတ်ထားတဲ့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဘာလို့ပျက်စီးစေချင်နေတာလဲ ကိုကို၊ ကိုကို ပျော်နေတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ဖုန်းထဲမှာ ကိုကိုရဲ့ ရယ်သံကို ကျယ်လောင်စွာ သူမကြားရ၏။ ကိုကိုရဲ့ အက်ကွဲကြွေမှုနေတဲ့ ရယ်သံတွေက မထင်မှတ်လောက်အောင် ခြောက်ချားဖွယ်ရာ ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ကိုကိုပျော်နေတယ်...လို့ ဆောင်းထင်နေတာပဲ ပိုကောင်းပါတယ် ဆောင်းရယ်၊ ကိုကိုကို ဘာလို့ အခုထိ မမုန်းနိုင်၊ မမေ့နိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ ဆောင်း...ဟင်၊ ကိုကိုက ဆောင်းကို လှည့်စားခဲ့တာ လိမ်ညာခဲ့တာ၊ ကိုကိုက အချစ်နဲ့သစ္စာတရားထက် ငွေကြေးနဲ့ ဂုဏ်ပကာသနကို ပိုမက်တဲ့ကောင်ပါ...ဆောင်းရဲ့ ဒီလို လူမျိုးကို ဆောင်း... ဘာဖြစ်လို့ တမ်းတသတိရနေသေးတာလဲ၊ မနာကျည်းသေးဘူးလား”

ကိုကို စကားတွေ အဆုံးမှာ သူမ ရှိုက်သံတွေပဲ နှုတ်ခမ်းဖျားက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရ၏။ ကိုကိုကို ပြန်ပြောဖို့ သူမရဲ့ တင်းကျပ်ဆို့နင့်နေသော ရင်တွေကို ဘယ်လိုလျှော့ချရမှန်းမသိ။

စကားလုံးတွေက သူမ လျှာဖျားတွင် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။
ငိုသံတွေကြားမှ သူမ ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ကိုကိုက...ဒါဆို... မိနွေ့ရဲ့ အမုန်းကို လိုချင်လို့ မိနွေ့ကို ရက်စက်ခဲ့တာပေါ့နော်၊ မျက်နှာလေးတောင် မြင်တွေ့ခွင့်မပေးဘဲ

သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခဲ့တာပေါ့နော်၊ ကိုကိုကို ဘာလို့မုန်းစေချင်တာလဲ...၊
ကိုကိုကို နွေ... မုန်းလို့ရမယ်များ ကိုကိုယင်နေသလား”

“မုန်းရမှာပေါ့၊ ကိုကိုလို သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ဆောင်း...မုန်းကို မုန်းရမယ်”

ကိုကိုလေသံက မာသော်လည်း ငိုရှိုက်သံပါနေ၏။

သူမ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“မမုန်းဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မမုန်းဘူး”

ကိုကိုအသံ မုန်းတစ်ဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူမက
ရှိုက်သံဗလုံးဗထွေးနဲ့ ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။

“မုန်းကြည့်ပါတယ်...ကိုကို၊ မုန်းလို့ မရလို့ပါ၊ ကိုကို မင်္ဂလာ
ပွဲကို ဖျက်မယ်လို့ ပြောခဲ့မိတာလည်း ရှက်စိတ်နဲ့ သွေးပျက်ပြီး ပြောချင်
ရာ ပြောခဲ့မိတာပါ၊ တကယ်တမ်းကျတော့...တွေးကြည့်ရင် နွေဘက်က
ရှုံးနိမ့်နေပြီးသားပါလေ၊ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ကမှ နွေဘက်မှာ မရှိဘဲ
တခြားတစ်ဘက်ကို ယိမ်းသွားပြီးသားကိုး၊ ဟိုဘက်လမ်းက သာလို့
ဟိုဘက်လမ်းကို လျှောက်ဖို့ ကိုကို ရွေးချယ်ပြီးနေမှပဲ၊ နွေ... ဒီပွဲမှာ
ရှုံးပြီးသား ဆိုတာ... နွေ သိလိုက်ပါပြီ၊ ဒီ မင်္ဂလာပွဲကို နွေဖျက်ဖို့
မလိုတော့ပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချ အဲ့ဒီပန်းခင်းလမ်းကလေးကို
လျှောက်လိုက်ပါကိုကို၊ နွေ...မလာပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မလာပါဘူး၊
နွေကျေနပ်ပါတယ်၊ ကိုကိုအသံကို ဒီနေ့ နွေကြားလို့ ကျေနပ်လိုက်ပါ
ပြီ... ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုရဲ့ စကားသံကို ဖုန်းထဲမှာ သူမ လုံးဝမကြားရတော့ဘဲ အေးစက်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် သူမ ငိုရှိုက်သံသည်သာ အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။

မျက်ရည်စ၊တွေကို သူမ လက်ဖမိုးနှင့် အသာပင့်သုတ် လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို မော့လိုက်၏။

“ကိုကို...”

သူမခေါ်ပေမယ့် ကိုကိုမထူးတော့ပါ။

“ဒါပေမယ့်... ကိုကို၊ နွေကို မုန်းတော့ မမုန်းခိုင်းပါနဲ့ မချစ်နဲ့တော့လို့ ဘယ်တော့မှ လာမပြောပါနဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ— စာချုပ်တွေ ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုး၊ အသိသက်သေ သက္ကယတွေရေမှာ ကတိကဝတ်ပြုကြရမှ ချစ်ခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာရွက်တွေ— စာချုပ်တွေ၊ ကမ္မည်းတင်ထားတာတွေ၊ သက်သေပြရတာတွေဟာ အချစ်မဟုတ်ပါဘူး...ကိုကို၊ အချစ်ဆိုတာ အသည်းနှလုံးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာ၊ လူတိုင်း အလွယ်တကူ ဖတ်လို့မရသလို ဖျက်လို့လည်း မရပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ စာရွက်တွေပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာထက် အသည်းနှလုံးပေါ်မှာ ရေးတဲ့စာလုံးတွေက ပိုပြီးဖျက်ရခက် ပါတယ်၊ ဖျက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်”

ဇော်ထွေးက ရန်ကုန်ပြန်မည့် စုစုနဲ့ယမုံရယ်၊ အိမ်ပြန်မည့် သူ့ကိုပါ ခြံပေါက်ဝထိ လိုက်နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုဌေးညီက အပြောကောင်းနော်၊ နှစ်ခါ ဖုန်းမဆက်ရဘူး၊ မိနွေဟို့ အရှုံးပေးပါတယ်...ကိုကိုရယ် ဖြစ်သွားရော၊ ကျွန်တော်တို့က ဘေးကနေ အသည်းတွေယားလို့၊ အစတုန်းက ဖြင့် မိနွေပုံစံက ကျိတ်မနိုင်၊ ခဲမရ ပြောပစ်တော့မယ့် ပုံစံ၊ အဟုတ်အောက်မေ့လို့၊ သူ့လူနဲ့ကျကော့လည်း ပျော့တာပဲ”

စုစုက ဇော်ထွေးစကားကို ပြုံး၍ ထောက်ခံစွာ ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ သူ့ဘက်ကနေ စုတို့က နာနေသလောက် မိနွေက နာကို မနာနိုင်ဘူးတော့၊ တနည်းတော့လည်း ကောင်းပါတယ်လေ...၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲကို သူ ဘာတက်လုပ်မလဲ၊ ဘာသွားပြောမလဲ... ပူရတဲ့ ကိစ္စ ရှင်းသွားတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို အားလုံးက စိတ်တစ်ထင့်ထင့်နဲ့”

သူ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

သူ ခေါင်းခါလိုက်တော့ အကုန်လုံးက မျက်လုံးများဝိုင်းလျက် စိုက်ကြည့်ကြသည်။

လေပူတစ်ချက်ကို သူ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

“မိနွေကို လျော့မတွက်နဲ့...ဇော်ထွေး၊ မိနွေ အကြောင်းကို ငါ့ရော၊ မေဦးကပါ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ငါတို့က မိနွေနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်း မောင်နုမတွေ့လို ပေါင်းခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာ တင် ပြီးမယ်လို့ ငါ လုံးဝမထင်ဘူး၊ ငါက သူ့ကို ပေါက်ကွဲနာကျည်းပြီး

ခါးခါးသီးသီး ပြောပစ်ခွင့်ရအောင် မင်းနေနဲ့ တမင်...ဖုန်းချင်းတော့ငြိ
ဆက်ခိုင်းတာ၊ ဟိုကောင်က သူ့ကို အပျော့ဆွဲ ဆွဲသွားတော့ သူကစဲ
အရုံးပေးရတဲ့သူ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲ့ဒါ လုံးဝ မကောင်းဘူး၊ အမှန်က
သူ့ကိုငါက ပေါက်ကွဲစေချင်တာ၊ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖေါက်ထုတ်
လိုက်စေချင်တာ၊ ခု ဖြစ်သွားတာက... မနိုင်လို့ အရုံးပေးလိုက်ရတယ်—
ဆိုတဲ့ ဒီဇိုင်း၊ ဒါ...မိနွေ အစစ် မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စုစုနဲ့ ယမုံက ရင်ဘတ်လေးတွေဖိသည်။
ဇော်ထွေးကလည်း ခြံထဲမှာ ကျန်ခဲ့သော သူမိန်းမနဲ့ မိနွေဆီ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့်သည်။

စုစုက တုန်ရီနေသော အသံလေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး တိုးဖွကာ
သူ့ကိုမေး၏။

“ဒါဆို...၊ မိနွေက ဘာ...ဘာ....ထပ်လုပ်မယ်လို့ ကိုဌေး
ထင်လဲ၊ ကိုဌေး ဘယ်လို ခန်းမှန်းလို့ရလဲ ဟင်၊ သူ... ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“အဲ့ဒါကို ငါလည်း သိချင်နေတာပါပဲဟာ”

ဇော်ထွေးက ခေါင်းကုတ်သည်။

“မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲအချိန်မှာ သူ...စိတ်ကို ထိန်းထားနိုင်ဖို့ပဲ
လိုတယ်”ထင်တယ်နော်...ကိုဌေး၊ အဲ့ဒီအချိန်က သူ့အတွက် အခံစား
ရဆုံး အချိန်နေမှာပဲ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းမိန်းမက မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲကို လုံးဝ

မတက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာပေါ့...ဇော်ထွေးရ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မိန္ဇွေကို သူ မျက်ခြေမပြတ် ဆောင့်ကြည့်နေဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သူသိနေတယ်လေ”

စုစုနဲ့ယမုံကပင် မိန္ဇွေအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောလာသည်။

“ဒါဆို...စုတို့လည်း မင်းနေပွဲကို မတက်တော့ဘူး ကိုဌေးရာ၊ မိန္ဇွေအနားမှာပဲ အားလုံးရှိနေကြရင် မကောင်းဘူးလား”

သူ ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ အဲဒီအချိန်ကို ငါက သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ ဖြတ်သန်း စေချင်တာ၊ ဒီအချိန်ကို သူကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်မှ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး သူ ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်နိုင်သွားမှာ...စု၊ ဒီတော့ ငါတို့အားလုံး သူ့အနားမှာ နေပေးဖို့ မလိုဘူး၊ နေပေးလိုက်ရင် မိန္ဇွေဟာ တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက်မရှိတဲ့...၊ အမြဲရှုံးနိမ့်နေတဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့ အသက်ရှင်သန်သွားရလိမ့်မယ်၊ သူ့အနားမှာ မေဦးနဲ့ ဇော်ထွေးရှိရင် လုံလောက်တယ်၊ နင်တို့က မင်္ဂလာပွဲကို သွားတက်ပါ၊ ပြီးတော့ နင်တို့က မင်းနေနဲ့တင်မဟုတ်ဘူး၊ သတို့သမီးဘက်နဲ့ပါ ရင်းနှီးနေကြတာ၊ မသွားရင် ပိုရပ်ပျက်မယ်လေ၊ သွားသာသွား”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က တအံ့တဩနဲ့ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ် သည်။

“ဒါဆို...ကိုဌေးကရော၊ ဘယ်မှာ ရှိမှာလဲ”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါလည်း အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို လာတက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါက

မင်္ဂလာခန်းမထဲ ဝင်ထိုင်နေမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လာတယ်ဆိုတာ လက်ဖွဲ့လေးဘာလေးပေး၊ အမျိုးတွေကို နှုတ်လေးဘာလေး ဆက်ပြီး ဟန်ပြ လာတာ၊ ဟိုတယ် ဝင်ပေါက်မှာပဲ တစ်ချိန်လုံး ရပ်စောင့်မယ်လို့ ငါမိတ်ကူးထားတာလေ။”

စုစုနဲ့ယမုံက မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားပြီး သူ့ကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်သည်။

ဇော်ထွေးကတော့ နှုတ်ကနေ မေးခွန်းတစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်သွားသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့...ကိုဌေးက...”

ဇော်ထွေးဆက်မမေးပါ။ ဇော်ထွေးမျက်လုံးတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်ကနေ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ အဖြေကို ရှာတွေ့သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲမှာ ငါရှိမှဖြစ်မှာ၊ အောက်တယ်...နဲ့မေဦးကို မိနွေ...ဘနည်းနည်းနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီး ဆိုက်မင်္ဂလာပွဲမှာ နောက်ဖို့ ရောက်လာခဲ့ရင်...”

“မပွင့်ဘူး...” တဲ့
ရင်နှံ့တောင်
လွှဲခွင့်မရှိ

နိဂုံး

.....

မြေညီထပ် မင်္ဂလာခန်းမသို့ တက်ရာ လှေကားလေး၏
ထောင့်ချိုး အကွေ့မှာ အော်လ်ကတ္တီပါ ဖိနပ်ရှားညှိရောင်လေး စီးထား
သော ဖြူဖွေးရှင်းသန့်သည့် ခြေဖဝါးတစ်စုံ ပေါ်လာသည်။

ခြေသံကြောင့် ကားပါကင်ထဲမှ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည့်
သူတို့အုပ်စုသည် လှေကားထိပ်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြ၏။

“မင်းနေ...”

သူ့နှုတ်ကနေ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

စုစုနဲ့ ယမုံက မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်လျက် မင်းနေကို
ကြောင်ငေးနေသည်။

မင်းနေကတော့ သူတို့အာလုံးရဲ့အပေါ်မှာ အကြည့်မရှိ။
မင်းနေရဲ့ မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်ငေးရီစွာ လှမ်းကြည့်နေခဲ့သူက... မိလ္လာ
မိနွေကိုသာလေ...။

မိန္ဒေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့ပြီး ရပ်တန့်
နေရာမှာပင် ကျောက်ရပ်တုတစ်ခုလို...။ မိန္ဒေမျက်လုံးတွေကလည်း
မင်းနေရဲ့ စူးရှပြန်းထန်သော အကြည့်တွေနဲ့ အပြိုင်...။

“ကိုကို...”

တုန်ယင်လှိုက်ခါနေသော မိန္ဒေရဲ့ခေါ်သံတိုးဖွဖွက တိတ်ဆိတ်
နေသော ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်၍ ပေါ်လာခဲ့သည်။

မင်းနေက လှေကားထိပ်မှ တစ်ထစ်ချင်း ဖြေးညှင်းစွာ ဆင်း
လာပါသည်။ မင်းနေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အိပ်မက်ထဲမှာ လှမ်းလျှောက်
နေသူရဲ့ ခြေလှမ်းတွေလိုမျိုး။ မင်းနေမျက်လုံးတွေက မိန္ဒေရဲ့ မျက်နှာ
ပေါ်က တစ်စက္ကန့်မှ မခွာ။ မျင်တောင်ခတ်ကြဖို့ကိုလည်း နှစ်ယောက်
စလုံး သတိမရကြ။

မင်းနေရဲ့ အဝတ်အစားသည် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ
မရှိသော ကားပါကင်မြေအောက်ထပ်မှာပင် ဖြူဖွေးလင်းလက်လျက်
တောက်ပထယ်ဝါနေပါသည်။

ပုဆိုးက ရွှေအိုရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ ငွေရောင်ပိုးချည်မျှင်လေးတွေ
အဆင်စိတ်စိတ် ယက်ပေါက်ထားသော မန္တလေး လွန်းတစ်ရာချိတ်
စစ်စစ်။ ရင်တစ်ဘက်ဖုံး တိုက်ပုံအင်္ကျီသည် ကော်တင်၍ ခေါက်ရိုးကျ
နေကာ ဖြူလွလွ အရောင်က ဘော်ငွေရောင်ဘက်သို့ပင် ကူးချင်သည်။

ညာဘက်ရင်ညွန့်ပေါ်မှာ ကျောက်ခက်စိမ်းလေးခံကာ ဟွယ်
ချိတ်ထားသော ဒဗ်ဒရိုဘီယမ်သစ်ခွ ခပ်လတ်လတ် အဝါရောင်သည်

ဝင်းအိနေကာ ရွှေနှင့်သွန်းလုပ်ထားသလို လက်ရာမြောက်နေ၏။

မောင့်ကျက်သရေ ခေါင်းပေါင်း အဝါနုရောင်လေးကလည်း မင်းနေ၏ မဟာနဖူးပေါ်မှာ တိကျသေသပ်စွာ ဘောင်ခတ်ပေးထားသလို ထင်းလင်းကြွရွှေ နေပါသည်။

ထူထဲ၍ နက်မှောင်ဖြောင့်တန်းလွန်းသော မျက်ခုံးနှစ်ခုသည် ဆက်လှဆက်ခင်။ မျက်တောင်ရှည်တွေ ဝန်းရံထားသော ညိုဖျော့ဖျော့ မျက်ဝန်းအိမ်တစ်စုံက အစဉ်အမြဲ ညိုငင်သလို ကြည့်တတ်သော အကြည့်။ နှာတံသည် မင်းနေမျက်နှာမှာ အပေါ်လွင်ဆုံး။ သေသေချာချာ ရိတ်သင်ထား၍ စိမ်းမြစွာ ရှင်းသန့်နေသော မေးရိုးပါးပြင်တို့ အလယ်မှာ ယောက်ျားတန်မဲ့ ထူထဲနည့်စွာ နီမြန်းလွန်းသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် ယခုတော့ လှည့်စားမာယာများသည့် စကားတော့ကို ပြောတတ်ခဲ့သည့် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြစ်မှန်း အာလုံးသိခဲ့ရပြီ။

အဲ့ဒီနှုတ်ခမ်းတွေ အောက်မှာပဲ မိနွေ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လဲပြိုကျဆုံးခဲ့ရပြီးပြီ။

အခုတော့ အဲ့ဒီနှုတ်ခမ်းတွေသည် သိသာထင်ရှားလွန်းစွာ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလာပါသည်။

“ဘောင်း...”

ကျောက်ရုပ်ကလေးလို ငြိမ်သက်နေရာမှ မိနွေ ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည်။

မိနွေက မင်းနေဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားပါသည်။

“အဲဒီနာမ်စားကို မခေါ်ပါနဲ့တော့လား...ကိုကို၊ ကိုကို
ဖြစ်စေချင်သလို မိန္ဒေဘဝက အေးမှ မအေးချမ်းတော့တာ”

မင်းနေရဲ့ မျက်နှာက ကွက်ခနဲ မည်းသွားသည်။

ထစ်ငေါ့နေသော စကားတွေ မင်းနေနှုတ်ခမ်းက ဗလုံးဗထွေး
ထွက်လာ၏။

“နွေ...ကိုကို...၊ ကိုကို...မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်...ဖျက်...ဖို့
ရောက်လာတာပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

မိန္ဒေက မခိုးမခန့်ရယ်သည်။ ရယ်သံသည် ဆွေးမြည့်စွာ
အက်ကွကြေမွနေမှန်း သူတို့အားလုံးသိကြသည်။

မိန္ဒေက ဟန်ပါပါ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်သေး၏။

“အရင်တုန်းကတော့ ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ဖို့ဆိုတာ မိန္ဒေရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ ကိုကိုရဲ့ ရက်စက်မှုကို ကလဲစားချေဖို့အတွက်၊
ဒီပွဲမှာ အနိုင်ရလိုစိတ်သက်သက်အတွက် မိန္ဒေ ကြံစည်ခဲ့တာ၊ အခု
တော့ အဲဒါတွေအတွက် တစ်ခုမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး...ကိုကို၊ ဒီနေရာ
ကို နွေ...အခု လာခဲ့တာ...”

မိန္ဒေရဲ့ စကားကို အားလုံးက ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ ဂေးစိုက်
နားထောင်နေကြစဉ်...။

“ဒီကို နွေ...အခု...လာခဲ့တာ အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်၊
ကိုကိုကို နွေ...ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ၊ နွေ...ကိုကိုကို လုံးဝ
မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး...ကိုကိုရယ်”

မိနွေရဲ့ လေသံသည် အဖျားခတ်၍ တုန်ရိသွားကာ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတို့က ဝေ့ဝဲရစ်သီလာခဲ့သည်။

မိနွေစကားအဆုံးမှာ မင်းနေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖြတ်ရိုက်ခံ လိုက်ရသလို နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ယိုင်ယဲ့သွားပါသည်။

အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း အမြင့်ဆုံးထိ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကိုဌေးက...မိနွေရဲ့ လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကိုင်၍ ခပ်မာမာ အော်ပြောလိုက်ရသည်။

“မိနွေ...၊ နင်...သတိထားစမ်း၊ နင်...အဲ့ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး”

သူ့စကားကို မိနွေက ကြားလေသည့်ဟန်တောင် မပြပါ။ သူ့ဆွဲထားသည့်လက်ကို ဆောင့်ရုန်းပြီး မိနွေက မင်းနေရဲ့ရာသို့ ပြေးသွား၏။

“ကိုကို...၊ နွေနဲ့ အခုလိုက်ခဲ့ပါ၊ လိုက်ခဲ့ပါ...ကိုကိုရယ်၊ မိနွေတို့ ဒီနေရာကနေ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးကြမယ်လေ၊ နွေ့ကို ကိုကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

နဖူးနဲ့ နားသယ်စဆီမှာ ချွေးစလေးတွေ သီးလာသော မင်းနေရဲ့ မျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် ပျက်ယွင်းလာသည်။

မျက်နှာကို အောက်သို့စိုက်၍ မင်းနေ တုန်လှုပ်စွာပြောသည်။

“ကိုကို...အဲ့ဒီလို လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူး...နွေ”

“ဘာ...”

မိနွေရဲ့ အော်သံသည် သွေးပျက်ခြောက်ခြားစွာ ထွက်ပေါ်

လာသည်။

“ပြန်ပြောပါဦး...ကိုကို၊ ကိုကို မိနွေနောက်ကို လုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်နွေ၊ ကိုကို အခုလိုအချိန်မှာ ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးရလောက်အောင် မိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကြောင့် အရှက်ရကုန်မယ့်၊ ဂုဏ်သိက္ခာကျကုန်မယ့် မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတွေ၊ ထောက်ထားခဲ့ညှာရမယ့် မျက်နှာတွေကို လှည့်မကြည့်ပဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပစ်ရလောက်အောင် ကိုကို မမိုက်မဲဘူး”

မိနွေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသလို ထင်ရသည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်ပဲ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်တလဲလဲပြောပြီး သာယာမှုရှာသွားတာကျတော့ရော... မိုက်မဲတဲ့ လုပ်ရပ်မဟုတ်ဘူးလား ကိုကို”

မင်းနေ မျက်နှာကို အောက်ငုံ့သည်။

မင်းနေရဲ့ လက်မောင်းတွေကို မိနွေက စုံကိုင်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်ခါယမ်းလေသည်။ မျက်ရည်ပေါက်တွေက မိနွေရဲ့ ပါးပြင်ပေါ် အဟားအဆီးမရှိ ကျဆင်းလာရင်း မိနွေက တုန်ရီဆိုနှင့်စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုကို...၊ ကိုကိုက လူပုံအလယ်မှာ တိုင်းသိပြည်သိ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်တာမှ ရက်စက်တယ်လို့ သူ့ဆုတောင်း

တာလား၊ ဟုတ်လား...၊ ဘယ်သူမှမသိအောင် လှည့်စားခံရတာ၊ သစ္စာ
မဲ့တာကို ခံရတာ၊ ဘဝတစ်ခုလုံးကို သေအောင် တိတ်တိတ်ကလေး
ခြေမွှခံနေရတာတွေကျတော့ ရက်စက်တယ်...လို့ မခေါ်ချင်ဘူးလား
ဟင်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတာချင်း ကတော့
အတူတူပါပဲ...ကိုကို၊ လူမသိ သူမသိ ဖောက်ပြန်တဲ့ လုပ်ရပ်တွေကမှ
တကယ်တော့ ပိုပြီးရက်စက်တဲ့၊ ပိုပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ၊
ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူးလို့ ထင်ပြီး ရက်စက်မှုတွေကို လျှို့ဝှက်စွာ
ဖန်တီးနေတာကမှ အပြစ်ဒဏ်အကြီးဆုံး လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ...ကိုကိုရဲ့”

မင်းနေရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မိနွေရဲ့ ဆွဲခါမှုအောက်မှာ
တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာသည်။

မင်းနေက သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ပြတ်တောက်လုမတတ် ဖိကိုက်
ထားတာ သူတို့အားလုံးတွေ့ရ၏။

မင်းနေ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာသည်။

မင်းနေ မျက်ဝန်းမှာ ဘယ်သူမှ မမျှော်လင့်သော မျက်ရည်
စ၊ တွေကို သူတို့ အားလုံးတွေ့ကြသည်။

မင်းနေ...မိနွေကိုကြည့်၍ ထိုစကားကို ပြောချလိုက်ပါသည်။

“နွေ...၊ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကိုကို မပြောချင်တော့ပါဘူး၊
ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ကိုကို မဖျက်ပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် နွေ...ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊
ပြောလေ...”

မင်းနေသည် ဖြစ်လာသမျှ ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ဘာမှမယုံ

ဟန်နဲ့ မိန္ဒေရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို မတုန်မလှုပ် ရပ်တန့်လိုက်၏။

မိန္ဒေသည် မင်းနေကို နာနာကျည်းကျည်း စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။ မင်းနေရဲ့ ပုံစံကို ကြည့်ရင်း မိန္ဒေက ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်ချလိုက်သည်။ ရယ်မောနေသူ၏ ပါးနှစ်ဘက်စလုံးတွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခုက မမြောက်သွေသေး။

မိန္ဒေ...ရှိက်သံတစ်ဝက်နှင့် ခေါ်သည်။

“ကိုကို...”

မိန္ဒေက မင်းနေ၏လက်ဖဝါး တစ်ဘက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခေါင်းမောပြီး နွေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပါဦး ကိုကို၊ တစ်ခါတုန်းက စက္ကန့်မလပ်တောင် မြင်ချင်လွန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိုကို အချစ်ရဆုံး...ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာပါ။ ဒီမျက်နှာကို ကိုကို ဘာလို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင် မော့မကြည့်တော့တာလဲ ကိုကိုရယ်”

မင်းနေ ခေါင်းမောလာ၏။

မင်းနေ၏မျက်လုံးတွေသည် ထွက်ပေါက်ရှာနေသော သားကောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးမျိုးဖြစ်နေသည်။

နာကျင်ထိခိုက်နေ သော...၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော...၊ သွေးပျက်ကြောက်ရွံ့ နေသော...မျက်ဝန်းအကြည့်များ...။

မိန္ဒေသည် ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို နည့်ညင်သာစွာ မော့ကြည့်

နေပါ၏။

အခုအချိန်မှာ ဘယ်သူကနိုင်ပြီး ဘယ်သူက ရုံးသွားသလဲ
ဆိုတာ ပြောရခက်ပါသည်။

မိန္ဒေက မင်းနေမျက်လုံးများထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်
နေရင်း...။

“နွေ... အရှုံးပေးမှာပါ...ကိုကို၊ နွေသိပ်ချစ်တဲ့ ကိုကိုဘဝ
ပျက်စီးဆုံးရှုံးအောင် နွေ...ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရက်ဘူးဆိုတာ
ကိုကိုသိပါတယ်၊ ဒီနေရာကနေ ကိုကိုမပါပဲ နွေလှည့်ပြန်ရလိမ့်မယ်
ဆိုတာ နွေသိပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့်...”

မိန္ဒေ တစ်ချက်ရှိုက်၏။

ရှိုက်သံကို ဆိုနှင့်စွာ မျှိုသိပ်လိုက်ရ၍ မိန္ဒေရဲ့ အသံတွေ
ဗလုံးဗထွေး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဒါပေမယ့်...နွေ...ဒီလိုမျိုးကြီး မရှုံးချင်ဘူး၊ နွေ...တိတိကျကျ
ရုံးသွားပြီဆိုတာသိအောင် စကားတစ်ခွန်းတော့ ကိုကိုပြောပေးလိုက်ပါ၊
နွေ့...ကို...မချစ်တော့ဘူး...ဆိုတဲ့စကား နွေ...အခု ကြားသွားချင်တယ်
ကိုကို”

မင်းနေရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟသွားသည်။

တုန်ရီလှုပ်ခါသော အကြည့်တွေကို အဝေးသို့ မင်းနေ
သွင့်တော့ မိန္ဒေက မင်းနေရဲ့မျက်နှာကို သူမဘက်သို့ ဆွဲကိုင်လာ
လှည့်၍ သူမကို ကြည့်စေသည်။

“ပြောလေ...ကိုကို၊ ပြောလိုက်ပါ”

မင်းနေရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီ လှုပ်ရှားလာ၏။
သို့သော်...ဘာစကားလုံးမှ မင်းနေနှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်မလာပါ။

“ကိုကို...နွေ့မျက်လုံးထဲကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး
ဒီစကားကိုပြောပေးပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နွေ့ရပြီးပြီလေ။ အဲ့ဒီ
အသုံးမဝင်တော့တဲ့ အချစ်ဆိုတာကို နွေ့ဆီမှာ ထားမသွားပါနဲ့။ နွေ့
မလိုချင်တော့ဘူး။ အဲ့ဒီအချစ်ကို ကိုကိုပဲ ပြန်နှုတ်ယူရလိမ့်မယ်၊
ပြောလိုက်ပါ။ နွေ့ကို....မ...ချစ်...တော့...ဘူး...လို့”

“နွေ့ကို...နွေ့ကို...”

စက္ကန့်တံများ မြန်ဆန်စွာ ရွေ့လျားနေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက
လိုတာထက် ပိုကြာလာသည်။

မင်းနေ ကျိတ်ငိုနေသည်။

“နွေ့ကို...ကိုကို...”

မင်းနေ မျက်ဝန်းအစုံမှာ နီရဲစိုစွတ်လာ၏။

“မ...ချစ်...တော့...ဘူး”

မင်းနေသည် အဲ့ဒီစကားကို အံကျိတ်၍ ပြောချလိုက်ပါသည်။
မိနွေ့က လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ကိုကို၊ ဒီစကားကို နွေ့ကြားရတဲ့
အတွက်လေ...၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မချစ်တော့ဘူး...လို့
ဆိုတဲ့ စကားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲ့ဒီ စကားနှစ်ခွန်းလုံးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကိုက

ညာပြောခဲ့တယ်...ဆိုရင်တောင် နွေ...ကိုကိုကို ကျေးဇူးအမြဲတင်နေမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။”

နွေက မင်းနေရဲ့ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးတွေကို ဟိုး...အဝေးကြီးက ငေးစိုက်ကြည့်သလိုမျိုး စိုက်ကြည့်နေရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးရုံနေခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပွင့်မလာမယ့် သစ်ပင် တစ်ပင်ဆီက ပန်းတစ်ပွင့်ကို နွေ... ထာဝရ စောင့်ဆိုင်းနေစရာ မလိုတော့ လို့လျှော့ နွေအတွက် မနက်ဖြန်အားလုံးဟာ...အသစ်ဖြစ်သွားပါပြီ ကိုကို၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နွေက မင်းနေရဲ့ ရှေ့ကနေ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်သည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ နွေ...သွားတော့မယ်နော်”

မိနွေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ခိုင်မာပြတ်သားစွာ မင်းနေရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်း၍ ကြောင်ကြည့်နေကြသော စုစုနု့ယမုံသည် အခုမှ သတိဝင်လာကာ မိနွေရဲ့ နောက်ကို ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလိုက်သွားကြပါသည်။

ကိုဌေးကိုယ်တိုင်တောင် မိနွေရဲ့နောက်က ပြေးလိုက်မိ တော့မလို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသေးတာ။ သို့ပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို တစ်စုံတစ်ရာက ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံထားရသလိုဖြစ်နေသည်။

အရင်ကလို ဆိုရင်တော့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မိန့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ စိုးရိမ်ရမည့်သူက အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်လို့သွား၏။

မင်းနေကို သူဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

မင်းနေသည် သူရပ်တန့်နေခဲ့သောနေရာကနေ တစ်လက်မမျှ မရွေ့သေးပါ။

တကယ်ဆို မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုမှာ သတို့သားတစ်ယောက်အဖို့ ထိုမျှလောက် အေးစက်ခြောက်သွေ့စွာ သေဆုံးနေဖို့ မကောင်း။

တုန်လှုပ်စွာ နာကျင်ကြေမွနေသော မင်းနေ၏ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို သူတအံ့တဩ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားသလို နောက်ထပ် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုက စတင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်ပါသည်။

အရုံးနှင့် အနိုင်ကို ခြားထားသော စည်းမျဉ်းကြောင်းကလေးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အင်မတန် ပါးလှပနေတတ်၏။ လောကကြီးမှာ အတိတ်ကို မေ့လျော့ချင်စွာ ဖျောက်ဖျက်လိုသူတွေ အမြဲရုံးပြီး၊ ရင်ဆိုင်တတ်သူတွေသာ အမြဲ အနိုင်ရပါသည်။

နိဂုံး
(သို့)
နိဒါန်း

နိဂုံး(သို့)နိဒါန်း

.....

မြင့်မားသပ္ပာယ်လွန်းစွာ ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးထွက်လုနီးပါး တည်ရှိနေသည် မဟာစေတီတော်ကြီး၏ စိန်ဖူးတော်ကို သူမဖူးမြော်ရင်း ဓေနယုသတ္တဝါအပေါင်းကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေနေလိုက်မိသည်။

တိမ်တွေ့ရဲ့ အရောင်သည် ငွေရောင်ဘက်သို့ လုံးလုံး လျားလျား ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်လေသည်။ အရှေ့ဘက်က နေရဲ့ အလင်းတန်းများသည် တိမ်တွေ့ကို ဇာနားကွပ်ထားသလို အလှဆင်နေသည်။

ကောင်းကင်သည် လတ်ဆတ်စွာ ပြာလဲ့နေခဲ့သည်။ ကျေးငှက်တွေ့ရဲ့ အသံကို တေးဂီတဟု သူမထင်ချင်သည်။ ဆည်းလည်းသံတွေကလည်း သူမနားမှာ ချီလွင်ကြည်အေးနေသည်။

အေးမြသော လေပြည်အစော့တွင် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့်

ပန်းစည်းထဲမှ ကံကော်ပန်းပွင့်၏ ရနံ့သည် ရင်ကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။

ဘုရားကို ဝတ်ပြုရန် ထိုင်နေရာမှ သူမ ဖြေးညှင်းစွာ ထ၊ရပ်လိုက်သည်။ ပန်းစည်းကို သူမ၊မွေးနံ့ထောင့် ပန်းအိုးမှာသွား၍ ကပ်လှူစိုက်ထိုးလိုက်၏။

ဘုရားမှ မပြန်ချင်သေးသော စိတ်နဲ့ သူမကပ်လှူထားရာ ပန်းစည်းလေးကို လှမ်းမြင်နေရသော ဘုရားရင်ပြင် အုတ်စည်းရိုးဘောင်ကလေးပေါ် ခဏထိုင်လိုက်ရင်း အာရုံပြု ကုသိုလ်ယူနေလိုက်မိသည်။

လူသူရှင်းလင်းပြီး တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလွန်းသော ဒီလို နံနက်စောစော အချိန်မျိုးမှာပဲ ဘုရားကို လာရောက်ဝတ်ပြုရတာ အကောင်းဆုံးလေ။

သူမ မျက်လုံးတွေ...ခဏမှိတ်ထားလိုက်စဉ် နှာသီးဖျားကို ရှေ့ဝဲလာသော နိုင်ငံခြား ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးကို ထူးဆန်းစွာ ရလိုက်သည်။

အဝတ်စ၊တစ်ခု၏ လှုပ်ခတ်သံနှင့်အတူ သူမဘေးမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက် ကပ်ထိုင်လိုက်မှန်း သိလိုက်၏။

သူမ၊မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမဘေးမှာ သူမ၊မသိသော မျက်နှာစိမ်း အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ချောမွေ့ရှင်းလင်းသော မျက်နှာက အပြင်အဆင်၊ အခြယ်အသားကလေးနေလျက် ကျက်သရေရှိ၍ လှပနေပါသည်။ မတိုလွန်း၊ မရှည်လွန်းသော

ဆံပင်တွေကို ထုံးငွေ့ထားပုံက ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် တိကျစွာ လိုက်ဖက်နေမှန်း သတိထားမိသည်။

ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးနှင့် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာတွေက မများလွန်း၊ မနည်းလွန်းပဲ အဆင့်အတန်းကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ညွှန်းနေသည်။

သူမတို့ မြို့က ဟုတ်ပုံမရ။

ရန်ကုန်ကလာသော ဧည့်သည်ဘုရားဖူးတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော သူမက ဧည့်ဝတ်ကျေလိုစွာ အရင်ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

ထို အမျိုးသမီးရဲ့ ပြန်ပြုံးသော အပြုံးက ဖော်ရွေနေပေမယ့် အဲဒီအပြုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေသည့်။

သူ...ငါ့ကို သိနေသလား။

သူမ၊ အတွေးတွေ ဇေဇေဝါ ရှုပ်ထွေးသွားစဉ် ထိုအမျိုးသမီးကတော့ ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်သွားကာ ခပ်ငေးငေး လှမ်းမျှော် ဖူးနေခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ သူမကိုပဲ ပြောသလိုလို၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရေရွတ်သလိုလိုနှင့် ထိုအမျိုးသမီးက စကားစတင်ပြောဆိုသည်။

“ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီနေရာကို အမြဲလာရတာ... စိတ်ကို ငြိမ်းအေးနေမှာပဲနော်၊ ကိုယ်...အခု ခဏရောက်လာတာတောင် မပြန်ချင်တော့တာ”

သူမ မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိ၏။

ဒီနေရာကို မနက်မိုင် ငါ...အမြဲလာနေတာ သူသိနေတယ်။

သူ ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာလား။ ဒီမြို့မှာ ငါ...သူ့ကို တစ်ခါမှလည်း
မတွေ့ဖူးပါပဲ။

သူမအတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်ကြပြီ။ အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာ
ကို စေ့စေ့ကြည့်မိတော့လည်း သိက္ခာမရှိဘဲ သူတွေ မဟုတ်မှန်း
သေချာနေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက သူမဘက်လှည့်ကာ ခုနကလိုပင်
ရင်းနှီးနှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးမျိုး ထပ်မံပြုံးပြလိုက်လေသည်။ သူမ
စိတ်ထဲက ကသိကအောက် ဖြစ်လာတာကို အောင့်မထားနိုင်တော့ပဲ...။

“ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဖူးကြသလား...
ဟင်”

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အံ့သြသော
အရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ သူမရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ စေ့
ကြည့်ပါသည်။

အခုမှ ထိုမိန်းမရဲ့ အကြည့်ကို အနည်းငယ် သူမ အကဲဖမ်း၍
ရသွား၏။ ထိုမိန်းမဟာ ကြေကွဲဆိုးနွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို
လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားတယ်။ အဲ့ဒီအကြောင်းတစ်ခုခုဟာ သူမနဲ့
သက်ဆိုင်သလား...။

ရီဝေမှိုင်းပျသော အကြည့်တွေ ရှိနေလျက်က ထိုအမျိုးသမီး

သည် သူမကို ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူမ၊မေးခွန်းကို ဖြေသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်း...မြင်ဖူးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ”

အဲဒီမိန်းမဟာ ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်သွား
ပါသည်။ ပြီးတော့ စကားကို ဆက်ပြော၏။

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို သိပါတယ် နွေ၊ နွေ...လို့ပဲ ခေါ်ခွင့်
ပြုပါနော်...၊ မနွေမိုးဆောင်း”

သူမ အံ့သြရသည့် အလှည့်ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ အံ့သြရသည်က...

“ကိုယ့်နာမည်က ရွှေရုပ်လွှာပါ”

သူမရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
ပါသည်။ ရင်ခုန်သံသည် ခေတ္တခဏ ရပ်တန့်သွားရသည်။

ဦးနှောက်က အတိတ်ကို အကျဉ်းတန်ခွာ တစ်ကွက်ချင်း
ပြန်လည်သတိရသည်။ တည်ငြိမ်နေသော ရေပြင်ကိုမှ လာရောက်
လှုပ်ခတ်အောင် ခဲတစ်လုံးနဲ့ ပစ်ပေါက်ရက်သူ။

ဘုရားကို အာရုံပြု ကုသိုလ်ယူခဲ့သမျှ ထိုမိန်းမ၏ စကား
တစ်ခွန်းတည်းနှင့် ညစ်နွမ်းပျက်စီးသွားရပြီ။ ကိုကိုမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ
မျက်ဝန်းထဲ မြင်မိသည်။

သူမ၊နာကျင်ဆို့နှင့်စွာ နှုတ်ခမ်းတွေကို အရင်ဖိုကိုက်လိုက်မိ
သေးသည်။

ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာကို ပကတိအေးစက်စွာ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ သူမကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မနဲ့ မရွှေရုပ်လွှာကြားမှာ ပြောစရာစကား ရှိလို့လား... ဟင်၊ ကျွန်မကတော့ မရှိဘူးထင်တာပဲ”

သူမ၊ စကားအဆုံးမှာ ရွှေရုပ်လွှာက ခပ်အက်အက် ရယ်မောချင်ဟန်ဆောင်၏။ ရယ်သံက အသက်မပါမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့မင်းကြားမှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိသင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သူမထင်ချင်လာသည်။ ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ အသံနဲ့အမူအယာသည် သူမမျှော်လင့်ထားသည်ထက် တင်းမာမှုလျော့နည်းနေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ သိပ်ကို ပြောပြချင်နေတာလေ၊ ကိုယ်မျှသိပ်ထားရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ်နွေ၊ ရင်နဲ့အမျှ ခံစားရလွန်းလို့ပါ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို အပြောပြသင့်ဆုံး လူကလည်း ဒီလောကထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်...လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်”

ရွှေရုပ်လွှာက သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အဲ့ဒီ အကြည့်တွေမှာလည်း ရန်လိုမှု၊ မကျေနပ်မှု စိုးစဉ်းမျှမပါ။

ရီဝေသော ဆွေးမြည့်နာကျင်သည့် အကြည့်တွေ...ဟုပဲ သူမ မြင်နေပြန်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်...နွေ၊ ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်ပေးပါနော်”

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူမဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို ခါလိုက်မိပါသည်။

“အဲ့ဒါ...ကိုကို...၊ အို...ကိုမင်းနေပြည်နဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မနားမထောင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ အရာအားလုံးကို ချွန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ... မရွှေရုပ်လွှာ၊ မပြောပါနဲ့တော့”

ရွှေရုပ်လွှာမျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပါသည်။

“နွေ... ကိုယ်ပြောတာ...”

သူမ၊ ဆတ်ခနဲ ထိုင်နေရာမှ ထ၊ ရှုပ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ အခုထက်ထိ ကျွန်မကို လိုက်နှောက်ယှက်နေတာလဲ မရွှေရုပ်လွှာ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘဝလေးကို တည်ငြိမ်အောင် မနည်းကြိုးစားပမ်းစား တည်ဆောက်ထားရတာပါ၊ ကျွန်မရဲ့ အရုံးတွေကို ထပ်ပြီးသတိရလာအောင် လာမလှုပ်ခတ်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ...ရှင်တို့အားလုံးကို အရုံးပေးပြီးသားပါ၊ ကျွန်မဆီမှာ နောက်ထပ်ရုံးစရာ မကျန်တော့လောက်အောင် ကျွန်မရုံးခဲ့ပြီးသားပါ၊ အဲ့ဒါကိုမှ ဘယ်လိုအရုံးမျိုးများ ရှင်က ထပ်လိုချင်နေသေးတာလဲ မရွှေရုပ်လွှာ၊ အရုံးပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကို ရှင်တို့က ထပ်အနိုင်လိုချင်ကြသေးလား”

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ မျက်နှာသည် အံ့သြသည့် အမူအယာဖြစ်လာ

သည်။ သူမပြောနေတာတွေကိုလည်း နားလည်ဟန်မပြပဲ မျက်လုံးများ
ဝိုင်းစက်လျက် မော့ကြည့်နေခဲ့သည်။

ခဏကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ အဲဒီစကားလုံးကို ရွှေရုပ်လွှာ
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အရုံး...! ဟုတ်လား...နွေ”

ရွှေရုပ်လွှာ၏ ပဟေဠိဆန်ဆန် စကားကို သူမဘာမှ ပြန်
မပြောမိ။ ပထမဆုံးအကြိမ် ရွှေရုပ်လွှာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမ ခန့်မှန်း
ထားခဲ့တာတွေ မှားနေပြီဟု သူမကိုယ်သူမ ထင်လိုက်မိပါသည်။

ရွှေရုပ်လွှာက ရယ်ဟ၊ဟ၊မျက်နှာပေး ဖြစ်လာကာ...

“နွေ...! ကိုယ်ပြောချင်တာလည်း အဲဒီအရုံးအကြောင်းပဲလေ၊
ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဘယ်သူကနိုင်ပြီး ဘယ်သူက ရှုံးတယ်လို့ နွေက
သတ်မှတ်ထားလို့လဲ”

သူမ၊ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကနေ ကျစ်ခနဲ
အသံပြုလိုက်မိ၏။

“ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားချင်နေတာလား ရွှေရုပ်လွှာ၊ ဒီပွဲမှာ
မင်း...လှလှပပလေး အနိုင်ရသွားတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊
မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြမနေပါနဲ့တော့”

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက် အေးလက်
မာကျောသွားတာ အထင်းသား သူမတွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်က ဖော်ရွေသော ပြုံးလက်စ၊ အပြုံးတစ်ခုသည်

အကြောင်းမဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။

ရွှေရုပ်လွှာက မျက်နှာကို အောက်ငုံ့လိုက်သော်လည်း
နှုတ်ခမ်းတွေက ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သေးတာကို သူမ
မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသေးသည်။

ရွှေရုပ်လွှာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေ၏။

“ကိုယ်က အနိုင်ရသွားတယ်တဲ့...လား”

စကားပြောနေရင်း ရယ်မောနေသော ရွှေရုပ်လွှာရဲ့
ရယ်သံသည် ညည်းတွားရှိ က်ငိုသံ အဖြစ်သို့ ရုတ်တရက်
ပြောင်းလဲသွားပါသည်။

သူမ...မှင်သက်မိသွားစဉ်...

“အချစ်ဆိုတာ မပါပဲနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးမယား
တစ်ယောက်အဖြစ် တစ်သက်တာနေသွားရတော့မယ့် ဘဝကို မင်းက
နိုင်တယ်... လို့ ရက်ရက်စက်စက် ပြောရက်သလား...နွေ”

သူမ... အံ့အားသင့်လွန်းစွာ ရွှေရုပ်လွှာကို ငေးကြည့်နေရ
သည်။ သူမကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သော ရွှေရုပ်လွှာ၏ မျက်ဝန်းသည်
နင့်သည်းကြေကွဲစွာ မျက်ရည်တွေနဲ့ စိုလက်နေခဲ့၏။

ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ဖို့ သူမမှာ အကောင်းဆုံးစကားလုံးမရှိပါ။
သူမရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ မျက်ရည်ပေါက်တွေ လိမ့်ဆင်းကျလာ
သော ရွှေရုပ်လွှာကို ငေးကြည့်ရင်း သူမကံကြမ္မာကို နာကျည်းချစ်လာ
သည်။

မျက်ရည်တွေကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုံးဖို့ ရွှေရုပ်လွှာကြိုးစားနေသေးသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေက တုန်ယင်လိုက်ခါ၍ ရှိက်သံတွေသာ ကျိတ်၍ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

“နွေ... ကိုယ်မနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကမှ တိတိကျကျကြီးကို ရှုံးနိမ့်သွားတာပါ။ အကျိုးအမြတ်ကို ဈေးတွက်တွက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောင်းစားလိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခင်ပွန်းအဖြစ် လက်ခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းမလောက် ရှုံးနိမ့်တာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိပါဦးမလား နွေရယ်၊ အဲဒီယောက်ျားက ကိုယ့်ကို ဘာအတွက် လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိနေပြီးတော့မှလေ... ကိုယ်က ကိုယ်နိုင်တယ်လို့ ဟားတိုက် ရယ်မောနေရဦးမှာလား။”

ရွှေရုပ်လွှာက မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် တည်ငြိမ်စွာ ပင့်သုတ်လိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ မင်းက အနိုင်ရသွားတာပါ...နွေ”

“ရှင်..”

သူမ အံ့အားသင့်စွာ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားစဉ် ရွှေရုပ်လွှာက မျက်ရည်တွေနဲ့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြနေပါသည်။

“သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လွဲသွားတာ မင်းအရမ်း ကံကောင်းတာပေါ့၊ ကိုယ်...မင်းကို မနာလိုဘူး...သိလား။”

သူမစကားသည် ပကတိ ဖြူစင်ရင်းသန့်စွာ။ လုံးဝ မနာလိုစိတ် မပါ။ အဲဒီစကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လှပရွန်းလက်နေတဲ့ ရွှေရုပ်လွှာ

ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို သူမ၊ ဖတ်ကြည့်လို့ရသွားပါသည်။

သူမ၊ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိ ဆွတ်ပျံ့နာကျင်သွားပါပြီ။

“ရွှေရုပ်...ရယ်”

ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းမှာ သူမတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက် ရင်းနှီးမှု ရသွားလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ခဲ့မှာလဲ။

ရွှေရုပ်ရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဖေးမအားပေးလိုစွာ သူမ၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ ရွှေရုပ်လက်ကလေးက ချွေးစေးများနှင့် အေးစက်စိုထိုင်းကာ တုန်ယင်နေခဲ့၏။

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ အကြည့်တွေ အဝေးသို့ နာနာကျင်ကျင် လွင့်သွားပါသည်။

“သူ...လင့်ဝတ္တရား မကျေပွန်ဘူးလို့ ကိုယ်မပြောပါဘူး...နွေ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့သူ့အကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တယ်၊ သူမပြောလည်း ကိုယ်သိနေပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ...ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိုက်တာနဲ့ ပြည့်စုံသွားမယ့် ဝတ္တရား တစ်ခုမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကိုယ် အစတုန်းကတော့ စောင့်ဖို့ကြိုးစားပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ ဟာပေါ့...၊ ကိုယ်လိုချင်တာများ ရမလား...လို့လေ”

ရွှေရုပ်လွှာ မခိုးမခန့် တစ်ချက်ရယ်မောသည်။

“ကိုယ်တို့ မှားခဲ့ကြတယ်နော်၊ ပန်းမပွင့်နိုင်တဲ့ သစ်တစ်ပင်ကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရေလောင်းရင်း မျှော်လင့်ဖူးကြတယ်”

ရွှေရုပ်လွှာသည် သူမကို ဒီတစ်ခါတော့ ကြည်လင်ပြတ်သား

သော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည် စက်တွေက ခြောက်သွေ့စ၊ ပြုနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းတွေက တောက်ပစွာ ပြုံးနေခဲ့ပြီ။

“သူ...အခု အင်္ဂလန်မှာလေ၊ ဘွဲ့လွန်တစ်ခုသွားတက်နေတယ်၊ အဲဒါ...နေ့သိလား”

သူမ ရိုးသားစွာ ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“သူ...ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာတော့မှာ”

သူမ၊မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပါလိမ့်မည်။ နွေမိုးဆောင်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ဟန်ဆောင်ကောင်းခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။

ရွှေရုပ်လွှာကတော့ ထိုစကားတွေကို အပြုံးမပျက် ဆက်ပြောသွားပါသည်။ ဒီလို ပြောနိုင်ဖို့အတွက် ရွှေရုပ်လွှာဘဝမှာ ဘယ်လောက် အရင်းအနှီးကြီးခဲ့သလဲဆိုတာ သူမ ကြေကွဲနာကျင်စွာ ရိပ်မိခဲ့လိုက်၏။

“သူ...ပြန်လာရင်လည်း ကိုယ်နဲ့ ပြန်ဆုံချင်မှ ဆုံတော့မှာပါ။ ကိုယ့်အမေ ဆေးသွားကုဖို့ ကိုယ်ကလည်း နောက်လူ့ဆို ဩစတေးလျကို ထွက်တော့မှာလေ...၊ ကိုယ်တစ်သက်လုံး အဲဒီမှာပဲ နေဖြစ်ချင် နေဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့မယ်နော်...နေ့”

ရုတ်တရက် အခုမှ သူမ၊ရှိက်ကြီးတင် ငိုချချင်လာသည်။

တော့စွတ်စိုလာသော မျက်ရည်စက်တွေ ပေါက်ခနဲ ပိမ့်ဆင်း ကျမလာအောင် ထိန်းနေရသည့် အလုပ်က ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှ၏။

မကြာခင်မှာ သူမ ငိုရတော့မယ်။ ထွက်သွားပါတော့
ရွှေရုပ်လွှာရယ်။

ရွှေရုပ်က သူမဆုတောင်းအတိုင်း မတ်တပ်ထရပ်၏။
သို့ပေမယ့် သူမကို ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ရင်း....။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြပြီလား၊ ပြန်လက်တွဲဦးမှာ
လားလို့ မင်းမမေးနဲ့နော်၊ အဲဒီအဖြေကို ကိုယ်လည်းမသိဘူး၊ သူ...
ကိုယ့်နောက်ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ လိုက်လာချင်လည်း လိုက်လာမှာပေါ့၊
ဒါမှမဟုတ်...”

ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရွိုက်သံကို သူမကြား
ရသည်။

“ဒါမှမဟုတ်...သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ပိုများမယ်လို့
ထင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ သူ... ထပ်တွေ့ချင်လည်းတွေ့သွားနိုင်
တာပေါ့လေ...”

သူမရင်တွေ နာကျင်စူးရှစွာ တစ်စစ်ကိုက်ခဲလာသည်။ အဲဒါ
ဘယ်သူ့အတွက်မှန်းလည်း မသိ။

သူမက ရွှေရုပ်မမြင်အောင် မျက်ရည်တစ်စက်ကို ခိုးသုတ်
လိုက်မိသော်လည်း အဲဒီမိန်းမက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသေးသည်။

ရွှေရုပ်ရဲ့ ခပ်ဟဟရယ်သံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

“မင်း...သူ့အတွက်တော့ မငိုနဲ့နော်၊ မင်းက အနိုင်ရတဲ့သူပဲ
ဥစ္စာ၊ မငိုပါနဲ့။”

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် သူမရင်တွေ လေးလံဆိုနှင့်
နေပါပြီ။

ရွှေရုပ်လွှာက နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကိုပြောသည်။

“ကိုယ်ကတော့ ဘယ်အချိန်အထိ ငိုရဦးမလဲ မသိဘူး—
နွေရယ်၊ မထင်ထားလောက်အောင်ကို ရှုံးသွားတဲ့သူ မဟုတ်လား
ပိုဆိုးတာက ကိုယ့်ကို အနိုင်ရတဲ့လူ...လို့ အာလုံးက သတ်မှတ်ထားကြ
တာပဲ။ လောကကြီးမှာလေ... ကိုယ်ရှုံးနေတာကို အနိုင်ရထားတဲ့သူလို
ဟန်ဆောင်နေရတာလောက် ရှုံးနိမ့်တာ ဘာမှ မရှိဘဲ၊ ရင်ထဲမှာ
ဲနေရတာကို အပြင်မှာ ဟန်ဆောင်ရယ်ပြဖို့ ကြိုးစားနေရတာဟာ
အကြီးကျယ်ဆုံး ရှုံးနိမ့်မှုပဲပေါ့”

ရွှေရုပ်လွှာ သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“သွားခွင့်ပြုပါ...နွေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မထွက်ခွာခင်မှာ သိမ်ခနဲခါသွားသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးသည်
သူမနဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွား၏။

သူမ...ငေးကြောင်၍ စိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ဘုရားပရဝုဏ်အတွင်းကနေ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော
ရွှေရုပ်လွှာရဲ့ ပုံရိပ်သည် သေးငယ်ရာမှ သူမအမြင်တွင် ကွယ်ပျောက်
သွားပါသည်။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဟာသွားသည်။

ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ပြန်ကြားယောင်၏။

အဲဒီ စကားတွေက သူမရင်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခုထည့်ပေး
သွားတာလား။ တစ်စုံတစ်ခုကို နှုတ်ယူသွားတာလား။

သူမကိုယ်တိုင် ကွဲကွဲပြားပြားမသိ။

သေချာတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ရွှေရုပ်လွှာကို အဲဒီစကားလေး ပြေး၍ပြောချင်၏။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အရှုံးဆုံးလူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုံးနိမ့်လို့
ရှုံးနိမ့်မှန်း မသိသေးသူသာ ဖြစ်သည်။ ။

မိုးနီလွင်

မနက်(၁)နာရီ၊ (၅၀)မိနစ်

(၂၃)ရက်၊ ဇွန်လ၊ (၂၀၀၃)ခုနှစ်။